

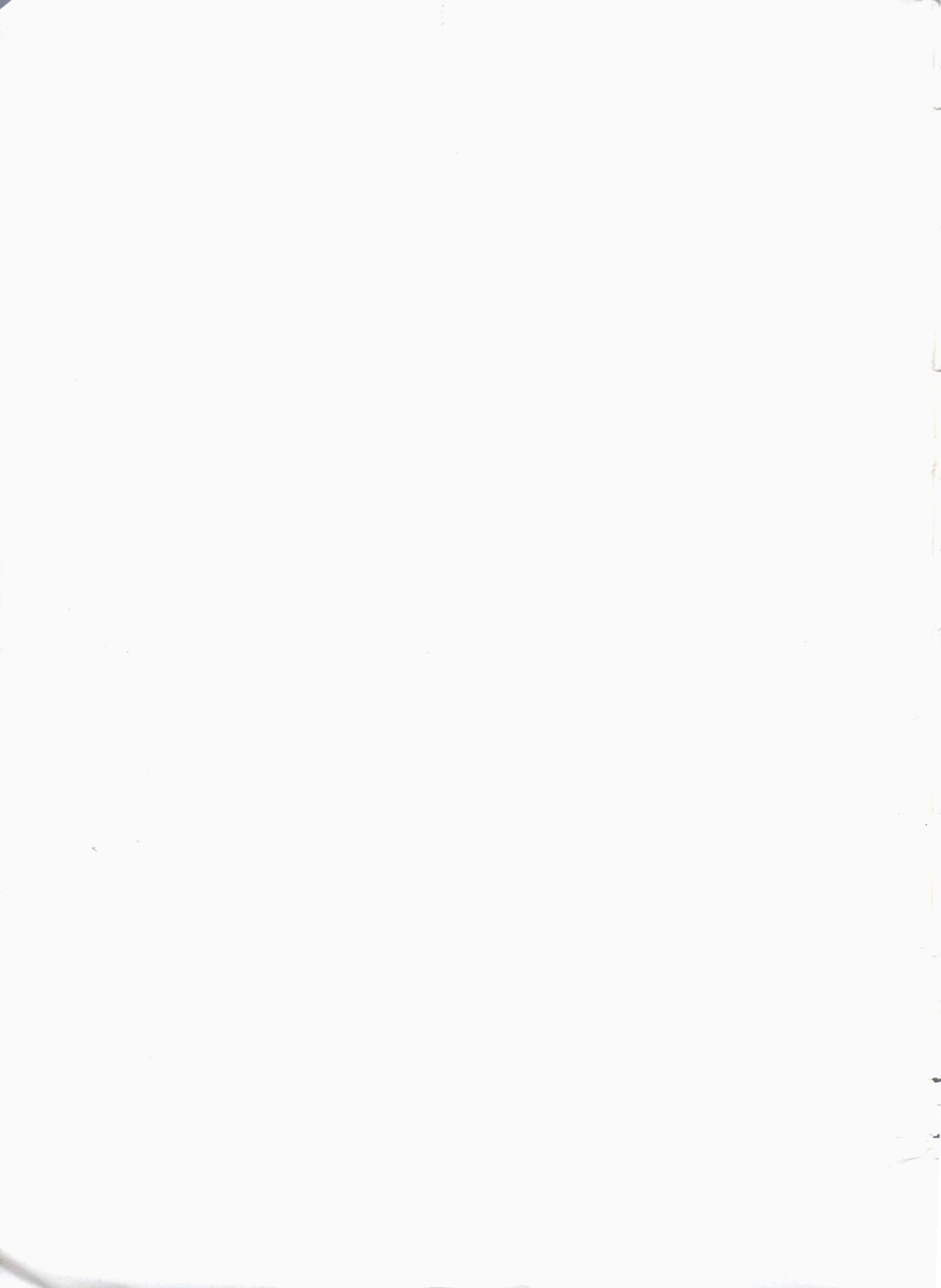
புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

க.சட்டநாதன் பவளவிழாச் சிறப்பிதழ்

எம்.ஏ.நுஃமான், இ.இராஜேஸ்கண்ணன், வேதசகாயகுமார், குப்பிழான் ஐ.சண்முகன்,
ந.மயூரநுபன், தெளிவத்தை ஜோசப், தி.செல்வமனோகரன், ந.சத்தியபாலன்,
கோகிலா மகேந்திரன், சி.ரமேஷ், எம்.கே.முருகானந்தன், கருணாகரன்,
இரா.சிவசந்திரன், த.அஜந்தகுமார், ஜி.ரி.கேதாரநாதன், அருண்மொழிவர்மன்

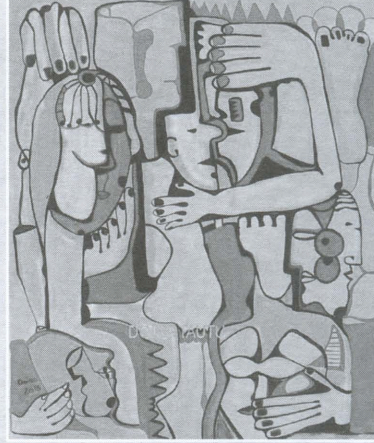

ஆய்வு

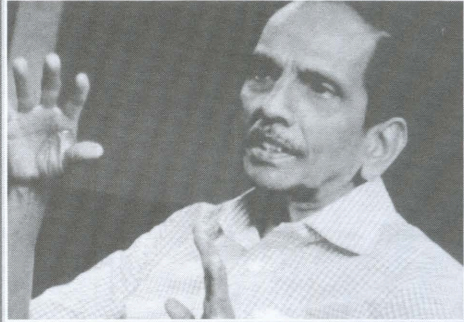
கட்டுரைகள்

- சட்டநாதன் கதைகளில் போரும் வாழ்வும்
எம்.ஏ.நுஃமான் 03
- கலையழகோடு இயைந்த சமூக நோக்கெனும்
“படைப்புக்குவம்” - சட்டநாதனின்
சிறுகதைகளை முன்வைத்த ஒரு தேடல்
இ.இராஜேஸ்கண்ணன் 09
- வேதசகாய குமாரின் “புனைவும் வாசிப்பும்”
நூலில் இருந்து...
வேதசகாயகுமார்..... 14
- மனித நேசம் சாஸ்வதமானது
சட்டநாதன் படைப்புகள் பற்றிய ஒரு குறிப்பு
குப்பிழான் ஐ.சசன்முகம்..... 16
- நீளும் பாலை: சட்டநாதன் எனும் ஆண்மொழிதல்
ந.மயூரநுபன்..... 18
- க.சட்டநாதனின் படைப்புலகம்
“சட்டநாதன் கதைகள்” தொகுதியை முன்வைத்து
நெளிவத்தை ஜோசப்..... 21
- க.சட்டநாதனின் புனைவுகளில்
பெண்கள், குழந்தைகள்
தி.சிசல்வமனோகரன்.....32
- சட்டநாதனின் படைப்புகளில் பாத்திர வார்ப்பும்
உறவுகள் குறித்த சித்திரிப்பும் அவர் படைப்புகளுக்கூடான
பயணிப்பு அனுபவத்தின் பதிவுகள்
ந.சத்தியபாலன்.....37
- சட்டநாதன் சிறுகதைகளில் உளவியல் உள்ளடக்கம்
கோகிலா மகேந்திரன்..... 49
- உணர்வின் மொழி எழுதி துயரில் கரையும் வெளி
சி.ரமேஷ்..... 54
- சட்டநாதனின் முக்கூடல்
எம்.கே.முருகானந்தன்..... 61
- நீர்மேட்டில் தழும்பும் இலை - க.சட்டநாதன் கவிதைகள்
கருணாகரன்..... 64
- மனிதம் பேசும் எழுத்தாளர் சட்டநாதன்
இரா.சிவசந்திரன்..... 69
- அன்பில் இழைக்கப்பட்ட கதைகள்
த.அஜந்தகுமார்..... 72
- சட்டநாதன் கதைகள்
வி.பி.கேதாரநாதன்..... 74
- சட்டநாதனின் “மாற்றம்”
அருண்மொழிவர்மன்..... 76

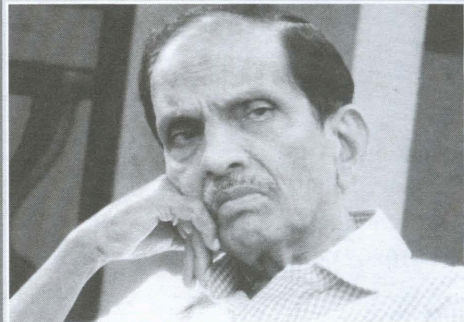
சிறுகதை

- க.சட்டநாதன் -

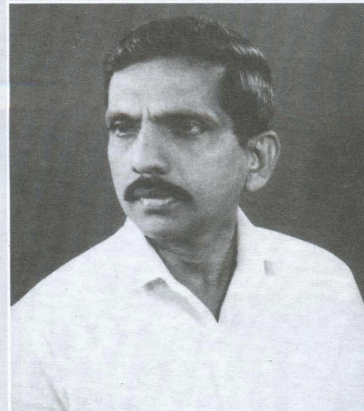
கவிதைகள்

- க.சட்டநாதன் -

நேர்காணல்

- க.சட்டநாதன் -

கடிதங்கள்

ஜீவநதி

2015 ஜப்பசி இதழ் - 85

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெணியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனியார் - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60 U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை வயாண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிதாசன் -

க.சட்டநாதன் பவளவிழாச் சிறப்பிதழ்

ஜீவநதியின் 13 ஆவது சிறப்பிதழாக ஈழத்தின் முக்கியமான இலக்கிய ஆளுமையான க.சட்டநாதனின் பவள விழாவை முன்னிட்டு "க.சட்டநாதன் பவள விழாச்சிறப்பிதழ்" வெளிவருகின்றது. இதற்கு முன்னர் ஈழத்தின் தலைசிறந்த திறனாய்வாளர் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் அவர்களின் பவள விழாவை முன்னிட்டு ஜீவநதி "கே.எஸ்.சிவகுமாரன் பவள விழாச் சிறப்பிதழை வெளியிட்டு வைத்ததை வாசகர்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள்.

பழகுவதற்கு இனிமையானவரும், அமைதியானவரும், தற்பெருமை யற்றவருமான க.சட்டநாதன் ஈழத்து சிறுகதை வரலாற்றில் மிக முக்கியமானவர். க.சட்டநாதன் இதுவரை மாற்றம், உலா, சட்டநாதன் கதைகள், புதியவர்கள், முக்கூடல் என்னும் 5 தரமான சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். இவை வாசகர்களிடையே நன் மதிப்பையும் நல்ல பல விமர்சனங்களையும் பெற்றுக் கொண்டுள்ளன. சட்டநாதனின் சிறுகதை மொழி தனித்துவமானது; சிறப்பானது; வாசகர்களை தன்பால் ஈர்க்கவல்லது. சிறந்ததொரு வாசகராக திகழும் சட்டநாதன் நல்ல இலக்கியங்கள் பலவற்றை இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு அறிமுகமும் செய்து வருகின்றார். இளம் படைப்பாளிகள் தொடக்கம் மூத்த படைப்பாளிகள் வரை நட்புடன் தலைக்கனம் இல்லாது கோபம் பாராட்டாமல் பழகி வருகின்ற ஒரேயொரு ஈழத்து இலக்கியவாதி இவர். சிறுகதைகளை எழுதுவதோடு சினிமா, கவிதைகள் போன்றவற்றையும் சிறப்பாக படைத்து வருகின்றார்.

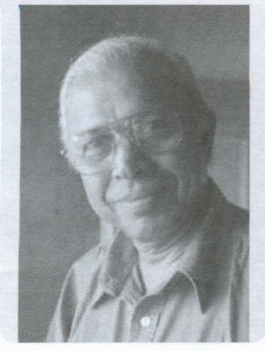
ஈழத்தின் முக்கியமான இலக்கிய ஆளுமை மிக்க சட்டநாதன் அவர்களுக்கு பவள விழாச்சிறப்பிதழ் வெளியிடுவதையிட்டு ஜீவநதி பெருமை கொள்கிறது. இச்சிறப்பிதழுக்கு ஆக்கங்கள் தந்துதவிய எழுத்தாளர்கள் அனைவருக்கும் நன்றிகள். க.சட்டநாதன் என்னும் மானிடப்பண்புகள் நிறைந்த மனிதர் பல்லாண்டு வாழ்ந்து இலக்கிய சேவை புரிய இறைவனை வேண்டி வாழ்த்துகின்றேன்

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப- பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புகல்ப - திருநெல்வேலி.
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை.
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

சட்டநாதன் கதைகளில் போரும் வாழ்வும்

— எம். ஏ. நுஃமான் —

சட்டநாதன்

ஒரு ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர் அல்ல.

வாசக ருசிக்காக கதைகட்டுபவர் அல்ல அவர்.

அரசியல் ரீதியாக அவரை ஒரு முற்போக்கு

எழுத்தாளர் அல்லது ஒரு இடதுசாரி என்றோ

அல்லது தமிழ்த் தேசியவாதி

என்றோ அவரது படைப்புகளை

வைத்து அவரை அடையாளம்

காணவும் முடியாது.

சட்டநாதன் எனக்குப் பிடித்த ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளுள் ஒருவர். 1970களில் அவர் எழுதத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே நான் அவருடைய கதைகளை விரும்பிப் படித்து வருகிறேன். கடந்த சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளில் அவர் அதிகமாக எழுதிக் குவித்தவர் அல்ல. சுமார் ஐம்பது கதைகள்தான் எழுதியிருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். குறைவாக எழுதிப் பலரதும் கவனத்தை ஈர்த்த எழுத்தாளர்களுள் அவரும் ஒருவர். இதுவரை அவரது ஐந்து தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. மாற்றம் (1980), உலா (1992), சட்டநாதன் கதைகள் (1996), புதியவர்கள் (2006), முக்கூடல் (2010) என்பன அவை. முதல் நான்கு தொகுதிகளையும் நான் படித்திருக்கிறேன், ஐந்தாவது தொகுதி இன்னும் படிக்கக் கிடைக்கவில்லை. முதல் நான்கு தொகுதிகளும் அவரைப்பற்றி மதிப்பிடப் போதுமானவை என்று நினைக்கிறேன்.

கடந்த சுமார் நாற்பது ஆண்டுகால சமூக மாற்றம் அவரது கதைப்பொருளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்பது உண்மையே எனினும், அவரது எழுத்துப்பாணியிலும் உலகப் பார்வையிலும் பெரிய மாற்றங்கள் எவற்றையும் என்னால் காணமுடியவில்லை. தனக்கென்று ஒரு பாணியையும் பார்வையையும் வகுத்துக்கொண்டு தொடர்ச்சி அறாமல், தடம் மாறிப் போகாமல், குடைசாய்ந்து விழாமல் அவரது இலக்கியப் பயணம் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்பது அவரைப் பற்றிய ஒரு முக்கியமான அம்சமாக எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

சட்டநாதன் ஒரு ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர் அல்ல. வாசக ருசிக்காக கதைகட்டுபவர் அல்ல அவர். அரசியல் ரீதியாக அவரை ஒரு முற்போக்கு எழுத்தாளர் அல்லது ஒரு இடதுசாரி என்றோ அல்லது தமிழ்த் தேசியவாதி என்றோ அவரது படைப்புகளை வைத்து அவரை அடையாளம் காணவும் முடியாது. அவரது படைப்புகளில் இந்த

அரசியல் துருத்திக்கொண்டு வெளிப்படுவதில்லை. “மிக அடக்கமாகவும் மனிதத் தன்மையோடும் தனது பாத்திரங்களை நோக்கி அவர்களுடைய உறவுகளினூடாக சமுதாயத்தைப் பற்றி, குறிப்பாக யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்தைப்பற்றி நாதுக்காகத் தமது கதைகள் மூலம் சிந்திக்கத் தூண்டியுள்ளார் ஆசிரியர்” என சட்டநாதனின் உலா சிறுகதைத் தொகுதிக்கு எழுதிய முன்னுரையில் ஏ. ஜே. கனகரத்தினா சொல்வது எனக்கும் உடன்பாடானதே.

சட்டநாதன் தன்னைச் சூழ உள்ள சமூக யதார்த்தத்தையும் அது தொடர்பான தனது அனுபவங்களையும் கொண்டு தனது கதை உலகைப் புனைந்திருக்கிறார். அவரது புனைவில் யதார்த்தமும் மிகையுணர்வும் ஒரு பொருத்தமான விகிதாசாரத்தில் கலந்திருப்பதே அவரது கலையின் வெற்றியின் அடிப்படை என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. இவ்வகையில் தி. ஜானகிராமனின் செல்வாக்கு அவரிடம் உண்டு என்று சொல்லலாம். இந்தச் செல்வாக்கு ஒரு போலியான பின்பற்றலாக அன்றி (imitation) அவரது தனித்துவத்தின் ஒரு அம்சமாக மாறியுள்ளது எனலாம்.

சட்டநாதனின் கதைகள் எல்லாம் யாழ்ப்பாணக் கதைகள்தான். யாழ்ப்பாணச் சமூக வாழ்வு, அதன் யதார்த்தம்தான் அவரது கதைப்பொருள். யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பு, அதன் மதிப்பீடுகள், சாதி அடுக்கு என்பன தனிமனிதர்களை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன, தனிமனிதர்கள் இவற்றை எவ்வாறு எதிரகொள்ளுகின்றார்கள் என்பதையே சட்டநாதனின் கதைகள் சித்திரிக்கின்றன. கடந்த முப்பது ஆண்டுகால யுத்தத்தின் விளைவுகளையும் அவரது கதைகள் பதிவு செய்துள்ளன. பெண்களும் குழந்தைகளும் அவரது புனைவுலகில் முக்கிய இடம்பெறுகின்றனர்.

இக்கட்டுரையிலே போர்க்கால வாழ்வு பற்றிய அவரது கதைகளை மட்டும் நான் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்கிறேன். இப்பொருள் தொடர்பான அவரது கதைகள் அதிகம் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். அவரது முதல் நான்கு தொகுப்புகளிலும் இடம்பெறும் “அவர்களது துயரம்”, “நகர்வு”, “கவளம்”, “பக்குவம்”, “திருப்தி” ஆகிய ஐந்து கதைகளை மட்டும் நாம் இங்கு நோக்கலாம். இவையெல்லாம் யுத்தத்தால் சாதாரண மக்கள் எவ்வாறு அவலத்துக்கு ஆளாகினார்கள், அதை எவ்வாறு எதிர்கொண்டார்கள் என்பதையே சித்திரிக்கின்றன.

புலம்பெயர்ந்து கனடாவில் வாழும் ஈழத்து ஆங்கில எழுத்தாளர் மைக்கல் ஒந்தாஜியின் அனுசரணையில் இயங்கும் “க்ரேஷியன் ட்றஸ்” வெளியிட விரும்பிய Lankan Mosaic என்ற சிங்கள, தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புத் தொகுதிக்காகத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளைத் தொகுத்தபோது எவ்வித சங்கடமும் இல்லாமல் சட்டநாதனின் “அவர்களது துயரம்” என்ற சிறுகதையை நான் தேர்ந்தெடுத்தேன். கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் போர்க்கால வாழ்வு பற்றி எழுதப்பட்ட மிகச் சிறந்த

ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் அதுவும் என்று என்பது என் அபிப்பிராயம். போர்க்கால வாழ்வு பற்றிய மிகப் பெரும்பாலான கதைகள் அனுபவச் செறிவுற்ற அரசியல் முனைப்புடைய கட்டுக்கதைகளாகவே இருக்கின்றன. “அவர்களது துயரம்” அவற்றிலிருந்து வேறுபட்டது. ராணுவத்தால் பிடித்துச் செல்லப்பட்ட தன் அப்பாவி மகனைத் தேடி ராணுவ முகாமுக்குப் போயும் சரியான தகவல் எதுவும் இன்றித் திரும்பும் தகப்பன், வழியில் ஒரு பற்றைக்குள் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டு, சிதைந்த நிலையில் அவனது உடலைக் கண்டெடுத்தும், அதை வீட்டுக்குக் கொண்டுபோனால் தாய் தாங்கமாட்டாள் என உணர்ந்து அந்த இடத்திலேயே தகனம் செய்துவிட்டு வீடு திரும்புவதைச் சொல்கிறது கதை. சட்டநாதன் சம்பவங்களை விபரிக்கும் முறை “அவர்களின் துயரத்தை” வாசகரின் நெஞ்சில் ஏற்றிவிடுகின்றது.

கதை இவ்வாறு தொடங்குகின்றது:

அந்தச் செய்தி அவருக்குச் சிறிது நம்பிக்கை தருவதாய் இருந்தது.

“அவர்கள் அந்தக் காட்டேறியள்... போகேக்கை புடிச்ச இளம் பெடியளை விடுறாங்களாம்... அல்லைப் பிட்டியிலை சைவப் பள்ளிக்கூடத்திலையும் அனுமினியத் தொழிற்சாலையிலையும் “காம்” போட்டிருக்கிறாங்களாம்...”

தருமர்தான் அந்தச் செய்தியைச் சொன்னார்.

“தருமருக்கு இதை ஆர் சொல்லியிருப்பினம்... தகவல் சரியாய் இருக்குமா... ?

முகத்தார் அமைதி இழந்து தவித்தார்.

தருமர் மட்டுமல்ல சிவத்தாரும் அந்தச் செய்தியுடன்தான் முன் திண்ணைக்கு வந்தார்.

திண்ணையில் ஊரே கூடியிருந்தது. கொட்டத் தோட்டத்துச் சிவக்கொழுந்து, விசாலாட்சி, கதிரித் தம்பி, நாவலடிப்புலத்துச் செல்லப்பா, கந்தையா, அருமை, அருமை பெண்சாதி தவம், மொண்டித்துறை நவம், நடராசா, பசுபதி, நொச்சிக்காட்டுக் குணம், குணம் பெண்சாதி மதி, சோளாவத்தை செல்லர், சண்முகம் என்று பலர். திண்ணை நிரம்பி முற்றத்திலும் இருந்தார்கள்.

தாரணியும் கமலமும் கூட தாவடிப்பக்கத்திலிருந்து வந்திருந்தார்கள். தாரணியின் சிநேகிதி வதனியும் வந்திருந்தாள்.

கமலத்தின் மடியில் தலை வைத்து பவளம் படுத்திருந்தாள். தாரணி பவளத்துக்கு விசுக்கிக் கொண்டிருந்தாள். கமலம் பவளத்தைப் பார்த்துச் சொன்னாள்:

“மச்சாள் என்ன செய்யுது... கொஞ்சம் தண்ணி போட்டுத் தரட்டுமா...? நேற்றையிலை இருந்து அன்ன ஆகாரம் இல்லாமல் பட்டினி கிடக்கேலுமா..? தம்பி தயானாளுக்கு ஒண்டும் நடவாது... அவன் சுகமாயிருப்பான்... உயிராபத்திராது... நாம கும்பிடுறதெய்வம் பிள்ளையைக் கொண்டுவந்து தரும்...”

பவளம் விம்மினாள். அவளது விம்மல் ஒலி கூடத்திலிருந்து வெளித்திண்ணைவரை கேட்டது. அந்த விம்மலில் தோய்ந்திருந்த துயரம், தாரையாய் அந்தச் சூழலையே கவிந்து அழுத்தியது.

முகத்தாருக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை. கலக்கத்துடன் எழுந்து உள்ளே வந்தார்.

ஒரு திரைப்படக் காட்சிபோன்ற இந்த விபரிப்பு

கடத்திச் செல்லப்பட்ட இளைஞனின் வீட்டுச் சூழலை, பெற்றோர், உறவினர், அயலவர்களின் கவலையையும் ஆதங்கத்தையும் நம் மனதில் ஒரு காட்சிப் படிமமாக விரிக்கின்றது.

முகத்தார், பவளம் தம்பதியரின் மகன் தயாளன் ஒரு மருத்துவ பீட மாணவன். அவனுடைய மச்சான் தாரணியும் ஏ. எல் சித்தியடைந்து மருத்துவபீடம் போக ஆயத்தமாயிருக்கிறான். தயாளனுக்கு அவன்தான் என முகத்தார் ஏற்கனவே தீர்மானித்துவிட்டார். அவர்களுக்கிடையேயும் அந்நியோன்யமும் காதலும் அரும்பியிருக்கிறது. இந்த நிலையில் தான் தயாளன் ராணுவத்தால் பிடித்துச் செல்லப்பட்டான். அவன் எங்கிருக்கிறான் அவனுக்கு என்ன நடந்தது என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை.

வாய்வழித் தகவல்களைக் கேட்டு முகத்தார் அல்லைப்பிட்டி ராணுவமுகாமுக்குப் போகிறார். அவர் போகும் வழியெல்லாம் யுத்தத்தின் சிதைவுகளையே காண்கிறார். ராணுவ முகாமில் வழங்கப்படும் உலர் உணவுக்காக முதியவர்களும், பெண்களும், சிறு பிள்ளைகளும் கியூவரிசையில் நிற்கிறார்கள். நீண்ட காத்திருப்பின் பின் முகத்தார் ராணுவ அதிகாரியைச் சந்திக்கிறார். அதிகாரி சொல்கிறான்:

“நாம ஆக்களைப் பிடிக்கலை... புலியத்தாங் பிடிச்சது. விசாரித்துப் பாத்து விடும்.. நீ போங்க...”

நம்பிக்கை இழந்தவராய் முகத்தார் அவனைப் பரிதாபமாகப் பார்த்து நிற்கிறார். அதிகாரி மீண்டும் சற்று உரத்து அதட்டும் குரலில் சொல்கிறான்:

“நீ... போங்க ஐயா... உங்க மகன் வரும்...”

முகத்தார் மனம் உடைந்து போனவராய் மௌனமாக வெளியேறுகிறார்.

திரும்பிவரும் வழியில் மகனின் சடலத்தைக் கண்டெடுக்கிறார் முகத்தார்.

“கறுப்பாச்சி அம்மன் கோயிலைக் கடந்து, மண்கும்பானைத் தொட்டு நடந்தார்கள். அவர்களுக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் சனசந்தடி இருந்தது. சாட்டியை ஊடறுத்து ஒற்றையடிப் பாதையில் இறங்கிய போது, அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்த ஈச்சம்பற்றைக் காட்டுப் பக்கமாக, வழமைக்கு மாறாக தொகையான காக்கைகள்... ஓரிரு நாய்களும் மோப்பம் பிடித்த படி...”

முகத்தில் அறைந்தாற்போன்ற துர்நாற்றம் அவர் களைத் தாக்கியது.

“மாடுகீடு செத்துக்கிடக்குது போலை..”

சிவராசா அப்பிராயம் கூறினான்

முகத்தாருக்கு அப்படி அல்ல என்று ஏதோ உள்ளிருந்து சொல்லியது. ஒருவகை வேகத்துடன் அவர் ஈச்சம் பற்றைகளை விலக்கியபடி உள்ளே நுழைந்தார். கறுப்பாய் உள்ளே... கிட்டவாக நுழைந்து பார்த்தார். பச்சைக் கோட்டுச் சாறத்துடன் ... அவருக்கு ஊம்புலனும் ஒடுங்கி, சதுரம் பதறி, மரண வேர்வை வேர்த்தது.

“சிவராசா... என்றைபிள்ளை... என்றைபிள்ளையடா...”

.....

முன்னால் போனவர்களும் பின்னால் வந்தவர்களும்

கும்பலாகக் கூடிவிட்டார்கள்.

சிவராசா முகத்தாரைப் பார்த்துக் கேட்டான்

“தொட்டால் கையுடன் வந்திடும் போலை கிடக்கு... எண்டாலும் வீட்டை எடுத்துப் போவம்...”

“வேண்டாம் ராசா. அவள் பவளம் இந்தக் கோலத்திலை பிள்ளையைப் பார்க்க வேண்டாம். அந்தப் பெட்டை தாரணியாலையும் தாங்கேலாது. இஞ்சையே என்றை துரைக்கு நான் கொள்ளி போடுறன்.”

.....

அவரது துயரத்தில் அங்கு கூடிநின்றவர்கள் அனைவரும் பங்குகொண்டனர். காட்டுவிறகு, புவரசங்கொம்பு, ஒதியமரக்கிளை என உடைத்துக் குவித்தார்கள். ஈச்சம்பற்றையின் உலர்ந்த பாளைகளைப் பிடுங்கி நெருப்பு மூட்டினார்கள். சடங்கு சம்பிரதாயம் எல்லாம் புறமொதுங்க தனது அருமந்த பிள்ளைக்கு முகத்தார் கொள்ளி போட்டார்.

தயாளனது உடலைத் தீ நாக்குகள் சூழ்ந்து தழுவிக் கொண்டன.

அங்கு நின்றவர்கள் எரியும் சிதையை வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றார்கள்.

கதை இத்துடன் முடிந்திருக்கவேண்டும். கதை வெளிப்படுத்தும் துயரமும், அதன் ஊடாக வெளிப்படும் யுத்தத்தின் மீதான ஆசிரியரின் விமர்சனமும் இங்கு உச்சத்தை எட்டிவிடுகின்றன. சட்டநாதனின் இயல்புப் படிக்கு அவர் இத்துடன் முடித்திருக்கக் கூடியவர்தான். ஆயினும் அவரது உணர்வு இதற்கு எதிரான தனது கோபத்தையும், இதற்கு ஒரு தீர்வையும் இன்னும் வெளிப்படையாச் சொல்வதற்கு அவரைத் தூண்டியது போலும். கதையை அவர் பின்வருமாறு முடிக்கிறார்:

“இந்த யுத்தம் நம்மை மிதித்து, துவைத்து புழுதியோடு புழுதியாய் அரைத்துவிடுமா... இளம் பிள்ளையள் கண்ணில் பட்டால் அள்ளிக்கொண்டு போறாங்கள்... அல்லது சுட்டுத் தள்ளிவிடுறாங்களே இதற்கு... இதற்கு...?”

தூரத்தில் துப்பாக்கி வேட்டுகள் கேட்டன.

“பொடியள் ஆமியைச் சுடுறாங்கள் போலை கிடக்கு. அல்லைப்பிட்டிப் பக்கம்தான் கேட்குது...”

கூட்டமாய் நின்றவர்கள் தமக்குள் கதைத்துக் கொண்டார்கள்.

மேற்கு வானம் சிவந்து, பெரியவெளி குருதிப்புனலில் தோய்ந்தது போலிருந்தது. இரத்த கோளமாய் திரட்சிகொண்ட சூரியப்பந்து படுவானில் சாய்ந்து மறைந்தது.

முகத்தார் சிவராசாவின் கைத்தாங்கலில் மீளவும் நடக்கத்தொடங்கினார். சிவராசாவின் கைகளில் அந்த அரிசியும் மாவும் பொதியாக, அந்தப்பொதி இப்பொழுது அவனுக்குக் கனத்தது.

கதைக்கு இந்த முடிவு அவசியம் அற்றது எனினும், அன்றையச் சூழலின் அரசியலோடு அது பொருந்திப்போவதாகத் தோன்றுகின்றது. சட்டநாதன் தமிழ்த் தேசியவாத அரசியலை வெளிப்படையாகப் பேசாதவர் எனினும், போர்க்கால வாழ்வு தொடர்பாக அவருடைய கதைகளில் வரும் இத்தகைய சில குறிப்புகள் அவருடைய அரசியல் சார்பை உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம். இந்திய அமைதிப்படையின்

அனுசரணையுடன் தமிழ்த் தேசிய ராணுவம் உருவாக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து தமிழ்ச் சிறுவர்களும் இளைஞர்களும் பலவந்தமாகப் பிடித்துச் செல்லப்பட்டு ராணுவத்தில் சேர்க்கப்பட்டதும், இயக்க மோதல்களினால் ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் கொல்லப்பட்டதும் வரலாறு. ஆயினும், இத்துயரங்கள் நமது சிறுகதைகளில் அதிகம் இடம்பெறவில்லை என்பதும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“நகர்வு” போர்கால வாழ்க்கை பற்றிய சட்ட நாதனின் பிற்தொரு முக்கியமான கதை எனலாம். படை நகரும் போது மக்கள் இடம்பெயர் நேர்வதும், அது ஏற்படுத்தும் வலியும், சோகமும் இக்கதையில் இயல்பாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றது. மனிதத்தின் உயிர்ப்பும், நிலைமையை எதிர்கொள்ளும் ஓர்மமும் நிகழ்ச்சிகளின் ஊடாக முன்னிலைப்படுத்தப்படுகின்றன.

பட்டதாரி ஆசிரியனான வரதன், தோட்டத்தில் கடினமாக உழைக்கும் அப்பா, அப்பாபோல் கடின உழைப்பாளி இல்லாவிடினும் குசினியிலும் தோட்டத்திலும் வேலைசெய்யும் அம்மா, வயதான காலத்தில் நடமாடமுடியாது கட்டிலோடு கிடக்கும் தாத்தா. ஷெல் தாக்குதலும் குண்டு வீச்சும் தொடர ராணுவம் கிராமங்களுக்குள் நுழைந்தபோது இவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கை சிதைகிறது. ஊரே எடுக்கக் கூடியதை எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறும்போது இவர்களும் வெளியேற நேர்கிறது. கிழவரைக் கொண்டுபோக முடியவில்லை. வீட்டிலேயே விட்டு விட்டு வெளியேறுகிறார்கள்.

அவனுடனும், அந்த வீட்டுடனும் நெருக்கமான தொடர்புடையவள் வத்சலா. அதிகம் படிப்பறிவில்லாத அதே கிராமத்துப் பெட்டை. “தகப்பனைத்தின்னி... தாயிருந்தும் இல்லாத மாதிரி... நோயாளி, நடைப்பிணம்... அதோடு சொத்துப் பத்தெண்டு ஏதாமில்லாத பெட்டை.” அவர்களுக்கிடையிலே காதல் அரும்பி மலர்ந்திருக்கிறது. தாய் தகப்பனுக்கு அதில் விருப்பமில்லை. எனினும், தன் விருப்பத்துக்குக் குறுக்கே நிற்கமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு. அந்த வீட்டில் அவனைத் தவிர, தாத்தாவுடன்தான் அவளுக்கு அதிக நெருக்கம். வெளியேறும் அவசரத்தில் அவளைப்பார்க்க விரும்பியும் முடியவில்லை. இவர்கள் அவளைப் பார்க்காமலேயே வெளியேறுகிறார்கள்.

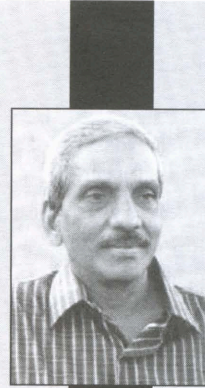
“பெரிசும் சிறிசுமாய், வித்தியாசம் ஏதும் இல்லாமல் பல பக்கத்திலுமிருந்து இடம்பெயரும் ஜனசமுத்திரம். கையில் அகப்பட்டதை எடுத்துக் கொண்டு, சொத்து சுகம் எல்லாவற்றையும் இழந்த நிலையில், துயரம் படிந்த முகத்துடன், எதையோ தொலைத்துவிட்டவர்கள் போல மக்கள் அள்ளுண்டு போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.”

வழியெங்கும் அவனுக்கு தாத்தாவின் எண்ணம், வத்சலாவின் எண்ணம். “ஐயாவையும் அம்மாவையும் மண்கும்பானில் விட்டுவந்து தாத்தாவையும் அழைத்துப் போக முடிந்தால்” என்று யோசிக்கிறான். “வத்சலா

என்ன செய்து கொண்டிருப்பாள். தாயைத் தூக்கிப் பறிக்க முடியாமல் தனியாகத்தான் புறப்பட்டிருப்பாளா?” என்றெல்லாம் யோசிக்கிறான். “வத்சலா வலுகெட்டி. எப்படியும் வந்திடுவாள். தாய்க்கும் ஏதாவது ஒழுங்கு செய்துபோட்டு வருவாள்... இரண்டொரு நாளிலை திரும்பலாம்... திரும்பமுடியாமல் போனால்...? தாத்தாவின் நிலை... வத்சலா அம்மாவின் நிலை...? அவனுக்குத் தலை சுற்றியது மயக்கம் வரும் போலிருந்தது.”

சாவுக்கும் பயந்து ஓடும் இந்த ஓட்டம் அவனுக்குச் சலிப்புத் தருகிறது. “மரணத்தின் கரு நிழலைக் கண்டு பயந்து விலகி ஓடி எதைக் கண்டு விட்டோம். களத்தில் மரணத்தின் முகத்துக்கு நேராகவே முடிவுகளை எடுக்கும் ஒரு போராளியின் திராணி நமக்கு ஏன் ஆவதில்லை. பயந்து பயந்து ஓடும் இந்த அவலத்திலும் பார்க்க மரணம் அர்த்தமுடையது” என்றெல்லாம் யோசிக்கிறான். சூழலின் நெருக்கடி அவனுக்குள் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

பிள்ளையார் கோயிலடி இடம்பெயர்ந்தவர்

“சுந்தர ராமசாமி என்ற தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளரின் கதைகளைப் படிக்கும் பொழுது எழும் இலேசான சுகானுபவம், சட்டநாதன் கதைகளைப் படிக்கும் பொழுது ஏற்படுகின்றது. சமூகப்பார்வையும், உளவியல் நுணுக்கமும், மனித உறவுகளைப் புரிந்து கொண்ட தன்மையும் லளிதச் சித்திரிப்பும் ஒருங்கு சேர்வதனால் இவர் கலைநயம் பளிச்சிடுகின்றது”
- கே.எஸ்.சிவகுமாரன் -
(தினகரன்)

களின் புகலிடமாகிறது. கால்வைக்க இடமில்லாத சனநெரிசல். அவன் அப்பாவையும் அம்மாவையும் கோயிலடியில் சைக்கிளிலிருந்து இறக்கிவிடுகிறான். கோயில் சுற்றாடலில் வத்சலாவைத் தேடிப் புறப்படுகிறான். அவள் இல்லை. “வருவதாயின் அவள் இங்கு தான் வரவேண்டும். இல்லை நடப்பது நடக்கட்டும் என்று வீம்புடன் வராமலே விட்டுவிட்டாளோ” என்றெல்லாம் அவன் மனம் அலைபாய்கிறது. “அவள் வரவில்லை யானால் அவளையும் அவளது தாயாரையும் தாத்தாவையும் அழைத்துவர வேண்டும்” என்றும் தீர்மானிக்கிறான்.

சன நெரிசலில் கோயிலைச் சுற்றி வெளியே வந்தவனுக்கு ஒரு அதிசயம் காத்திருக்கின்றது. வத்சலா சைக்கிளை உருட்டியபடி வருகிறாள். சைக்கிளின் பின்னால் அவளது தாய். ஒரு அடிதானும் எடுத்து வைக்க முடியாதவளைத் தனியாகச் சைக்கிளில் சுமந்து வந்திருக்கிறாள். மகிழ்ச்சியில் நின்ற அவனிடம் வத்சலா கேட்ட முதல் கேள்வி “தாத்தா எங்க” என்பதுதான். அவனுடைய தயக்கத்தைப் பார்த்ததும் அவள்

ஏககிறாள். “அந்தக் கிழவனைப் போட்ட இடத்திலை போட்டிட்டு ஓடிவர உங்களுக்கு வெக்கமாயில்லை. உயிர் அப்படி என்ன வெல்லமா?” என்று கேட்கிறாள். அப்படிக்கேட்க அவளுக்கு முழுத் தகுதியும் உண்டு. வரதன் சைக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டு போகப் போகிறாள். அப்பாவும் அம்மாவும் தடுக்கின்றனர். வத்சலா அவர் களுக்குச் சமாதானம் சொல்லி அவனைப் போக விடுகிறாள். தோலைவில் ஷெல் விழுந்து வெடிக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. சட்டநாதன் கதையை இவ்வாறு முடிக்கிறார்:

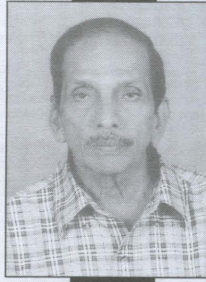
பாக்கியம் குமுறி அழுத்தொடங்கினாள்.

“இல்லை மாமி உங்கள் பிள்ளைக்கு ஒண்டும் வராது. நீங்கள் கும்பிடுறதெய்வம் அவரைக் காப்பாற்றும் கவலைப் படாதேங்க. செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமல் விடுறதுதான் பிழை. தாத்தா பாவம். தனிச்சு - தவிச்சுப் போயிடுவாரெல்லா .. இரண்டு பேரும் பத்திரமாய் வருவினம்.”

அவளது வார்த்தைகள் பாக்கியத்துக்கு ஆறுதல் தந்தன.

சட்டநாதனின் ஒவ்வொரு கதையும் அதன் தொனிப்பொருள் பாத்திரவார்ப்பு, கதை சொல்லும் பாங்கு ஆகியவை தனித்தனியாக விமர்சிக்கப்பட வேண்டியவை. எனினும் யாழ். மண்ணுக்குரிய சொற்பிரயோகங்கள் வசன அமைப்புக்கு வலுவையும் கம்பீரத்தையும் ஊட்டுகின்றன. உள்ளத்து உணர்ச்சிகளையும் நெகிழ்ச்சிகளையும் சின்னஞ்சிறு சொற்களால் காட்சிக்கீற்றுக்களால் அற்புதமாக உணர்த்துகிறார்.

- காவலூர் இராசநாதர் -
(வீரகேசரி)

பாக்கியம் வரதன் போன திசையையே பார்த்தபடி நின்றாள்

எங்கோ தொலைவில் பொம்மர்கள் குண்டு மழை பொழிந்துகொண்டிருந்தன. இடையில் ஹெலியின் வேட்டுச் சத்தமும் கேட்டது.”

யுத்தத்தின் போது இடம்பெயரும் அவலத்தை மிக யதார்த்தமாகச் சித்திரிக்கும் கதை இது. சூழலின் யதார்த்தமும் மனித உணர்வுகளும் முட்டிமோதுவதை இயல்பு குன்றாமல் சட்டநாதன் இக்கதையில் விபரித்துச் செல்கிறார். அவருடைய, இளந்தலை முறையைச் சேர்ந்த பெரும்பாலான பெண்பாத்திரங்கள் போல வத்சலாவும் தந்துணிபு உடையவளாகவும், சுயமாகச் சிந்தித்துச் செயற்படுபவளாகவும் இருக்கிறாள். “அவர்களின் துயரம்” கதையில் வருவது போலவே போராளிகள் மீதான ஒரு மனச்சாய்வும் வரதனின் நினைவோட்டத்தின் மூலம் வெளிப்படுகின்றது. மக்கள் திரளாக அள்ளுண்டு வெளியேறுவதைக் கண்டு வரதனின் சிந்தனை இவ்வாறு

ஒடுகின்றது:

“எங்கே போவது இந்த மண்ணைவிட்டு. தீத்தாங்கூடலையும், நவக்கை வயல் வெளியையும், தாவடியையும், சிலுந்தாவில் சிலிர்த்துக் கிடக்கும் நீரையும், அஞ்சுவையும், ஆலடித்துண்டையும் விட்டுவிட்டு எங்கேபோவது. இருந்தலின் அர்த்தம் இழந்த இந்த அவலம் நிரந்தரமானதா...? போன மார்கழியில்தானே மாங்குளத்தில் அந்த வீரம் விளைந்தது. ஓட ஓட விரட்டியவர்களை இந்த மண்ணின் மைந்தர்கள் புறங்கண்டு விரட்டினார்களே, அது இந்தப் பூமியில் நடந்த அதிசயம் அல்லவா...? இந்தப் பூமி... நம் கைவசமாகும், வாழ்வு புதிதாய் மலர்வுகொள்ளும்”

அவன் சிலிர்த்துக்கொண்டான்.

ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிரான மண்பற்றும். மீட்பர்கள் மீதான உணர்வுபூர்வமான நம்பிக்கையும் இங்கு வெளிப்படக் காணலாம். பின்னோக்கிப் பார்க்கும் போது இந்தக் கனவு மெய்ப்படவில்லை எனினும், இக்கதை சித்திரிக்கும் யுத்ததழல் ஏற்படுத்திய மனித அவலமும், மனித உணர்வுகளும், யதார்த்தத்தை எதிர்கொள்ளும் ஓர்மமும் நம்முள் அழகியல் ரீதியான ஆழமான அதிர்வுகளை ஏற்படுத்துகின்றன.

சட்டநாதனின் “கவளம்” இந்திய அமைதிப் படையினால் அப்பாவி மக்கள் அடைந்த இன்னலைச் சித்திரிக்கின்றது. இக்கதையில் தாயை இழந்து, தகப்பனும் எங்கோ போய்விட தனது பாதுகாப்பில் வளரும் பேரக்குழந்தை சிவகாமியுடன் அகதி முகாமில் தங்கியிருக்கும் முதியவர் ராமலிங்கம் இந்திய அமைதிப்படையினரால் சுட்டுக்கொல்லப்படுகிறார். கீரைக்கட்டு விற்றுப் பிழைப்பு நடத்தியவர் அவர். ஒரு பிடிச் சோற்றுக்கும் வழியில்லாமல் தங்கியிருக்கும் நிலையிலும் நேர்மையைப் பேணியவர். அகதிமுகாமில் இருக்கும் மற்றவர்கள் சங்கக் கடையை உடைத்துச் சாமான் அள்ளியதிலோ, கோழிப் பண்ணைத் திருட்டிலோ சம்பந்தப்படாதவர். அதைவிடப் பட்டினி கிடப்பதை மேலாகக் கருதியவர் ராமலிங்கம்.

தன் பேத்திக்கும் தனக்கும் ஒரு கவளம் சோற்றுக்கு வழியில்லாத நிலையில், திடீரென்று வீட்டில் பிடியரிசி போட்டுவைத்த பாணை அவருக்கு ஞாபகம் வருகிறது. அதை எடுத்துவருவதற்காக இந்திய ராணுவம் முற்றுகை இட்டுள்ள சூழலில் ஊரடங்குச் சட்டத்தையும் மறந்து ஒழித்தொழித்து வீடுவந்து அரிசிப்பானையை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பியபோது இந்திய ராணுவத்தால் சுட்டுக்கொல்லப்படுகிறார். இந்தியச் சிப்பாய்கள் சப்பாத்துக் காலால் அவரது உடலைப் புரட்டிவிட்டு “ஒரு கிழட்டுப் புலி” என்று ஏழனம் செய்து சிரிக்கிறார்கள்.

அப்பாவியான ராமலிங்கத்தின் அவலச் சாவு நம் மனதில் கனம் ஏற்றுகின்றது. இடம்பெயர்வும் பசிபும் மக்களை எப்படியெல்லாம் விரட்டுகிறது என்பதை இக்கதையில் படம்பிடித்திருக்கிறார் ஆசிரியர். ராமலிங்கத்துக்குப் புரிந்த அளவு அரசியலும் இக்கதையில் பேசப்படுகிறது.

“காந்தி பிறந்த பூமி என்ற ஒரு பயபக்தி இருந்தது

அவருக்கு. அந்த இந்தியா தன் ஆன்ம வசீகரம் அனைத்தையுமே இழந்து ஒரு இரத்த வெறி கொண்ட ஓநாயாய்... எல்லாமே பொய்யாய்... நம்ப முடியாததாய்..." இருக்கிறது அவருக்கு. "அவர் தெரிந்துகொண்ட தெல்லாம் அவ்வளவுதான். ஆழமான அரசிய லெல்லாம் எங்கே அவருக்குப் புரியப் போகிறது. எளிமையும் அப்பாவித்தனமும் மிகுந்த மனிதர் அவர்" என்று அவரைப் பற்றி விபரிக்கும் கதைசொல்லி, அதனூடு தனது அரசியலையும் முன்வைக்கிறார்.

அவருக்கு ஏதுவுமே புரியும்படியாய் இல்லை என்று கூறும் கதைசொல்லி "மக்களது துன்பதுயரம் புரிந்தது, அவர்கள் வயித்துக்கும் வாய்க்குமில்லாமல் அலைந்து திரிவது புரிந்தது. களப்பலியாகும் இளைஞர் களது இழப்பும் தியாகமும் புரிந்தது" என்கிறார். ராமலிங்கத்தின் நினைவோட்டமாக இப்படியும் கூறப்படுகின்றது:

"... ஆமிக்காரன் எவனுமே அயோக்கியனாகத் தானிருப்பான். துப்பாக்கிச் சனியனைப் பிடித்தவன் தமிழனோ, தெலுங்கனோ, சீக்கியனோ எவனாயிருந்தாலும் எல்லாரும் ஒரே ரகம்தான்."

நற்குணங்கள் உள்ள ஒரு அப்பாவி ஏழைக் கிழவனின் படுகொலையைச் சித்திரிப்பதன் மூலம் யுத்தம் பற்றியும் வன்முறை அரசியல் பற்றியும் நம்மைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றது இக்கதை.

"திருப்தி", "பக்குவம்" ஆகிய இரு கதைகளும் யுத்தத்தை நேரடியாக அன்றி, பின்புலமாகக் கொண்டுள்ளன. "திருப்தி" கதை ஷெல் அடியில் தந்தையை இழந்த சிறுவன் தனக்கும் தன் தாய்க்கும் தங்கைக்கும் சோறுபோடவும், தனதும் தன் தங்கையினதும் படிப்பைத் தொடரவும் கோயிலடியில் கடலையும் பல்லானும் விற்றுப் பிழைப்பு நடத்த நேர்ந்த அவலத்தைக் கூறுகிறது. கதை சொல்லி அவனில் இரக்கப்படும், அவனுக்கு உதவும் முகமாகவும் ஐந்து பல்லான்கள் வாங்கித் திருப்தியடைகிறார். அவருடைய திருப்தி அந்தச் சிறுவனுக்கு எவ்வளவு தூரம் உதவும்? தொடர்ந்தும் அவர் அவனிடம் ஐந்து, பத்து பல்லான்கள் வாங்குவாரா? அதன் மூலம் அவனது வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்துவிடுமா? யுத்தம் அழித்த அவனுடைய வாழ்வு நிமிருமா? போன்ற கேள்விகளை நம்முள் எழுப்பும் ஒரு நல்ல கதை இது.

"பக்குவம்" கதை தன் சக ஆசிரியனின் சாவீட்டுக்குச் சென்று திரும்பும் கதைசொல்லியின் மன உணர்வைப் பற்றிப் பேசுகிறது. முப்பத்தொரு வயதில் பரந்தாமன் துப்பாக்கிச் சூட்டில் பலியாகிறான். இன்னும் இரண்டொரு மாதத்தில் தான் காதலித்த ஈஸ்வரியைத் திருமணம் செய்ய இருந்தவன் அவன். அவன் எப்படிச் செத்தான்? "குரோஸ் ஃபயரிங்கிலா அல்லது இயக்கத் தொடர்பினாலா" என்பது சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் யுத்தம்தான் அவனது சாவுக்குக் காரணம்.

கதைசொல்லியை அவனது சாவு பெரிதும் பாதிக்கின்றது. சாவீட்டுக்கு வந்த தனது மற்றொரு நண்பன் பசுபதியை அது அப்படிப் பாதித்ததாகத்

தெரியவில்லை. பரந்தாமனின் பிணம் சிதையில் எரிந்த போது அவன் யாரோடோ கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். மற்றவர்களை விட தன்னை இது ஏன் பாதிக்கவேண்டும். "பரந்தாமனின் உடலைத் தீ நாக்குகள் தழுவியபோது இவனது தேகம் லேசாக நடுங்கியது. கண்கள் பனித்தன. உள்ளத்து உணர்வுகள் அனைத்துமே உறைந்து போனதான நிலை." ஆனால் "பசுபதியை எதுவும் தொடவில்லை." அது ஏன் என்பது இவனது விசாரம். கடலையை விட்டு வெளியே வந்தபோது மழை பிடித்துக்கொள்கிறது. இவன் பசுபதியின் குடைக்குள் ஒதுங்குகிறான். "பாலிங் கிளவுட்ஸ் மச்சான்... மழை விட்டிடும்" என்கிறான் பசுபதி. "இந்த வாழ்வு... இதன் அர்த்தம் எல்லாமே நகரும் முகில்கூட்டம்தானா" என இவன் யோசிக்கிறான். மரணமும் வாழ்வும் பற்றிய விசாரம் அவனைத் தொற்றிக்கொள்கிறது.

சாவீட்டுக்குச் செல்லும் போது தான் சைக்கிளை விட்டுச் சென்ற முன்பின் தெரியாத அந்த வீட்டுச் சிறுமியின் பரிவும், கரிசனையும் அவன் மனதை மகிழ்விக்கின்றது. அவன் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வீடு திரும்புகிறான் "மனம் பரவசம் கொண்டு சிறகு விரித்ததான உணர்வு. பரந்தாமனின் மரணம் தந்த உளைச்சல் சிறுகுச் சிறுகு நீங்கியதான நிலையில் எல்லாமே அவனுக்கு அழகாக இருந்தன."

"அவனுக்கு முன்பாக, எதிரே வந்து அவனைக் கடந்து சைக்கிளில் சென்ற பெண்பிள்ளையின் லாவகம், சுமக்க முடியாத சூமையைச் சுமந்து செல்லும் சிறுவனின் முகம் காட்டும் முதிர்ச்சி, தோளோடு தோள் கைபோட்டு சைக்கிளில் சமாந்தரமாய் உலாப்போகும் சீருடை அணிந்த கல்லூரி மாணவர்களின் குதூகலம், பஸ்ரியன் சந்தியில் திரும்பிய பஸ்ஸில், கணமே தெரிந்து மறைந்த அந்தப் பெயர் தெரியாத, எங்கோ எப்பொழுதோ பார்த்துப் பிரியப்பட்ட அழகியின் முகம், எல்லாமே அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தன."

தன்னை மறந்தவனாக, பாடலொன்றை முணுமுணுத்தபடி அவன் சைக்கிளை ஊன்றி மிதித்துச் செல்வதாகக் கதை முடிகின்றது.

யுத்தம் மனிதர்களுக்கு எவ்வளவு காயத்தை ஏற்படுத்தினாலும் வாழ்வு தொடரத்தான் செய்கிறது. அதன் உயிர்ப்பும், இயக்கமும் நம் மனதை ஆற்றி விடுகின்றது. வாழ்வில் இன்னும் இனிமை இருக்கிறது என்பதுதான் இக்கதை கூறும் செய்தி என்று நினைக்கிறேன்.

கடந்த முப்பதாண்டுப் போரையும், அதன் குரூரத்தையும், அதற்குள்ளும் வீழ்ச்சியடைந்துவிடாத மனித உயிர்ப்பையும் தன் கதைகளில் யதார்த்தமாகவும் நேர்மையாகவும் சட்டநாதன் பதிவுசெய்திருக்கிறார். அவர் பதிவு செய்யத் தவறியவற்றை அவரது அரசியலை மட்டுமன்றி, போர்க்கால அரசியலையும் மையப் படுத்தியே பார்க்கவேண்டும்.

சட்டநாதனின் ஏனைய கதைகள் வெளிப் படுத்தும் அவரது புனைவுலகம் பற்றித் தனியாக நோக்கவேண்டும்.

கலையழகோடு இயைந்த சமூக நோக்கெனும்

“படைப்புப் பக்குவம்”:

சட்டநாதனின் சிறுகதைகளை முன்வைத்த ஒரு தேடல்

எந்தவொரு படைப்பாக்கத்திற்கும் கலைப் பெறுமானமும் சமூகப் பெறுமானமும் இருக்கும். கலைப் பெறுமானம் படைப்பை நுகர்பவனின் கலாரசனை மிக்க மனத்தை திருப்திப்படுத்துகின்றது. சமூகப்பெறுமானம் அவன் வாழும் சமூகச் சூழல் பற்றிய விமர்சனத்தினையும் அவ்விமர்சனத்தின் வழியான வாழ்வுக்கான சரியானதும் செம்மையானது மான வழித்தடத்தினைக் காட்டுகின்றது. இவை இரண்டிலும் ஒரு படைப்பாளியின் படைப்பாக்கத்தில் ஏதோ ஒன்று தூக்கலாகவும், அதிகம் முனைப்புப் படுத்தப்படுவதாகவும் அமையலாம். ஆனால், வெற்றி பெறும் படைப்புக்களில் இவை இரண்டினதும் இயைபுதான். அப்படைப்பின் வெற்றிக்கான தட்குமமாகின்றது. இதனால், இவற்றில் ஏதோ ஒன்றினை முதன்மைப்படுத்தி மாத்திரமே விவாதம் செய்வதில்

பயன் ஒன்றும் இல்லையென்றாகிறது. சட்டநாதனின் படைப்புக்கள் இந்த “இயைபினால்” வெற்றிபெற்றவை; தனி அடையாளம் பெற்றவை. 1995ம் ஆண்டு வெளிவந்த இவரின் “சட்டநாதன் கதைகள்” எனும் சிறுகதைத் தொகுதிக்கான முன்னுரையில் கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியன் அவர்கள் “அத்தனையும் திட்டமிட்டுக் கலைசார்ந்த அக்கரையோடு எழுதப்பட்டவை; சமூகப் பொறுப்புணர்வின் அடியான ஆழ்ந்த மனித நேயத்தில் முகிழ்ந்தவை” என்று அவரது சிறுகதைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். அத்துடன் “ஆழமான மனிதநேயம், அதனை அநுபவ முழுமையுடன் வாசகனுக்குத் தொற்றவைக்கவல்ல சொல்நயம் என்பன இவரின் படைப்பாளுமையின் சிறப்புக் கூறுகள்” என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். படைப்பாக்கத்தின் கலாநுபவத்தைத் தரும் செறிந்த அழகான மொழிநடையும், அதன் வழி வெளிப்

படும் கலானுபவமும், ஆழ்ந்து அலசும் நுண்ணிலைப் பார்வைகளுடன் கூடிய சமூக நோக்கும் சட்டநாதனின் சிறுகதைகளை நின்று நிலைக்க வைக்கும் பண்புகளாகும். இவை யாவற்றையும் ஒருங்கே வெளிக் கொணர முனைவது சட்டநாதன் கதைகள் பற்றிய விரிவான ஒரு ஆய்வினால் தான் சாத்தியமாகும். இந்தக் கட்டுரை சட்டநாதனின் கதைகள் புலப்படுத்தும் சமூக நோக்கு என்ற ஒரு பரிமாணத்தை மாத்திரமே வெளிக் கொணர முனைகிறது.

இலக்கியப் படைப்பு ஒன்றின் சமூக நோக்கு பற்றிப் பேசுகின்ற அறிஞர்கள் அது கொண்டிருக்க வேண்டிய பல தேவைப்பாடுகளை வலியுறுத்து கின்றனர். அவர்கள் வலியுறுத்தும் கருத்துக்கள் ஆளுக்காள் வேறுபட்டவையாக அமைந்த போதிலும் அவற்றின் பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட அம்சங்களாகப் பின்வருவனவற்றை முதன்மைப்படுத்த முடியும்;

1. இலக்கியங்கள் இருந்து வந்த சமுதாயத்தின் பெறுமானங்களை (Values) வெளிப்படுத்தும் அதே வேளை அவற்றிலான சிதைவுகள், உடைவுகள், வளர்ச்சிகளை வெளிக்கொணர வேண்டும்.

2. இலக்கியங்கள் சமூக நிறுவனங்களிடையே தனி மனிதர்களின் இருப்பினையும் (Existence) நிலை மாற்றங்களையும் (Transitions) உன்னிப்பாக வெளிப் படுத்த வேண்டும்.

3. படைப்பாக்கங்கள் காலங்காலமாக நிலவி வந்த சமூக அமைப்பிலும் அதன் இயக்க நிலைகளிலும் ஏற்பட்டு வந்த அசைவியக்கம் (Mobility) மற்றும் நெகிழ்வுகளை (Flexibility) வெளிக்காட்ட வேண்டும்

4. எந்தவொரு படைப்பாக்கமும் தான் தோன்றிய காலத்தின் சமூகத் தோற்றப்பாடுகளையும் (Social phenomena) சமூகப் பிணக்குகளையும் குறித்த அக்கறையை கொண்டிருக்க வேண்டும்.

5. சமூகத்தில் நலிந்து போயிருக்கின்ற (Vulnerable) மக்கள் குறித்தும் அவர்களது வாழ்வியல் மற்றும் வாழ்வுக்கான சூழமைவுகள் குறித்தும் கலைப்படைப்புகள் அக்கறை கொள்ளல் வேண்டும்.

6. சமூக வாழ்வின் பிரதிபலிப்புக்களாக (reflexion) அமையும் இலக்கியங்கள் அந்தந்தச் சமூகங்களின் “இனவரைவியல்” ஆவணங்களாக அசைதல் வேண்டும். அதன் வழி சமூக மற்றும் பண்பாட்டு வாழ்வின் கூறுகள் தொடர் பான பதிவுகளுக்கு இடமளிக்க வேண்டும்.

மேற்குறித்த அம்சங்கள் ஒரு தேர்ந்த படைப்பாளியால் கலானுபவத்துடன் வெளிப் படுத்தப்படும் போது தான் சிறந்த இலக்கியங்கள் தேறுகின்றன. இத்தகைய அம்சங்கள் சட்டநாதனின் சிறுகதைகளில் மிகத் தாராளமாக வெளிப்பட்டுள்ளன; கலை நேர்த்திமிக்க பதிவுகளாகியுள்ளன. மேற் கண்ட விடயங்களை படைப்பாக்கத்தில் பிரச் சாரத் தன் மையோ, கோசங் களோ இல் லாமல் வெளிப்படுத்துவது மிகக் கடினமானது. கலானுபவ வெளிப்பாட்டுத் தன்மை இல்லையானால் அவை

வெறும் “பதிவு ஆவணங்களாக” அமைந்து விடும் அபாயம் உள்ளது. இந்த அபாயத்திலிருந்து விடுபட்டு, கலை நேர்த்தியுடனும் சமூகப் பொறுப்புடனும் இவை சட்டநாதனின் படைப்புகளினால் வெளிப்பட்டுள்ளன. இந்த வகையில் இவரின் சிறுகதைகளில்;

1. யாழ்ப்பாணத்துச் சாதிய சமூகத்தின் அசைவியக்கமும் தளர்வும்.

2. பால்நிலை பாரபட்சத்தினால் விளைந்த பெண் மீதான அடக்கு முறையின் போக்குகளும் மாற்றங்களும்.

3. சமூகத்தின் செல்நெறிச் சிக்கல்களில் நலிவுறும் சிறார்களின் பிரச்சினைகள்

4. யாழ்ப்பாணத்து மனிதர்களும் ஏனைய மனிதர்களதும் விழுமிய நிலைகளில் நிகழ்ந்து வரும் மாற்றங்கள்

5. குடும்ப வாழ்வில் ஆண் - பெண் உறவுகளில், சமூக மாற்றத்தின் விளைவால் நிகழ்ந்தேறுகின்ற மாற்றங்கள்.

முதலிய விடயங்கள் வெளிப்படுத்தப்படும் விதம் விரிவாக நோக்கத்தக்கது. இவ்விடயங்களை சமூக விஞ்ஞான ஆய்வுப் பார்வையிக்கவராக இருந்து கொண்டு சட்டநாதன் அணுகுவதை கண்டு கொள்ளலாம்.

சட்டநாதனின் சிறுகதைகளில் சாதியம் தொடர் பான கருப்பொருளைக் கொண்டவற்றில் “அந்தக் கிராமத்து சிறுமி”, “உறவுகள்”, “மாற்றம்” முதலிய கதைகள் முதன்மையானவை. 1972 மார்ச்சுமீயில் “அந்தக் கிராமத்துச் சிறுமி” வெளியானது அந்தக் கால கட்டத்தில் அச்சிறுகதையின் கருப்பொருள் முக்கிய மானது. சாதி அடுக்கமைப்புள்ள சமூகம் ஒன்றின் அசைவியக்கத்துக்கான ஒரு சிறு விசைபற்றி அந்தக் கதை கூறுகின்றது. சாதி வெறியால் கொன்று தீர்க்கப் பட்ட சண்முகம் - சொர்ணம் தம்பதிகளின் மகள் சரசுவின் காலத்தில் (அடுத்த சந்ததியில்) நிகழ்ந்து விட்ட மாற்றம் ஒன்றினைப் பேசும் போது;

“இப்பொழுதும் எசர்ணம் மகள் முன்போல் கனகு மாமிக்கும் கிளாக்கர் பெண்சாதிக்கும் வேலை செய்கிறாள் தான். ஆனால் ஊதியமில்லாமலில்லை. அவளது வேலைக் கேற்ப ஏதோ ஊதியம் பெற்றுத்தான் உழைக்கின்றாள். அவள் இனியும் கட்டரிசிக் கஞ்சியும், வெறுந் தேத்தண்ணிக்கும் வேலை செய்வாளா என்ன?”

என்று சிறுகதையின் இறுதியில் சட்டநாதன் கூறுவது நிலத்தை மையமாகக் கொண்ட அடிமை குடிமை முறையில் அக்காலத்தில் நிகழ்ந்த முதல் மாற்றமே ஆகும். சாதிவெறி பிடித்த - இரகசியமாய் சுரண்டும் - முதலாளி மனம் கொண்ட கனகுமாமி என்பவளைப் பார்த்து அதே சாதி வெறிக்குத் தாய் தந்தையைப் பறிகொடுத்த அந்தச் சிறுமி;

“எருவைத் தொடாதை... நான் குவிச்சு வைக்கப் போறன்... கடகத்தைக் கொண்டு போ...”

என்று கத்தும் வார்த்தைகள் இனிச் சுரண்டலை அனுமதிக்க முடியாது என்று பேசுவதாகவுள்ளது. இது ஒரு சமூகக் குழுவினரை இன்னொரு குழுவினர்

நாதுக்காகச் சுரண்டும் மனோபாவத்தின் மீது விழுந்த அடியாகவே காட்டப்படுகின்றது.

யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் ஒரு காலகட்டத்தில் சாதியின் பேரால் நிகழ்ந்தேறிய குடிமைகளின் குடிசை எரிப்புகளை, சாதிச் சண்டைகளை, கொலைகளை சட்டநாதன் இந்தக் கதையில் தெளிவாகப் பதிவு செய்கின்றார், இதனை;

“இந்த நிலத்தின் சரிபாதிக்கு மேல் கோயில் முதலாளி மணியத்திற்கும் பழைய விதானையார் தருமர் என்ற தரும லிங்கத்திற்கும் சொந்தம். இருவரும் ஊரின் நாட்டாண்மைக் காரர்கள். சண்புகத்துடன் சொர்ணம் தலைமறைவானது இந்த இரு நாட்டாண்மைக்கும் ஏதோ தங்கள் பெண் பிள்ளைகள் சாதி கெட்டதுகளுடன் சேரம் போனது போன்ற வெக்கறை. அவர்கள் தங்கள் அடி ஆட்களுடன் அந்த “எளியதுகளினரை” இருபத் தெட்டுக் குடிசைகளையும் தீக்கிரையாக்கினர். திரண்ட சாதி வெறியர்களின் அராஜகத்தில் சண்புகத்தின் தாயும் தகப்பனும் அடித்துக் கொலை செய்யப்பட்டனர். சட்டத்தின் பெயரால் மேல் சாதியினர் கைதுசெய்யப்பட்ட போதிலும் - பணம், தேர்ந்த வக்கீல் என்ற அனுசரணைகளால் தப்பித்துக்கொண்டார்கள்”

என்று விவரிக்கின்றார். அந்த விவரணம் ஒருகாலத்து சமூகக் கொடுமை யின் முறைப்படுத்தப் பட்ட போக்கிற்கு அடிப்படையான காரணிகளான மணியகாரத் தனம், விதானை அதிகாரம், பண்பலம், சட்ட அனுசரணை போன்ற பல சமூகக் காரணிகளைப் “பதிவாக்கம்” செய்கின்றது.

சட்டநாதனின் “உறவுகள்” என்ற சிறு கதை சாதி மாறித் திருமணம் செய்து கொண்ட ஒரு தம்பதிகளிடையே கால வோட்டத்தில் ஏற்பட்டு வளரும் மனக் கசப்புக்களை கற்பிதமாக “சாதி” அமைந்து விட்டமை காட்டப்படுகின்றது. உயர்சாதி மனோ பாவத்தினின்றும் விடுபடமுடியாத ஆண் (சந்திரன்) தான் சாதியையும் மீறி அன்பு செலுத்துவதாகக் காட்டிக்கொண்டு பதிவுத் திருமணம் செய்து கொண்ட பெண் (கமலி)னின் மீது தனக்கு ஏற்படும் வெறுப்பு சந்தேகம் - சலிப்பு என்பவற்றுக்கு;

“சாதி சணத்துக்கை சடங்கை முடிச்சிருக்கலாம். எளியதுகளை முடிச்சால் இப்படித்தான் கிவிசை கெட்டு அலைய வேணும்”

என்ற ஒரு வார்த்தையோடு கற்பிதம் செய்யும் ஒரு கணவன் - மனைவி உறவு விரிசல் நிலையினை இந்தச் சிறுகதையில் வெளிப்படுத்துகிறார். எப்போதுமே குடும்பத்தில் ஆண் - பெண் உறவினையும் அதன் ஏற்ற இறக்கங்களையும் மிகத் தத்ரூபமாகச் சித்திரிக்கும் சட்டநாதன் இங்கு அந்த உறவே சாதிய முரண்நிலை களுடன் கூடுமானால் எவ்வாறு அமையும் என்பதை ஒரு நகர வாழ்விட (கொழும்பு)ச் சூழலில் வைத்து விளக்கு கின்றார். சாதியத்தின் பிடிமானங்கள் நகர வாழ்வில் தனிக்குடும்பமாக வாழப் பழகிக்கொண்ட ஒரு தம்பதி களைக் கூட எவ்வாறு அலைக்கழிக்கின்றது என்பது வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. வாழ்விடப் பெயர்வுகளாலும், தொழில்சார் சமூக அசைவுகளாலும் சாதிய உள்ப் பாங்கில் நிரந்தரமான மாற்றங்கள்

நிகழ்ந்து விடுமா? என்ற வினாவை இந்தச் சிறுகதை வாசகனிடத்தில் ஏற்படுத்துகின்றது.

“சாதியிலை குறைஞ்சு பெட்டை.... அதுவும் தாவாடிக் காரருக்குக் குடிமை வேலை செய்த சின்னனரை பூட்டி... முத்தனரை பேத்தி... தடிவினாசியினரை மகள்... அந்தப் பெட்டையை முடிச்சிட்டு உங்களாலை ஊர்ப்பக்கம் தலை காட்டேலுமே?”

என்று பதிவுத் திருமணம் நிகழ முன்னர் கமலி கேட்கின்றாள். இந்தக் கேள்வியில் பூட்டன் குடிமை யாயிருந்தவன் பேரன் குடிமையிலிருந்து விடுபட்டவன் பேர்த்தி (கமலி) கொழும்பில் “கிளரிக்கல்” உத்தியோகம் பார்ப்பவன் என்ற மாற்றத்தின் தொடர்ச்சி கூறப்படுகிறது. சமூக மாற்றத்தின் தொடர்ச்சியில் குடிமைச் சாதியைச் சேர்ந்தவன் அரசு உத்தியோகம் பெற்ற நிலையிலும் “சாதி மனோபாவத்தின்” பிடியிலிருந்து விடுபட முடியாத வாழ்வு தொடர்கின்றது. என்பது மறைமுகமாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றது. “மேல் நிலைச்” சாதியைச் சேர்ந்த ஆண் ஒருவன் “அடிநிலைச்” சாதியைச் சேர்ந்த பெண் ஒருத்தியைத் திருமணம் முடிக்கலாம் என்ற எத்தனம் தொழில், சம்பளம், பென்ஷன் போன்ற “இலாப நடடக் கணக்குகளுடன்” சம்பந்தப்பட்டதாகவும் “கோவியப்பெட்டை” என்ற குடிமைச் சாதினள் என்பதனாலும் நிகழ்த்தக்க மாற்றமாக இருந்தது என்பதைச் சட்டநாதன் விசேடமாக எடுத்துக் காட்டு கிறார். இது சாதிய சமூக அசைவியக்கம் தொடர்பான ஒரு மிக நுணுக்கமான பார்வையாகின்றது.

சட்டநாதனின் “மாற்றம்” என்ற சிறுகதை சாதியமும் அதன் மாற்றத்தின் பரிமாணம் பற்றியும் பேசும் ஒரு முக்கியமான கதையாகும். “மேல்நிலைச் சாதி” வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு மனிதனின் பார்வையில் நின்று கொண்டு ஒரு மேல்நிலைச் சாதிய மனோபாவ மாற்றத் தினைத் தரிசிக்கும் சிறுகதை அது. “அனுலோமங் களாய்” ஏற்படும் சாதிக் கலப்புக்கள் அவை திருமணத் தாலன்றி பாலியல் கவர்ச்சியினாலும், சந்ததி விளக்கம் பெறுவதினாலும் காலப்போக்கில் உயர் சாதி மனோ பாவத்தில் மாற்றத்தைக் கொண்டு வருகின்றது என்பதை மிக நுணுக்கமாக வெளிப் படுத்துவது மாற்றம். சாதி பெருமை பேசுகின்ற உயர் சாதித் திமிர் மிக்க ஒருவர் சாதி அடுக்குகளில் குறை வாக மதிக்கப்பட்ட பெண்ணுடன் தொடர்பு கொண்டு தன் மீது தன் மனைவி சூட்டும் “மலடன்” பட்டத்தி லிருந்து விடுபட்டுக்கொள்வதும், அதனால் பிறந்த பிள்ளைகள் தங்களின் உயர்சாதி அந்தஸ்துள்ள தந்தையின் சகோதரியின் குடும்பத்துடன் உறவாடுவதும் மாற்றமே என சட்டநாதன் தனக்கேயுரிய மிக நுண்மை யான விபரிப்பு களின் மூலம் புலப்படுத்துகின்றார்.

“அம்மா தன்னை மாற்றிக்கொண்டு விட்டாளா, தாவாடிக் காரி... வைத்தியர் சிதம்பரனாரின் பேத்தி... இவ்வளவு சுலபமாக இவளால் எப்படி முடிந்தது”

என்ற ஒரு வினா இந்தச் சிறுகதையில் வரும் சாதி இறுக்கம் பேணுவதில் நாட்டம் கொண்ட அம்மாவின் மீது கதை சொல்லியான பாத்திரம் எழுப்பும்

கேள்வி. இக்கூற்று இந்தச் சமூகத்தின் பழம் பெருமைகள் எவற்றோடு கட்டுண்டிருந்தன என்பதை தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றது. அதே நேரத்தில் கதையின் பிற்பகுதியில் “உயர்சாதி” திருமணம் முடித்த ஆணுக்கும் “அடிநிலைச் சாதி” திருமணம் முடிக்காத பெண்ணுக்கும் பிறந்த மகன் வைத்தியத்துறைக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படவுள்ளான் என்ற குறிப்புள்ளது. அதாவது வைத்தியர் சிதம்பரனாரின் மகனுக்கும் சாதியில் குறைவாக மதிக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணுக்கும் பிறந்த பிள்ளை வைத்தியனாகப் படிக்கத் தகுதி பெறுகின்றான் என்று சொல்லப்படும் செய்தியானது சமூக அந்தஸ்தை மாற்றியமைக்கும் வல்லமை “அனுலோமங்களால்” மாத்திரமன்றி கல்வியாலும் சாத்தியமாகும் என்பதை உய்த்துணர வைக்கின்றது.

யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் சாதிய கட்டமைப்புடன் தொடர்புடைய மேல் குறிப்பிடப்பட்டது போன்ற மிக நுணுக்கமான பதிவுகளை கூறும் சட்டநாதன் தன் மொழியை “உறைப்பாகவோ” பாத்திரங்களைக் “கோசம்” எழுப்புவையாகவோ காட்டவில்லை. மிக இயல்பாக நிகழுகின்ற ஒரு சமூக மாற்றத்தின் நாதக் கான நகர்வுகளாகவே காட்டுகின்றார். இதனால் தான்.

“பிளிரிக்கொண்டு அட்டகாசம் செய்யும் யானையைப் போலன்றி, மிக அடக்கமாகவும் மனிதத் தன்மையோடும் தனது பாத்திரங்களை நோக்கி அவர்களுடைய உறவுகளினூடாகச் சமுதாயத்தைப் பற்றி, குறிப்பாக யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்தைப் பற்றி நாகூக்காகத் தமது கதைகள் மூலம் சிந்திக்கத் தூண்டினார்.”

என “உலா” தொகுதிக்கான அணிந்துரையில் ஏ.ஜே.கனகரத்தினா அவர்கள் கூறுகின்றார். இது ஒரு சாதி அடுக்கமைப்புள்ள சமூகத்தின் அமைப்பு, இயக்கம் மற்றும் மாற்றங்களும் தளர்வுகளும் போன்ற பல விடயங்களை பதிவாக்குவதன் வழி சாத்தியமானது.

சட்டநாதனின் கதைகளில் குடும்பம் என்ற சமூக நிறுவனத்தில் இயைந்துள்ள ஆண் பெண் உறவுகளிடையே நிகழ்ந்து வரும் மாற்றங்களின் வழியாக “பால்நிலை” சார்ந்த பாரபட்சங்களும் அது தொடர்பான கருத்து நிலைகளும் அதிகளவில் இடம் பெற்றுள்ளன. “தரிசனம்”, “உறவுகள்”, “ஒரு வகை உறவு”, “ஒதுக்கம்”, “வித்தியாமான வர்கள்”, “இப்படியும் காதல் வரும்” முதலிய கதைகள் குடும்பம் மற்றும் சமூக நிலைகளில் பெண்ணின் இரண்டாம் தர நிலை பற்றிய சிந்தனைகளை எழுப்புகின்றன. “பெண்” என்ற பால் சார்ந்த நிலைமையொன்றில் பெண் மீதான சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு, அரசியல் தலையீடுகளை ஏற்படுத்தி பால்நிலையில் அவளை ஆணிலும் குறைந்தவள் என்று கருதும் நிலைக்குச் செல்ல வைத்தது. பெண்ணின் இத்தகைய நிலைக்கான காரணங்களை ஒரு பெண்ணிலைவாத நோக்கில் வெளிப்படுத்துவனவாக இக்கதைகள் அமைந்தன.

“உறவுகள்” கதையில் வரும் கமலி என்ற பாத்திரம் ஒரு வகையில் சாதிய ஒடுக்கு முறைக்கு உட்பட்டது எனினும் அவளிடம் உள்ள புதுமைப் பெண்ணுக்கான இயல்புகளை சட்டநாதன் வெளிப்படுத்துகிறார்.

“ஆரம்ப காலத்தில், சதா முக்கோணக் காதல் கதையெழுத்தின் குவித்து வந்த அவள், இப்பொழுதெல்லாம் மனிதன் பால் அத்தீ நேயம் பூண்டு, வர்க்க நலம் பேணும் எழுத்தை வடிப்பதென்றால்! அந்த மாற்றம் மகத்தான ஒன்றுதான்”

என்று அந்த எழுத்தார்வம் மிக்க பெண் பாத்திரம் பற்றிக்கூறுவது பெண்ணின் சமூகம் பற்றிய பார்வை எப்படி அமைய வேண்டுமென சித்திரிப்பதாகவே அமைகின்றது. இந்தப் பெண்ணிடம் ஒரு ஆண் தன் காதலை வெளிப்படுத்திய போது அது தொடர்பாக தீர்மானம் எடுக்கும் நிலையில்,

“காதல் இலட்சியம் என்ற தங்கக் கோபுர நினைவுகள் அனைத்தும் அர்த்தமற்றவை. என்பது அவளது முடிவு. இருந்தும், எவனோ ஒருவனை மணக்க வேண்டும், அவன் இவனாக இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே, என்று நினைத்தபடி விடுதிக்குத் திரும்பினான்”

என்று கூறுவது ஒரு ஆணாதிக்க சமுதாயத்தில் திருமணம் தொடர்பாக ஒரு பெண்ணிடத்தில் ஏற்படும் ஒரு அநாயசப் போக்கினையே புலப்படுத்து கின்றது. சீதனம், சொத்துப் பரிமாற்றம் என்பவற்றின் தாக்கத்தினால் திருமணம் தொடர்பாக நிலைத்துவிட்ட அர்த்தங்கள் மாற்றம் அடைந்து வெறுமனே ஒரு சமூக அந்தஸ்துமற்றும் பாதுகாப்புக் கருதி திருமணம் செய்யும் நிலைக்குப் பெண்கள் தள்ளப்படுவதை இந்தப் பெண்ணின் மனோபாவம் காட்டுகின்றது.

“இப்படியும் காதல் வரும்” என்ற சிறுகதையில் உள்ளூர் சாதி கௌரவத்தில் திழைத்து வரும் தன்னிலை அறியாது அதிக பிள்ளைகளை பெறுபவரும், பிள்ளை களுக்கு உரிய நேரத்தில் செய்ய வேண்டியவற்றை செய்யாதவருமான ஒரு தந்தையின் மூத்த மகன் பிரதான பாத்திரமாக படைக்கப் பட்டுள்ளார். கொழும்பில் தொழில் புரியும் அந்தப் பெண் குடும்பத்தின் அடிப்படை வாத கௌரவங்களால் வருகின்ற சுமைகளி லிருந்து விட்டு விடுதலையாகி நிற்க எத்தனிக்கின்றாள். குடும்பம் என்ற நிறுவனம் போலியான கௌரவங்களால் கட்டுண்டு ஒழுங்கமைப்புக் குலைகின்ற நிலையில் ஏற்கனவே பண்பாடு மற்றும் சமூகத்தின் மேலாண்மைகளுக்கு உட்பட்டிருக்கும் பெண்கள் எவ்வாறு தங்கள் சிந்தனைப் போக்கினை மாற்றிக் கொள்கின்றனர் என்பதை இந்தக் கதைமூலம் கூற விளைந்துள்ளார்.

“நான் இஞ்சை வராமல் கொழும்பிலை நிக்கிறது இதுக்குத்தான். இந்தச் சுமையை என்னாலை தளமுடியாதடி எடுக்கிறதிலை என்றை செலவு போக மிஞ்சிறதை அப்பிட்யே அனுப்பிப் போட்டு அங்கை சிவனே எண்டிருக்கிறது எனக்கு எவ்வளவு நிம்மதி தெரியுமே? பிள்ளையளைப் பெத்தா மட்டும் போதுமே. அதுகளுக்கு உரிய வயதிலை செய்ய வேண்டியதை செய்ய வேண்டாமே. செய்யாவிட்டால் சித்திரா என்னடி நானும் ஆரையாவது இழுத்துக்கொண்டு ஓடத்தான் ஓடுவன் கண்டறியாத குலப்பெருமை பேசுகினை...”

என்று அந்தப் பிரதான பெண் பாத்திரத்தி னூடாகப் பேச விளைவது குடும்பங்களில் பெண்கள் மீதான சுமைகளையும் சுரண்டல்களையுமே ஆகும் அவை

குடும்ப வாழ்வின் சமைகள் மாத்திரமல்லாமல் பண்பாட்டின் சமைகளாகவும் அமைந்து பெண்களுக்கு இரட்டைச்சமையாவதை விளக்குகின்றார் சட்டநாதன்.

அவ்வாறே “ஒரு வகை உறவு” என்ற சிறுகதை பெண் ஒரு போகப்பொருள்; உடலின்பம் தருபவள்; உத்தியோகம் செய்து பணம் சம்பாதிக்கும் இயந்திரமாய் தொழிற்படுபவள் போன்ற கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகின்றது. “தாம்பத்தியம்” என்ற சிறுகதை எந்தவொரு பெண்ணும் திருமணம் செய்து கொண்ட ஆணின் பாலியல் இச்சைகளுக்கு ஆட்பட்டாலும் அவளுக்கான தகுதியான இடத்தைப் பெறுவதற்கு சமூகம் அவளை அங்கீகரிப்பதில்லை என்பதை மிக நுணுக்கமாக வெளிப்படுத்தியிருந்தது. சட்டநாதனின் சிறுகதைகளில் பெருவெட்டாக திருமணம் முடித்த ஆண்களால் சுரண்டப்படும் இளம் பெண்கள், திருமண வயதடைந்ததும் திருமணம் செய்ய முடியாத பெண்கள், புரட்சியான கருத்துக்களுடன் வாழும் உத்தியோகம் பார்க்கும் பெண்கள், சாதி அடுக்கு நிலையில் கீழ்நிலை யிலுள்ள சுரண்டல்களுக்குள்ளாகும் பெண்கள் எனப் பல பெண்கள் பாத்திரங்களாய் வந்து சமூகத்தில் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

எவ்வாறு சமூகத்தின் மேலாண்மைகளால் பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ளும் பெண்கள் ஒரு நலிந்த பிரிவினரோ அவ்வாறுதான் சமூகத்தின் அநீதிகளாலும், முரண் நிலைகளாலும், பொறுப்பற்ற செயற்பாடு களாலும் நலிந்து போகும் பிரிவினராக சிறுவர்களும் உள்ளனர். சமூகத்தில் சிறுவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை சட்டநாதன் தனது சிறுகதைகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். “பக்குவம்” எனும் சிறுகதையில் வருகின்ற கொழும்புத்துறைப் பக்கத்துச் சிறுமியின் பக்குவமான செயல் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. மழையிலிருந்து சைக்கிளைப் பாதுகாத்துக் கொடுத்த சிறுமியின் பெரிய மனுஷபக்குவத்தை வியக்கின்ற அந்தக் கதை சிறுவர்களின் உலகம் தொடர்பான சட்டநாதனின் ஆரம்பக்கதைகளில் ஒன்று. சிறுவர்களின் உலகம் தனித்துவமானது. அவர்கள் உலகினைத் தரிசிப்பது விசேடமானது. சிறுவர்களின் உணர்வுகளை விளங்கிக் கொள்வது தனித்துவமான அனுபவம் இதில் சட்டநாதன் மிக நிதானமான புரிதல் கொண்டு சிறுவர்களின் அகவுலகையும், அது புறவுலகால் எவ்வாறு தீர்மானிக்கப்படுகின்றது என்பதையும் மிக நுண்மையான உளவியல் பார்வையுடன் வெளிப்படுத்துகின்றார். பசியின் கொடுமை தாளாது வகுப்பறையில் இன்னொரு மாணவியின் சாப்பாட்டை உண்டுவிட்டாள் என்பதற்காகத் திருடிப் பட்டம் தூட்டப்பட்டு பெரிய பட்டப் படிப்புக்கள் படித்த ஆசிரியரால் அவமானப்படுத்தப்பட்ட ஏழைச் சிறுமி தற்கொலைவரை சென்று விட்ட பரிதாபம் சிறுவர்களின் புறவுலகத்து சமூகத்தின் அழுத்தங்களால் விளைகின்றது என்பதை மிகவும் பொறுப்புணர்வுடன் வெளிப்படுத்தும் சிறுகதை “ஒரு அவிழ் கூட”.

ஒரு ஆசிரியராக நீண்ட காலம் பணி யாற்றிய சட்டநாதனின் ஆசிரியத் தத்துவத்தையும், பிள்ளைகளைத் தரிசிக்கும் புலக்காட்சி கொள்ளும் பாங்கினையும் இந்தக் கதை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. சமூகத்து மனோபாவங்களின் பிரதிபலிப்புக்கள் வகுப்பறைகளில் எவ்வாறு தெளிப்புச் செய்யப்படுகின்றன என்பதற்கு இச்சிறுகதை சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. இது குழந்தை உளவியல் பார்வை யுடன் கூடிய விமர்சனத்தையோ அல்லது புரிதலையோ வேண்டி நிற்கும் படைப்பு. இவை சமூகத்தின் நலிந்த அல்லது ஒடுக்குமுறைக்கு உட்படும் சிறுவர்களின் நிலைகளைப் பேசுகின்றன.

சட்டநாதன் மிகத்தேர்ந்த கலை நுணுக்கம் வாய்ந்த படைப்பாளியாக இனங்காணப்பட்டவர். இவரின் படைப்பு மொழியின் விகசிப்புக் குறித்து ஆய்வாளர்கள் முதன்மைப்படுத்துவர். சிறுகதைகளின் விவரிப்புக்கள் கள நிலைகளுடன் இயைந்து வெளிப்படும் தன்மை வாய்ந்தன. எப்போதும் திருப்பு முனைகளைக் கட்ட விழ்க்கும் “பணியை”ச் செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபடாமல் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் சம்பவங்களின் போக்கோடு கதை சொல்லும் தனித்துவப்பாங்கு கைவரப் பெற்றவர். இவை யாவும் படைப்பின் கலை வெளிப்பாட்டுக்கே அதிக முதன்மை கொடுப்பவராக அவரை இனங்காட்டிய போதிலும் அவரின் கதைப் பொருள்கள் வெளிப்படுத்தும் சமூகப் பார்வையும், சமூகப் பெறுமானங்களும் தனித்து ஆராயப்படத் தக்கவை. இந்தக் கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் பட்டியற்படுத்தப்பட்ட சமூக நோக்கின் கூறுகளைச் சட்டநாதனின் சிறுகதைகள் எந்தவித ஆர்ப்பாட்டம் இன்றி கலையழகினுள் பொதியவைத்து வெளிப்படுத்துகின்றன. இதனைத்தான் “மனித நேயம் மிக்கதும் ஏற்றத் தாழ்வுகள் அற்றதும் அமைதி நிறைந்ததுமான ஒரு சமூகச் சூழலை சட்டநாதன் அவாவி நிற்பது புலனாகின்றது. குறிப்பாக ஆண் - பெண் சமத்துவம், குழந்தைகள் மீது பரிவுணர்வு என்பன கொண்ட ஒரு உலகை அவர் நாடி நிற்பது முனைப்பாகத் தெரிகின்றது. சாதி தொடர்பான ஏற்றத்தாழ்வுணர்வு நாளடைவில் மங்கி மடிந்து விடும் என்ற நம்பிக்கையும் அவர் படைப்புக்களில் புலப்பட்டு நிற்பது தெளிவு. மேற்படி ஆர்வம், நம்பிக்கை என்பவற்றை எச்சந்தர்ப்பத்திலும் வெளிப்படையாகப் பேசாமல் கதை கூறும் முறைமை, கதா பாத்திரங்களை சிந்திக்கவும் செயல்படவும் வைக்கும் முறைமை என்பவற்றினூடாக நுட்பமாக உணர்த்த வல்லவராக அவர் திகழ்வதைப் பல கதைகளிலும் நோக்க முடிகின்றது” என்று கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியன் “சட்டநாதனின் கதைகள்” முன்னுரையில் கூறியிருந்தார். எனவே சட்டநாதன் என்ற சிறுகதைப் படைப்பாளிகலையழகோடு இயைந்த சமூக நோக்கினையும், அகவுணர்வோடு இயைந்த புறவுலக தரிசனத்தையும் வெளிப்படுத்தும் “படைப்புப் பக்குவம்” வாய்ந்த படைப்பாளியாக நிலைத்துள்ளார் எனலாம்.

சட்டநாதன் படைப்புலகில் சமூகச் சூழல் தன்னை முழுமையாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டுள்ளது. பழமையின் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளப் பேராடும் சமூகம் அது. ஆனால் நில உடமை, உயர்சாதி என்ற இறந்த காலத்தின் எச்சங்கள் சுமையாக அதன் கழுத்தை அழுத்துகின்றன, இயல்பான வாழ்வை இழந்து தள்ளாடுகிறது. புறப்பார்வையில் நிகழ்வுகளை முன்னிறுத்தி இதைத் துலக்குவதில் படைப்பாளி நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை. மாறாக மானுட மனங்களில் இவற்றின் தடயங்களைத் தேடுகிறார். உணர்வுகளின் நுட்பங்களை மொழிப் படுத்துவதில்தான் அவனது கவனம் படிந்துள்ளது. எனவே இதில் வெற்றிகளும் சரிவுகளும் சரிவிகிதத்தில் இவரது எழுத்துக்களில் கலந்துள்ளன.

“மாற்றம்” தொகுப்பின் மூலம் 1980 இல் ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதை மரபில் காலடி வைத்த சட்டநாதன் ஈழத்தமிழ் வாழ்வின் மிக முக்கியமான காலப்பகுதியைத் தன் எழுத்தினூடாகப் பதிவு செய்யும் வாய்ப்பினைப் பெற்றவர்.

1980 இல் வெளியான “உறவுகள்” தொகுப்பினூடாகப் பதிவு கொள்கிறது போருக்கு முந்தைய ஈழத் தமிழ்ச் சமூகம். “கோவியப்பெட்டை”யைக் காதலித்து மணம் முடித்து வாழ்பவன் உயர்சாதி நில உடமையாளன். நில உடைமை என்பது பெயரளவுக்குத்தான். ஒரு வகையில் கடந்த காலத்தின் எச்சம் “கோவியப்பெட்டை” என்பது கூட காலம் விட்டுச்சென்ற வெறும் அடையாளமே. தனியார் கம்பெனியில் சகலவிதமான பணிப் பாதுகாப்புடன் வேலை செய்கிறான் அவன். ஒருவகையில் அவன் அவளைத் தேர்ந்து கொண்டது கூட இப்பாதுகாப்பு கருதிதான். ஒரு வருட தாம்பத்ய வாழ்வில் விரிசல் விழ எப்போது வேண்டுமானாலும் அவர்கள் பிரிந்து விடக்கூடும் என்ற நிலை. இத்தருணத்தில் இருவருடைய மன உணர்வுகளும் எவ்வாறு செயல்படுகின்றன என்பதே படைப்பின் மையம்.

படைப்பாளியான அவன் சக படைப்பாளியான அருணோடு கொள்ளும் தோழமை உணர்வே இப்பிரிவினைக்கான காரணம் என்பதல்ல. இது ஒரு முகாந்திரம் மட்டுமே. இத்திருமணத்தால் அவன் கணவன் இழந்த சாதி வெள்ளாளர் பட்டம் அவ்வளவு எளிதாக துறக்கக்கூடியதல்ல. “எந்த விஷயத்திலும் அவன் சொல்லாதேயே அவன் கேட்டு நடக்க வேண்டுமாம்”, “இக்கட்டுப்பெட்டித் தனமான ஆணின் அதிகாரம்” எதிலிருந்து ஊற்றெடுக்கிறது என்பது அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவளைப் பொறுத்தவரையில் தாம்பத்ய வாழ்வில் இருவருமே உழைப்பதும் ஒருமித்து செயல்படுவதும் தான் தேவை. அப்படித்தான் விவசாயக் கூலிகளான அவன் தாய் தந்தையர் வாழ்ந்தனர்.

அவன் நடத்தையை அவன் கேள்விக்குள்ளாக்கிய போது அவன் அழுகையுடன் அதை மறுத்திருக்கலாம். அவன் எதிர்பார்ப்பும் அதுதான். அவ்வாறெனில் மேலும் அந்த தாம்பத்ய வாழ்வு முன்னகர்ந்திருக்கக்கூடும். உயர்சாதி ஆண் என்ற தன் நிலையை அவன் தக்க வைத்திருக்க முடியும். ஆனால் நிகழ்வு வேறுவிதமாக அமைந்துவிடுகிறது. “ஓம் இன்று... அருணோடு அவன்ரை அறையில்தான் இருந்தனான்...” அவன் பலவீனத்தை அவளால் குத்திவிட முடிகிறது. இத்தாக்குதலில் நிலைகுலைந்து சத்தமிட்டு அழுகிறான் அவன். வழக்கமாக ஒரு நாளை எதிர்பார்த்து அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பி வந்த அவன் கண்டது அந்த வாழ்வு முழுமையாகத் துண்டிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதைத்தான். தவறு எங்கே நிகழ்ந்துவிட்டிருக்கின்றது? வாசக மனம் தன் சுயமான தேடலில் கண்டடைவதற்கான வாய்ப்புக்கள் நிறையவே உள்ளன.

சட்டநாதனின் “முற்றிலும்” இருவேறு தளங்களில் இயங்கும் கதை. உணர்வுத் தளத்திலும், நிகழ்வுகளின் தளத்திலும். உணர்வுகளைச் சித்திரிப்பதில் நுட்பங்களைக் கைக்கொள்ளும் சட்டநாதன், நிகழ்வுகளைச் சித்திரிப்பதில் இதற்கான முரணாக இயங்கியுள்ளார். அவர்கள் காதலைக் குறித்த தகவல்கள் வாசகனுக்கு இடையூறுகளாய் அமைந்துவிடுகின்றன.

ஈழத் தமிழ்ச் சமூகம் எதிர்கொண்ட நெருக்கடியான ஒரு காலப்பகுதியைப் பதிவு செய்யும் வாய்ப்பு சட்டநாதனுக்கு கிடைத்துள்ளது. கலைஞன் மட்டுமல்ல, சமூகவியலாளனும், வரலாற்றா சிரியனும் கூடக் காலத்தினைப் பதிவு செய்கின்றார்கள். இவர்கள் எழுதுவது புனைவுத் தன்மையற்றது. துல்லியமானது என்றாலும் கலைஞனின் புனைவுகளிலான பதிவுகள் தான் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. சமூகவியலாளனிலும், வரலாற்றாசிரியனிலும் மாறுபட்ட ஒரு கோணத்தில் சமூக வியலாளனாக, வரலாற்றாசிரியனாக வேடமணிய முற்படும் போதுதான் அவன் சரிவுகள் நிகழ்கின்றன.

சட்டநாதனின் “நகர்வு” ஈழ மண்ணின் நெருக்கடியாக கணங்களை எழுத முயன்று இக்கணத்தின் முன் பின்னான நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்துள்ளது. அதிகாலைப் பொழுதில், சிந்திப்பதற்கு அவகாசமின்றி சட்டென்று உயிரைத் தக்க வைத்துக்கொள்ள இடம் பெயர்ந்து ஓடியாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இந்த மனிதர்களுக்கு, அவலங்களில் வெளிப்படும் மனிதத்தின் கீழ்மைகள், மேன்மைகள், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இம்மண்ணின் ஆன்மாவை இவ்வழிவுகளினூடாகக் காண முடிந்துள்ளது சட்டநாதனுக்கு.

“நகர்வு” கதையில் நிகழ்வுகள் அடுக்கடுக்காகத் தோன்றி வேகமாக ஓடி மறைகின்றன. தன் நோக்கங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முயலாமல் அவ்வாழ்வு கூறும் இரகசியங்களுக்குச்

செவிமடுக்க முயன்றுள்ளார் சட்டநாதன். தனக்குக் கிட்டாத இரகசியங்கள் தன் வாசகனுக்கு கிடைக்கக்கூடும் என்ற நம்பிக்கை படைப்பாளிக்கு.

தொலைவில் வெடித்த “ஷெல்” சத்தம் தான் அவனுக்கு விழிப்பூட்டியது. முன் திண்ணையில் அவனுக்கு முந்தியே விழித்திருக்கும் தாத்தா. இரண்டடி எடுத்து வைக்கக்கூட இயலாத தள்ளாமை. அருகில் விரட்ட மட்டுமே இப்போது உதவும் வெள்ளிப்பூண் போட்ட கைத்தடி. கால்களுக்கு இயக்கமில்லாவிடினும் கைகள் மட்டும் அசரத்தனமாக இயங்கிக்கொண்டிருக்கும். எப்போதும் அவற்றின் உறவு வாயுடன் தான். அருகில் அவருக்கே உரித்தான சொத்துக்கள். இறந்து போன மனைவியின் மங்கலான புகைப்படம், கல்யாணப்பட்டு, பாசுரங்கள் ஆகிய பொருட்கள் அடங்கிய மரப்பெட்டி, கிழவருக்கு கவலையற்ற வாழ்க்கை. மனைவியின் தந்தையான அவர் மீது குடும்பத்தலைவருக்கும் மரியாதை தான், தாய்மாமாவும் கூட என்பதால்.

அம்மா வயல்பக்கம். பின் கிணற்றின் கரையில் தூரிய வணக்கம், தோட்டத்தில் திடீரென்று தலை தூக்கும் புகையிலைக் கணுக்களைத் தேடி அப்பா. தோட்டம் தான் அவர் வாழ்வு.

“அந்தக் கிராமத்தின் புழுதிப்பட்ட பெட்டையான” வச்சலாவோடுதான் அவன் உறவு.

“தகப்பனைத் தின்னி... தாயிருந்தும் இல்லாத மாதிரி... நோயாளி... நடைப்பிணம். அதோடை சொத்துப்பத்தெண்டு எதுவுமில்லாத பெட்டை...”

“உன்ரை படிப்புக்குச் சமனாய் ஏதேனும் பார்த்தால் நல்லம். அதுதான் மதிப்பு... மரியாதை... நாலுபேர் கீழ்க்கண் கொண்டு பார்க்கிற மாதிரி நடந்து போடாதை...”

படிப்படியாக இவ்வாழ்வையும், அதன் மதிப்பீடுகளையும் மொழியில் கொண்டு வரமுடிகிறது படைப்பாளிக்கு. தொலைவில் வெடித்த “ஷெல்” அருகில் வெடிக்கத்தொடங்கிய போது அவ்வாழ்வு இதுவரை சந்தித்திராத நெருக்கடியை எதிர்கொள்கின்றது. இடம்பெயர்ந்தாக வேண்டும். இது மிருகங்களின் இயல்புணர்வு. பாதுகாப்பான இடத்தினைத் தேடியாக வேண்டும். எல்லோருக்கும் முன்னதாக புறப்படுபவன் அம்மாதான். தாத்தாவுக்குப் பெரிய வாளியில் தண்ணீர் எடுத்து வைத்துவிட்டு அவர் கைத்தடியையும் அருகில் எடுத்து வைத்தான். அம்மா புலம்புகிறான் தான். ஆனால் தாத்தாவின் அப்போதைய தேவை ஒரு வாளித் தண்ணீரும் கைத்தடியும் தான் என்ற முடிவிற்கு அவளால் வந்துவிட முடிகின்றது. மறக்காமல் அம்மா நகை, ரொக்கம், காணி உறுதிகள், சேமிப்பு வங்கி புத்தகம் அனைத்தையும் திரட்டி விடுகிறான். தங்களுடன் கொண்டு போக முடியாதவர் “தாத்தா” வீண் சமையும் கூட. அவரும் புரிந்துகொண்டு தலையசைத்து விடை தந்தார். அந்த வாழ்வு, காலம் காலமாகக் கட்டி எழுப்பிய மதிப்பீடுகள் இங்கு இடிந்து நொறுங்குகின்றன.

வச்சலா என்ன செய்து கொண்டிருப்பாளென்று நினைவு வந்தது. அவளைப் பார்த்துவிட்டுப் புறப்பட்டிருக்கலாம். துழலின் நெருக்குதல் அவனை விரட்டினால் என்ன செய்ய முடியும்?

எல்லாவற்றிற்குமான பதில்கள் தயாராக இருக்கின்றன. “உயிரை இப்படிப்பொத்திப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடுவது அவனுக்குக் கேவலமாகப்பட்டாலும்” ஓடித்தான் ஆக வேண்டும்

மாதா கோயிலில் தங்கலாம் தொலைவு குறைவு. இந்த நெருக்கடியில் இந்த முடிவிற்குத்தான் வர முடியும். ஆனால் “வேதக்கார ஆக்கள்” புகலிடமாகக் கொண்ட கோவிலில் “சாதிகீதி பாராமல் தோச்சி முழுகேலுமே” அப்பாவால் உடன்பட முடியாது. “மனதில் அடியில் ஊறலாய்க் கிடப்பவை மிதப்பு கொள்வதை” எவ்வாறு தவிர்க்க முடியும். இந்த நெருக்கடியிலும் தோட்டத்திற்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சும் வேலுப்பிள்ளை, தான் வளர்த்த ஜெர்சி பசுக்களோடு பயணமாகும் செல்லத்துரை மாமா, விளைந்த பயிர் தீயில் கருகுவதைக் கண்டு பதறும் விவசாய மனம். எல்லாம் இக்கட்டை எதிர்கொள்ளும் மனித நாடகங்களே. ஆனால் தங்கள் உடைமைகளையே பாதுகாத்துக்கொள்ளத் துடிக்கும் சுயநலங்கள். தாத்தா மட்டும் வீட்டில் தனியாய். இக்குடும்பம் மீண்டும் வீட்டிற்குத் திரும்ப இயலாமல் கூடப் போகலாம்.

வச்சலா வந்தான். நடக்க இயலாத தாயை சைக்கிளில் வைத்து உருட்டிக்கொண்டு.

“தாத்தா எங்கே?”

“அந்தக் கிழவனை போட்ட இடத்திலை போட்டிட்டு ஓடிவர உங்களுக்கு வெட்கமாயில்லை. உயிர் அப்படி என்ன வெல்லமா?”

“இல்லை மாமி, உங்க பிள்ளைக்கு ஒண்டும் வராது. நீங்க கும்பிடி தெய்வங்கள் அவரைக்காப்பாற்றும். கவலைப் படாதேங்க. செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாமல் விடுறதுதான் பிழை. தாத்தா பாவம் தனிச்சு தவிச்சு போயிடுவாரெல்லா. இரண்டு பேரும் பத்திரமா வருவினம்”

அவனுக்குத்தெரியும், மீண்டும் அங்கு போவது பாதுகாப்பானதல்ல. என்றாலும் பயணமாகிறான் தாத்தாவின் உயிருக்காக.

ஈழத்து அழிவின் குவியலுக்குள் இன்னமும் அழியாது ஒளிரும் அதன் ஆன்மாவை படைப்பாளி கண்டுகொள்கிறார். எல்லா அழிவிலிருந்தும் மீண்டு, புத்துயிர் பெறும் இந்த ஈழம். ஒரு கலைஞனால் மட்டுமே உணர முடிகிற உண்மை இது. இது போன்ற கதைகள் தான் ஈழச் சிறுகதை மரபில் சட்டநாதனுக்கான இடத்தை உறுதிசெய்கின்றன.

மனித நேசம் சாஸ்வதமானது!

சட்டநாதன் படைப்புக்கள் பற்றிய ஒரு குறிப்பு

சட்டநாதனின் சிறுகதைகள் சிலவற்றை நான் முன்னரேயே படித்திருந்த போதிலும், “பூரணி”யின் இணை ஆசிரியர்களில் அவரும் ஒருவரென அறிந்த போது அவரைச் சந்திக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் எழுந்தது. பூரணி இதழ் என்னுள் ஒரு கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அப்போதைய வரண்ட இலக்கியச் சூழலில் ஒரு பாலைவனப் பசுஞ்சோலையாக பூரணி எமக்கு ஆறுதலைத் தந்தது. அதன் ஆசிரியர்களில் ஒருவரான திரு என்.கே.மகாலிங்கத்தை நான் அறிந்திருந்த போதிலும், சட்டநாதனை அறிந்திருக்கவில்லை. சில சம்பவங்களால் அவர் “மிகவும் கறார் பேர் வழி” என்ற உணர்வு என் மனதில் ஏற்பட்டிருந்தது.

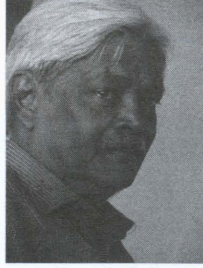
நான் யாழ்ப்பாணத்திற்கு இடமாற்றம் பெற்று வந்த, 1976 தொடக்க நாட்களில் அவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. சிறிது நேரப் பழக்கத்திலேயே அவரைப்

பற்றிய என்னுடைய கணிப்பு பிழையாக இருக்கலா மென்புறிந்து கொண்டேன். மிகவும் இங்கிதமான மனிதர். மற்றவர்களின் மனம் நோகப் பேசத் தெரியாதவர். அவர் மனம் நோகும்படியாக மற்றவர்கள் பேசினாலும் “தாங்கி தரிந்து” செல்லக்கூடியவர். சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையில், அவர் அப்படி நடந்து கொண்டாரென தன் மனதைத் தேற்றுவார். எல்லோர் மீதும் பரிவு கொண்டவர் ஒரு வகையில் எதிராளிகளே இல்லாதவர்.

ஏராளமான நண்பர்களையும் உறவினர்களையும் கொண்டவர். வேலணை என்ற யாழ்ப்பாணத்து கிராமத்தில் மத்தியஸ்தரக் குடும்பத்தில் பிறந்து, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் விஞ்ஞானி மானிப் பட்டம் பெற்று ஆசிரியராகத் தொழில் பார்த்தவர். இடையில் சில காலம் பத்திரிகைத் துறையிலும் இயங்கியவர். தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், டாக்டர்கள், பொறியியலாளர்கள், ஆசிரியர்கள்,

நிர்வாகத்துறையினர், எழுதுவினைஞர்கள், அரசியல் வாதிகள், சட்டத்தரணிகள், கலைஞர்கள், போராளிகள் என்றவாறாக பல்வேறுபட்ட மனிதர்களுடன் நெருங்கிய பரிச்சயம் உடையவர். அவருடைய கதைகளில் இத்தகையவர்களே ஆண்களும் பெண்களும் மாய் கதா பாத்திரங்களாய் உலா வருகின்றார்கள். அவர்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட உலகமே அவருடைய கதைகளில் வியாபகம் பெறுகிறது. பிரச்சினைகள் - சிக்கல்கள் மலிந்ததாய், அவற்றிலிருந்து விடுபடத் துடிப்பவர்களாய் விடுபட்ட மகிழ்ச்சியில் மிதப்பவர்களாய், விடுபடாத சோகத்தில் துவள்பவர்களாய், சந்தோசக் கணங்களாய், கண்ணீர் துளிகளாய், விம்மல்களாய்...

ஆனால் பெரும்பாலான சட்டநாதன் கதைகளின் முடிவுகள் “ஆசுவாசம்” தருபவைகளாகவே அமைந்து விடுகின்றன. இதனால் அவர் சமூகத்திற்கு ஒரு நம்பிக்கையைத் தருகின்றார். பிரச்சினைகளைக் கண்டு ஒடி ஒழியத் தேவையில்லை அவற்றுக்கு முகம் கொடுக்க முடியும்; வெற்றி பெற முடியும்; குறைந்த பட்சம் அவற்றை சமாளித்து முன்னேற முடியும் என்று தெம்பளிக்கின்றார். ஒரு வகையில் இவ்வம்சம் சட்டநாதன் படைப்புக்களின் பலமென்று சொல்வேன்.

இப்படிச் சொல்வதனால், அவர் “கதை பண்ணுகிறார்” என்று அர்த்தமாகாது. அவர் காட்டுகின்ற உலகம் நம் கண் முன்னால் காணுகின்ற பிரத்தியட்சமான நிசமான உலகம். நிசமான மனிதர்கள், நிசமான சம்பவக் கோர்வைகள் வேண்டுமென்றால் அவர் சில “நகாசு” வேலைகளைச் செய்துள்ளாரென்று கூறலாம். எந்தக் கலைஞன் தான் “நகாசு” வேலை செய்யாதிருக்கின்றான். ஒரு வகையில், அந்த நகாசு வேலைகள் தான் கலைப் பெறுமானத்தைக் கூட்டுகின்றன என்று கொள்ளலாமல்லவா?

சட்டநாதன் ஆற அமர இருந்து கதை சொல்வார். கதையின் பின்புலங்களை நன்றாக விபரிப்பார். பாத்திரங்களை மிக மிக நுட்பமாகப் படம் பிடிப்பார். தெளிந்த இயல்பான மொழிநடையில் கதைகளை வார்த்துச் செல்வார். கதையின் போக்கில் பாத்திரங்கள் தமக்குள் தாமே உரையாடி கதையை நகர்த்தும் இப்படியே கதை வளர்ந்து ஒரு விதமான பிசிறுதட்டாத கட்டுக்கோப்பில் நிறைவு பெறும். இதனால் சில வேளைகளில் இவரின் சிறுகதைகள், குறு நாவல்களையென எண்ணத்தோன்றும். சட்டநாதன் பிரகங்கை பூர்வமாகவே குறுநாவல்களும் எழுதியிருக்கிறார்.

1970 களுக்கு முந்திய ஈழத்துச் சிறுகதைகள் பெரும்பாலும் சமூக மாற்றங்களை வற்புறுத்துவனவாக அமைந்திருந்தன. ஒரு வகையில் அவற்றில் பிரசாரத் தொனி மேலோங்கியிருந்தன. அத்தகையதோர் போக்கையே அன்றைய விமர்சகர்களும் ஊக்கப் படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அதனால், அக்காலக் கதைகள் கலைத்திறத்தில் குறைபாடு உடையனவாக

இருந்தன. 1970 களில் இந்நிலை மாறத் தொடங்கியது. சமூக அக்கறையுடனோ அல்லது உணர்வுச் சுழிப்புக் களை முக்கியப்படுத்தியோ கலைநேர்த்தியுள்ள கதைகள் இக்காலத்தில் பெருமளவு எழுதப்பட்டன. அவ்வாறு எழுதிய முன்னோடிகளில் சட்டநாதனும் ஒருவர். அவருக்கென ஒரு தனித்த பாணி; நான் முன்னரே சொன்ன ஆற அமர இருந்து....

சட்டநாதன் நாம் காணுகின்ற நிசமான மனிதர்களையே எழுதுகின்றார் என்று, சொன்னேனா? ஒரு சம்பவத்தை என்னால் குறிப்பிட முடியும். அவருடைய முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பான “மாற்றம்” என்பதில் இடம்பெற்ற ஒரு கதை “பிச்சைப்பெட்டிகள்” இதன் கதாநாயகனான ஈசன் நமது சினேகத்திற்கும் நேசத்திற்கும் உரியவர்கள் என சட்டநாதன் குறிப்பிடுவார். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இந்த ஈசனை நானும் சினேகம் கொள்ள நேர்ந்தது. சட்டநாதன் தனது பிச்சைப்பெட்டிகளில் சித்திரித்த மாதிரியே ஈசன் தன்னை எனக்கு சுய அறிமுகம் செய்தார். சட்டநாதனை உமக்குத் தெரியுமா வென்று, நான் ஈசனைக் கேட்டேன்.

“எந்த சட்டநாதன்...?”

“வேலணை மாஸ்டர்”

“ஓம்...ஓம்...நல்லாய்த் தெரியுமே”

“அவர் உங்களைப் பற்றி ஒரு கதை எழுதியிருக்கிறார்” என்றேன்.

கொஞ்சம் பதட்டமாயும், வியப்பாகவும் “எப்பிடி... நல்லாய் எழுதியிருக்கிறாரோ” என்றார்.

“ஓம்... நல்லாய்த்தான் எழுதியிருக்கிறார்” என்றேன்.

1980 ல் வெளிவந்த சட்டநாதனின் “மாற்றம்” சிறுகதைத் தொகுப்புடன் நானும் ஏதோ வகையில் சம்பந்தப்பட்டுள்ளேன். மீண்டும் அவரது ஐந்தாவது தொகுப்பாய் வெளிவந்த “முக்கூலுக்கு” ஒரு முன்னுரை எழுதித் தருமாறு சட்டநாதன் என்னிடம் கேட்டார். அம் முன்னுரையின் ஒரு பகுதியைக் குறிப்பிட்டு இக்கட்டுரையை முடிக்கிறேன்.

“சட்டநாதன் படைப்புகளின் மைய உலகம் ஆண் - பெண் உறவுகள் பற்றியதே. கள்ளமற்ற குழந்தைகளின் மன உலகத்தையும், வேறு பலவற்றையும் சட்டநாதன் தொடர்ச்சியாகக் கிறாராயினும், ஆண் - பெண் உறவுகளின் மர்மமான முடிச்சுக்களின் சிக்கல்களே இவர் கதைகளின் பாடுபொருள், ஆண்கள் பெண்களுக்கிடையேயான காதல், காமம், நட்பு, பாசம், பரிவு, பிரிவு என விரியும் இவர் உலகம். எப்போதும் இவர் பரிவு பெண்களின் பக்கமே. நெருக்கடி மிகுந்த உலகில், வாழ்வின் திசை தெரியாது அவிதிக்கும், துன்பத்திற்கும், மனநெருக்கடிக்கும் ஆளாகித் தவிக்கின்ற பெண்களின் மீது கொள்ளும் அக்கறையும் பரிவும்... சட்டநாதனின் கதைகளுக்கு ஒரு தனித்துவமான பரிமாணத்தைக் கொடுக்கின்றன”

ஒரு தொகுப்பின் பின்னூரையில் சட்டநாதன் குறிப்பிட்டது போல “மனித நேயம் சாஸ்வதமானது” தனது படைப்புக்களில் மட்டுமல்ல, நிச வாழ்விலும் சட்டநாதன் மனிதர்களை நேசிக்கிறார்.

நீளும் பாலை :

சட்டநாதன் எனும் ஆண்மொழிதல்

க.சட்டநாதன்!

ஈழத்து சிறுகதை உலகில் சிறந்த கதையாசிரியராக அறியப்பட்டவர். அவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியான “உலா” மூலம் எனக்கு அறிமுகமானவர். நான் முதலில் வாசித்த ஈழத்துச் சிறுகதை சட்டநாதனுடையது என்பது எனது ஞாபகங்களுக்குள் இருக்கிறது.

சாதாரண கிராமம், சாதாரண மனிதர்கள் அவர்களது உள்மனக் கிடக்கைகள், காதல் மனம், பாலியல் உறவு என இவரது கதைகள்; இயல்பான உலகைப் புனைந்து புனைவற்ற அனுபவத்தைத் தருகின்றன.

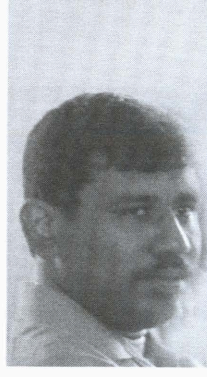
முதற் கிடைத்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இவரது “நீளும்பாலை” எனும் குறுநாவல் தொடர்பான ஒரு குறுகிய இடப்பதிவைச் செய்திருந்தேன்.

சட்டநாதன் அவர்கள் எழுதிய ஒரேயொரு நெடுங்கதை “நீளும்பாலை” என்பதால் அது அவருக்குத் தனித்துவமானது. “சட்டநாதன் கதைகள்” எனும் தொகுதியில் இது இடம்பெற்றுள்ளது.

“இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் கதைகளில் “உறவுகள்”, “மாற்றம்”, “இப்படியும் காதல் வரும்”, “வித்தியாசமானவர்கள்”, ஆகியனவும் “நீளும்பாலை” என்ற குறுநாவலும் காதல் - பாலியல் சார் உணர்வுகளின் இயங்கு நிலைகளின் ஊடாக சமூகத்தை விமர்சனம் செய்பவை”

“பொருளியல் ஏற்றத்தாழ்வு சமூக அந்தஸ்துணர்வு என்பவற்றின் மத்தியில் சிதைக்கப்படும் இளமை உணர்வுகளின் கண்ணீர்க்கதை நீளும்பாலை”

இவை “சட்டநாதன் கதைகள்” தொகுதிக்கான முன்னுரையில் கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடும் கருத்துக்கள்.

உண்மையில் சட்டநாதனின் “நீளும் பாலை” என்பது எதனைச் சுட்டுகின்றது?

சட்டநாதன் ஆங்காங்கே கதையில் நேரடியாகக் குறிப்பிடுவது போன்று பெண் அடக்கு முறைக்கு எதிரான அல்லது இந்த குடும்ப சமூக அமைப்பு முறை கொண்டிருக்கின்ற “பெண்” தொடர்பான பிரதிமைகளை கேள்விக்குட்படுத்துவதாக முற்றுமுழுதாக அமைந்திருக்கிறதா எனும் ஒரு கேள்வி எழுகிறது.

நா.சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுவது போன்று பொருளாதார அந்தஸ்து வேறுபாடுகள் மத்தியில் சிதைக்கப்படும் இளமை உணர்வுகள் இக்கதையின் மையமாகத் தெரிகின்ற போதிலும் ஆணினுடைய பார்வை தூக்கலாகத் தெரிகின்றதை மறுப்பதற்கில்லை.

கதை முடிகின்ற போது “இந்த வாழ்க்கை நீளும் பாலையாய்... வெக்கையும் தகிப்பும் மிக்கதாய் இனியும் தொடருமோ?” (அவனுக்கு) எனும் போதும்

“அப்பொழுது எல்லாமே ஒதுக்கங்களாள், சியாமளா வின் நினைவு தந்த சுகம் மட்டுமே அவனுடன் பசுமையாக இருந்தது”

என்கிற முத்தாய்ப்பும் அவனது நீளும் பாலையை பேசுவதாகவே அமைகின்றது.

அவனது வாழ்க்கை வரதா அல்லது சியாமளா அல்லது இன்னொரு பெண் இல்லாத போது பாலையாய் வாட்டக்கூடியது என்கின்ற தொனியை சட்டநாதன் எழுத்துக்கள் தருகின்றன.

பொதுவாக சட்டநாதன் மீது ஒரு விமர்சனம் இருக்கிறது. “பெண்” தொடர்பான ஒரு இளமை ததும்பும் வாலையப்பருவ எண்ணங்களால் தனது சொற்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார் என்பது அது.

எனினும் “நீளும் பாலை” நெடுங்கதையில் சட்டநாதன் வெளிப்படையாக, நமது சமூக அமைப்பில் “பெண்” எனும் பாத்திரம் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகின்றது அல்லது சமூக அமைப்பின் பெயரால் சுரண்டப்படுகின்றாள் என்பதைப் பேசுகிறார். அதிலும் குறிப்பாக “பெண்” பாத்திரத்திற்கான பாலியல் வகிப்புகில் பாலுறவுக்கான எல்லைகள் மகேஸ், வரதா, சியாமளா எனும் மூன்று தளங்களில் விமர்ச்சிக்கப்படுகின்றது.

“அம்மாவுக்கு ஒரு ஐயா, உனக்கு ஒரு தருமு... அவளுக்கு ஒரு அப்பா... எல்லாருமே இந்தப் பெண்களை என்ன மாதிரி..”

“இது சுய நலமா... பெண்ணைப் போகப் பொருளாய் மட்டும் பார்க்கும் நோய்க்கூறா”

“எனது கவலையெல்லாம் வரதாவை இழந்ததல்ல. பெண் ஒரு உடமைப்பொருளாக, தொழுவத்தில் நிற்கும் மாடுபோல திருமணம் என்ற பெயரில் விற்கப்படுவதும், வாங்கப்படுவதும் தான் எனக்கு அதிக துயரம் தருகின்றது.

திருமணம், உறவு என்பதெல்லாம் செக்ளை முதன்மைப்படுத்தி சோடி சேர்க்கிற விஷயம் மட்டுமா?”

என பிரதான பாத்திரத்தினூடாக சட்டநாதன் தனது கருத்து நிலையை இடைக்கிடை கதையின் போக்கில் வலியுறுத்துகிறார்.

இதற்கிடையில் கதையின் போக்கில் சமூக அந்தஸ்து, சாதி தொடர்பான சிறு விமர்சனமும் வெளிப்பட்டுள்ளது.

“அவள் கட்டிக் காத்த செல்வம், பரம்பரைப்பெருமை, தாவுக்காரர் எனும் உயர்சாதி அந்தஸ்து, கௌரவம் அனைத்துமே கொட்டிச் சிந்தியதான அவ்வம் அவளுக்கு (நாய்க்கு)”

சட்டநாதனின் இக்குறித்த முற்போக்கு அம்சங்களுடனான “நீளும்பாலை” நெடுங்கதையின் கதைமையம் “மிருக சுதந்திரம்” தொடர்பானது

வீட்டில் வளர்க்கும் பசுவுக்குள்ள சுதந்திரம் ஒரு பெண்ணுக்கு இல்லை என்பதை சட்டநாதன் நீளும்பாலையாக்கியிருக்கிறார்.

பசு 10 போத்தல் கறக்கக்கூடியது மகேஸ் - ஆசிரியன், வீட்டைப் பார்க்கக் கூடியவன்

தருமு வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கும், எந்தத் தளைக்குள்ளும் அகப்படாதவன்

ஸ்டீல் சென்ரர் நாம் பன் - 1? மகேஸ் (பசு) தருமு (நாம் பன்)

இருவேறுபட்ட பால்நிலை அந்தஸ்து கொண்டவர்களுக்கிடையிலான உறவினை மகேஸின் தம்பியைப் பிரதான பாத்திரமாக்கி வரதா, சியாமளா எனும் உப பாத்திரங்களுடாக தனது கருத்து நிலையை முன்வைக்குமுகமாக நீளும்பாலையை உருவாக்கியுள்ளார்.

“இந்த மிருகங்கள் வாயில்லாப் பிராணிகளா? இல்லை... தங்கள் தவிப்பை எவ்வளவு அழகாக இவைகளால் காட்ட முடிகிறது... மனிதர்கள்தான் அடக்கி, உள்ளில் உக்கி, குழறி அடங்கிப்போக வேண்டியிருக்கிறது”

“அவனை எழுப்பி நிற்கவைத்துப் பார்க்கவேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு, ஸ்டீல் சென்ரரின் கண்ட அந்த இளமை திமிர்த்த லேஸ்ஸி நாம் பனின் நினைவு அப்பொழுது ஏனோ வந்தது அடுத்த கணம் மனசுக்கு சீ இதைன்ன... என்று இருந்தது”

“அதே சமயம் அவனது ஆகிருதியை நன்றாகப் பார்க்கவும் செய்தாள். அவனுக்கு எந்தப் பெண்ணுடன் எத்தனை பெண்களுடன் சேரத் தகுதி இருப்பது போல இவளுக்குத் தோன்றியது”

எனும் உள்மன உரையாடல்களை மகேஸ் எனும் பாத்திரத்தினூடாக சட்டநாதன் பேசுகிறார்.

இங்கு கவனிக்கத்தக்க ஒரு விடயம்; வெளிப்படையாக ஒரு பெண் பேசத் தயங்கும் மனவெழுச்சியை சட்டநாதன் பேசுவது சமகால கட்டுடைத்தலில் புனிதங்களைத் தகர்க்கும் பெண் எழுத்துக்கள் பேசப்படுகின்றன. எனினும் சட்டநாதன் எனும் “ஆண் மொழிதலில்” இது எதிர் மறை விமர்சனங்களைத் தரக்கூடியது.

மொழிதலில் பால் வகிப்பங்கு விவாதத்திற் குரியது. நீளும்பாலையில் இரண்டு வகையான காமம் பேசப்படுகின்றது, ஒன்று காதலற்ற காமம் (1?) மற்றையது காதலோடு கூடிய காமம். காதலற்ற காமம் என்பது வெறும் கருத்துருவ வடிவங்கொண்டது.

இந்த இரண்டு காமத்தையும் இப்படி வேறுபடுத்தலாம்.

ஒன்று வீட்டுப் பசவுக்கும் ஸ்ரட் சென்ரர் நாம் பனுக்குமிடையிலான காமம், மற்றையது மகேசின் தம்பிக்கும் வரதாவுக்குமிடையிலான காதல்.

முதற்காமம் சமூக வெளிக்கு அப்பாலானது.

ஆனால் இரண்டும் சமூக வெளிகளால் நெருக்கப்படுவது. காமம் சமூகத்தால் அந்தரங்கமாகக் கொண்டாடப்படுகின்ற ஒன்றாக இருக்கின்ற போதும் பொது வெளியில் உணர்வுகளைத் துண்டாடும் அமைப்பே எங்களிடம் உண்டு.

சட்டநாதனின் எழுத்து மொழி இயல்பானது எனினும் ஒருவித கனவுப்பாங்கானது. இளமையைத் தூக்கித் திரிவது.

"முகத்தில் மட்டும் அப்படி ஒரு களை கொட்டிக்கிடந்தது. அந்த அகன்ற கண்கள், கூரான மூக்கு, சிவந்த திரட்சியான உதடுகள், சிரிக்கும் போது முரசுவரை தெரியும் ஈறுகளின் அழகு. எல்லாவற்றையும் தொட்டுப்பார்க்க வேண்டும், பேச வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு"

வரதா பற்றிய வர்ணனை இது.

"உம்மட கள்ளம் எனக்குத் தெரியும்..." வரதாவின் குரல் மிக நெருக்கத்தில் கேட்டது.

"கள்ளமோ...? என்ன கள்ளம்..?" இவன் சற்று உரத்த குரலில் கேட்டான்

இந்த உரையாடல் வாசிப்பவர்களை வசீகரிக்கக்கூடியது

"பெட்டை... என்னில உனக்கு விருப்பமிருக்கா...? நம்பிக்கையிருக்கா...?"

"நம்பிக்கையில்லாமலா... இப்படி உங்களைச் சுத்தி சுத்திப் பைத்தியம் மாதிரி அலையிறன்"

இது இன்னொரு வகை மாதிரி.

எனது வாசிப்பில் சட்டநாதனின் "நீளும்பாலை" மிகச் சிறந்த சிறுகதைக்கான கதை மையத்தைக் கொண்டதாகப்படுகிறது. நீளும்பாலைக்கான அமைப்பில் அதற்கான கூறுகளே அதிகம் வெளித் தெரிகின்றன. நீளும்பாலையை அதன் அமைப்பில் சற்று நீண்டுவிட்டதாகத் தோற்றங் காட்டினாலும் ஒரு நாவலாக்குவதற்கான வாய்ப்புக்களை சட்டநாதன் உருவாக்கியிருக்க முடியும்.

எனினும் சில கட்டுடைப்புக்களுக்கூடாக "நீளும்பாலை" எனும் நெடுங்கதையை சட்டநாதன் தனக்குரிய தளத்தில் விரித்திருக்கிறார். இது சமூக அமைப்பின் மீதான விமர்சனம். கொண்டிருக்கின்ற நம்பிக்கைகள் புனிதங்கள் மீதான விமர்சனம்.

"மனசு... மனசுதானே.. அதற்கு என்ன கடிவாளம் வேண்டியிருக்கிறது. அது கட்டறுந்து போகட்டுமே. உடல் மட்டும் அப்படி இப்படி ஆகாமல் இருந்தால் போதாதா"

என்கிற மகேஸின் வார்த்தைகளினூடும் தொடரும் அவளின் வாழ்க்கையினூடும் மனசு, உடல் தொடர்பான புனிதங்களை கேள்விக்குட்படுத்துகிறார்.

சில தேவையற்ற பகுதிகள் கதையின் மையத்தைப் பாதிக்கவே செய்கின்றன. நாவல் எழுதுவதற்கான சாத்தியங்களை நீளும் பாலை காட்டி நிற்பதால் சட்டநாதன் ஏன் நாவல் முயற்சியில் இறங்கவில்லை என்ற கேள்வி இயல்பாகவே எழுகிறது.

காத்திருப்பு

இரவு முழுவதும் மறை பெய்தபடி... சற்றுக் குளிரின் ஆதிக்கமும் இருந்தது. அயர்ந்து தூங்கிய நான் விழித்த போது சுடிதாரும் சில உள்ளடைகளும் என அருகே கிடந்தன.

"யாருடையது அவை...? யாரவன்...? யாருடன் நான் இரவு முழுதும் இருந்தேன்!"

தடயங்கள் மட்டும் இருக்க அவள் எங்கே போய் மறைந்து விட்டாள்.

ஊர் முழுதும் தேடியும் அவளை நான் கண்டடைய முடியவில்லை.

இன்று இரவு அவள் வருதல் சாத்தியமே, ஆதலால் காத்திருப்பு அவசியம்!

க.சட்டநாதன்

தொடுகை

பாறைகள் செறிவாய் இறுக்கம் கொள்ள, ஈரலிப்பின் மொண மொண்பு எங்கோ கேட்கிறது.

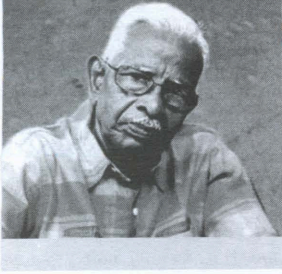
காலப் பெரு வெளியில் திசைகள் அழிந்த தடங்களில் தத்தளித்தபடி, சிறுபொட்டுத் தீயாய் நீ...!

பட்டதும் பற்றிக் கொண்டது. புவின் உள்ளிதழ்கள் எல்லாமே பெரு நெருப்பில் தீய்கிறது...

எங்கோ அதிர்வுகள், மழைக் கோலக் குறிகளும் இடை விடாது அருக்கூட்ட...

தேன் துளியாய் மழை வண்டலிட்ட கால்வாய் வழி வர்சித்தலில் மலர்ச்சி கண்டு உச்சத்தைத் தொட்டு, துடித்து, துவண்டு புரண்டு கிடந்தாய். உன்னருகில் நான் வலிமை இழந்து வெண் சாம்பல் துகள்களாய்...!

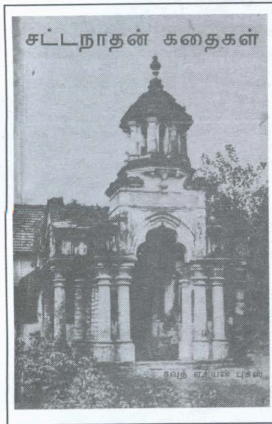
க.சட்டநாதனின் படைப்புலகம்

“சட்டநாதன் கதைகள்”

தொகுதியை முன்வைத்து!

தேசிய கலை இலக்கியப்பேரவையும் சென்னை சவுத் ஏசியன் புகல்சும் இணைந்து 1995 ஜூலையில் வெளியிட்ட நூல் சட்டநாதன் கதைகள்.

எழுபதுகளில் எழுத ஆரம்பித்த சட்டநாதன் அவர்களின் கால்நூற்றாண்டு கால இலக்கிய வாழ்வை கனம்பண்ணுவதற்காக வெளிவந்த நூலாகவே இதனைக் கணித்துக் கொண்டேன். இந்தத் தொகுதியில் அப்படியான குறிப்பேதும் இல்லாவிட்டாலும் கூட! இந்தத் தொகுப்பில் சட்டநாதனின் பதின்மூன்று படைப்புக்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. இறுதியாக இடம்பெற்றுள்ள “நீளும் பாலை” குறுநாவல் உட்பட. இது சட்டநாதனின் மூன்றாவது சிறுகதைத்தொகுதி. மாற்றம் - 1980, உலா - 1992 இல் வெளிவந்தன. இந்த மூன்றாவது தொகுதிக்கு சட்டநாதன் கதைகள் என்றே பெயரிடப்பட்டிருப்பதுடன் ஏலவே வந்த இரண்டு தொகுதிகளில் உள்ள ஒன்பது கதைகள் இதிலும் இடம்பெறுகின்றன. (மாற்றத்திலிருந்து 4. உலாவிருந்து 5) திருப்தி: நகர்வு: அவர்களது துயரம்: நீளும் பாலை ஆகிய நான்கு படைப்புக்களும் பிந்தி வெளிவந்த புதியவர்கள் 2006: முக்கூடல் 2010: ஆகியவற்றிலும் இடம்பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தத் தொகுதியின் பெரும்பாலான கதைகள் மட்டுமன்றி சட்டநாதனின் பெரும்பாலான கதைகளின் மைய வெளியாக இருப்பது அடக்கி வைக்கப் பட்டிருக்கும் பெண்களின் அகத்துயர். சமூகத்திலும் குடும்பத்திலும் பெண்கள் அடிமைகளாக அடக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். அவர்களுக்கு அதிலிருந்து விடுதலை வேண்டும்; என்னும் குரல் ஒங்கிக் கேட்கத்தொடங்கியதே பாரதி யூடாகத் தான். பாரதியின் எழுத்துக்களில் குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதியை ஆக்கிரமித் திருந்தது இதுதான். இதை ஒரு இயக்கமாகவே நடத்தியவர் அவர்.

இந்துக்குடும்பங்களில் பெண்கள் கொடுமையாக நடத்தப்படுகின்றார்கள் என்பது மாதவையாவின் கருத்து. மாதவையாவின் கதைகள் சுட்டிக் காட்டும் சமூகக் கொடுமைகளுள் பிரதானமானது இந்தப் பெண்கள் கொடுமை தான்.

புதுமைப்பித்தனுக்கு அடுத்ததாக அல்லது அவருக்கு ஈடான ஒருவராக நமக்கு அறிமுகப்படுத்தப் பட்டிருக்கும் கு.ப.ரா.வின் கதைகள் பெரும்பாலும் காட்டுவது ஆண் - பெண் உறவு குறித்த மனக்குமுறல் களும், உள்போராட்டங் களும் தான். “இச்சமூக அமைப்பில் பாலுணர்வு கூட ஒரு பெண்ணுக்கு எப்படிப் பிரச்சினையாக அமைந்து விடுகின்றது என்பதை ஆபாச உணர்வு சற்றும் தோன்றி விடாதவாறு மிக நாதுக்காக தனது கதைகளில் எழுதிக்காட்டியவர் கு.ப.ராஜ கோபாலன்.

“நானும் தான் எவ்வளவோ எழுதியிருக்கின்றேன் இந்தப் பாலுணர்வு பிரச்சினை பற்றி ஆனால் அவர் போல் (கு.ப.ரா) ஒரு வரி; ஒரு வசனம் என்னால் எழுத முடியவில்லை: எனக்கு வசப்படவில்லை” என்று ஆதங்கப்படுகின்றார் தி.ஜானகிராமன்.

புதுமைப்பித்தனைப் போலவே, கு.ப.ரா.வும் தமிழ்ச் சிறுகதை மரபில் தனக் கென்று தனிப்பாணியை சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். புதுமைப்பித்தனின் படைப்புலகம் ஒரு அடர்ந்த பெரும்காடு. கு.ப.ரா.வின் படைப்புலகம் ஒரு கலைஞனால் உருவாக்கப்பட்ட சிறு பூங்கா. கலையழகுடன் அழகாக கத்தரித்து விடப்பட்ட செடிகளும் பூத்துக்குலுங்கும் மரங்களுமாக அழகுமிளிரும் பூங்கா.

கு.ப.ரா வின்
நீட்சியாக; விரிவு
பெற்ற
ஒரு வாரிசாக
நமக்குக்
கிடைத்திருப்பவர்
சட்டநாதன்
அவர்கள்.

“தமிழ்ச் சிறுகதை மரபில் இத்தகைய பூங்காக்கள் விரல் விட்டு எண்ணும் அளவில்தான் இன்னமும் இருக்கின்றன” என்றெழுதுகின்றார் எம்.வேதசகாயகுமார் - தமிழ்சிறுகதை வரலாறு 1979.

விரல்விட்டு எண்ணப்படும் அந்தக் கலையழகுடன் கூடிய இன்னொரு பூங்காவாக நம் முன் காட்சியளிப்பது சட்டநாதனின் படைப்புகள்.

கு.ப.ரா வின் நீட்சியாக; விரிவு பெற்ற ஒரு வாரி சாகநமக்குக் கிடைத்திருப்பவர் சட்டநாதன் அவர்கள்.

மிக இயல்பாக ஸ்நேகிதபூர்வமாக என்னுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு தமிழக எழுத்தாளர் சட்டநாதன் பற்றிய பேச்சு வந்த போது “தன்னை இன்னொரு கு.ப.ரா வாக நினைத்துக்கொண்டிருப்பவர் அவர்” என்றார். சட்டநாதனுடனான நேரடிப் பழக்கமோ தொடர்புகளோ இல்லாதவர் அவர் என்பது எனக்குத் தெரியும் “அவர் உங்களிடம் அல்லது வேறு யாரிடமாவது அப்படிக்கூறியிருக்கிறாரா” என்று கேட்டேன் நண்பர் சிரித்தார்.

அவருடைய படைப்புக்கள் உங்கள் மனதில் அப்படியானதொரு நினைவை ஏற்படுத்தி இருக்கிறதென்றால் அது அவரது வெற்றியும் தானே என்று கூறினேன்.

பெரும்பாலான நம்மவர்கள் மனதிலும் - வெளிப்படையாகக் கூறா விட்டாலும் - அப்படியானதொரு ஒரு நினைவு இருக்கவே செய்கின்றது.

ஆனாலும் கு.ப.ராவின் பாதிப்பு தனக்கு இருந்ததாக சட்டநாதன் கூறியதில்லை. ஜெயகாந்தன்; தி.ஜானகிராமன் படைப்புக்களைத் திரும்பதிரும்ப வாசித்ததாகவும், அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் தன்னைப் பாதித்துள்ளதாகவும், எனக்கேயான எழுத்துப்பாணியை, தொனியை, தனித்துவத்தைப் பேணிக்கொள்ள அவர்கள் இடைஞ்சலாக இருக்கவில்லை என்றும் சட்டநாதன் கூறுகின்றார். (தூண்டி நேர்காணல்)

தான் ஆரம்பக் காலங்களில் கவிதைகள் எழுதியதாகவும் குறிக்கின்றார் சட்டநாதன். வீரகேசரியில் செ.கதிர்காமநாதன் அவர்களுடன் தொழில் புரிந்த அறுபதுகளில் “நல்ல தமிழ்ச் சிறுகதைகள்” என்னும் ஒரு தொடரை செய்தார். நல்ல தரமான தமிழ்ச் சிறுகதை களை வாரமொன்றாக வாசகர்களுக்கு வழங்கி வந்த தொடர் இது. யேசுராசாவின் தெரிதலில் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட நல்ல புத்தகங்கள் பற்றி விமர்சன ரீதியான கட்டுரைகளை தொடர்ந்து எழுதினார். எழுபதுகளில் வெளிவந்த பூரணியின் இணை ஆசிரியராக என்.கே.மகாலிங்கத்துடன் பணியாற்றியவர் சினிமா, ஓவியம், நாடகம், கவிதை, சிறுகதை இதழியல் விமர்சனம் என்று பன்முக செயற்பாடுகள் கொண்டிருந்தாலும் ஒரு சிறுகதையாளராகவே அறியப்படுபவர் இவர்.

கு.ப.ரா.வைப் போலவே! “கு.ப.ரா சிறுகதை, கவிதை, விமர்சனம், கட்டுரைகள், நாவல் என எல்லா இலக்கியத்துறைகளிலும் கால் பதித்திருந்தாலும் ஒரு சிறுகதையாசிரியராகவே அறியப்படுபவர்... தன் அனுபவ வெளியீட்டிற்கு சிறுகதை என்ற இலக்கிய வடிவையே பெரிதும் கையாண்டிருக்கின்றார்...” (தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு)

“நான் விரும்பும் படைப்புத்துறை சிறுகதை தான்... உள்ளடக்க அளவில் எனது கதைகள் சமூகம்

பற்றியே அக்கறை கொள்ளுகின்றன” என்கின்றார் சட்டநாதன்.

கு.ப.ரா.வின் படைப்புலகமும் பிரச்சினை நிறைந்த நடைமுறை உலகை சார்ந்து நிற்பவை தான் என்றாலும் தனது வளர்ச்சிப்பாதையை பெண்; பெண்ணைச் சூழ்ந்த பிரச்சினைகள் என்று வரம்பு கட்டிக்கொண்டவர் அவர்.

கு.ப.ரா. வின் பெண்கள் அனைவருமே அழகான வர்கள், நெறிதவறாதவர்கள், துயரப்படுபவர்கள் பாலுறவுக்காக ஏங்கினாலும் சமூக அமைப்பினால் ஏற்பட்ட உறவின் எல்லைகளை மீறாதவர்கள். பெண்கள் மீதான சமூக அடக்குமுறை என்னும் விலங்கை தாங்களாகவே எடுத்து தங்களை விலங்கிட்டுக் கொள்பவர்கள்.

சட்டநாதனின் பெண்கள் இவர்களுக்கு நேர் மாறானவர்கள். வாழ்வின் சிக்கல்களை மரபு மீறும் துணிவுடன் எதிர்கொண்டு தூக்கி எறிந்து வெற்றி காண்பவர்கள்.

இதைத்தான் விரிவு பெற்ற “கு.ப.ரா.” என்று குறிப்பிட்டேன்.

“சட்டநாதன் கதைகள்” தொகுதியின் முதல் கதை உறவுகள் ஆணின் சொல்கேட்டு அடங்கி நடந்தால் தான் குடும்பம் குடும்பமாக இருக்குமாம். இல்லாவிட்டால் சீரழிந்து விடுமாம். அதுதான் மனைவிக்கு லட்சணமாம். குடும்பம் சீரழிந்து விட்டால் இவள் தெருவில் தான் நிற்கவேண்டுமாம்...

இதெல்லாம் அவளுக்கு அர்த்தமாக வில்லை....

தனது பெற்றோரின் வாழ்க்கையை நினைத்து பிரமித்துப்போவாள்... அவள் கழற்றி வைத்துவிட்டுப் படுத்த, தாலிக்கொடி, கல்யாணக்கூறை ஒன்றையும் காணவில்லை... இரவோடு இரவாக அவைகளுடன் அவன் மறைந்து விட்டான்.

சட்டநாதன் அவர்களின் கதை நாயகி கமலம் “அவன்” அவசரக்காரன் மட்டுமல்ல... அற்பத்தனமானவனும் கூட? என்று நினைத்துக் கொள்ளுகின்றான்.

“அவள் நிம்மதியாகப் பெருமூச்செறிந்தாள்” என்று கதையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றார் சட்டநாதன்.

இறுக்கமான குடும்ப உறவுகளில் ஆணின் அதிகாரமுனை மழுங்க பெண் தன்னைச் சுற்றி பிணைந்து கிடக்கும் தளைகளைத் தகர்த்து, விட்டு விடுதலையாவது எனது கதைகளில் இயல்பாகவே சாத்தியமாகின்றது என்கின்றார் சட்டநாதன்.

இந்த விட்டு விடுதலையாகும் இயல்பின் சாத்தியம் கு.ப.ரா.வின் பெண் பாத்திரங்களில் கிஞ்சித்தும் இருந்ததில்லை. ஆனாலும், பெண்கள் மீதான அனுதாபத்தை வாசகர் மனதில் விரிய விடும் எழுத்தாற்றல் இருவருக்கும் பொதுவானது. தனித்துவமானது. வியப்பூட்டுவது.

கதை எழுதும் போது உரிய இடத்தில் பேனா தானாக நின்றவிடவேண்டும் என்பாராம் கு.ப.ரா. இந்த உறவுகள் கூட அப்படித்தான் முடிவு பெறுகின்றது.

கு.ப.ரா. வின் கதைகளில் வரும் பெண்கள் அனைவருமே, நல்லவர்கள்; நெறி தவறாதவர்கள். அதற்கு மாறாக அவர்கள் கதைகளின் ஆண்கள் சபலபுத்தி கொண்டவர்கள், குடிசாரர்கள், மனைவி சொல் கேளாதவர்கள், பிற பெண்களை நாடுபவர்கள் என்று ஆய்வாளர்கள் குறிக்கின்றனர்.

“எனது கதைகளில் வரும் பெண்கள் யாழ்ப்பாணத்து மண்ணில் காலூன்றி நின்றபடி தலை நிமிர்ந்து பார்ப்பவர்கள். சரியெனப் படுவதை தீர்மானமாகச்

செய்பவர்கள்... எனது எழுத்தின் அடிச்சரடாய், ஒரு தொடரிழையாய் இருப்பது இப்பெண்கள் பற்றிய அக்கறையும் அவர்களது உட்கிடைக்கைகளை வெளிக்கொணரும் முயற்சிதான்.

எனது கதைகளில் வரும் ஆண்கள், பலவீன மானவர்கள், நெறிதவறியவர்கள், ஆனால் வித்தியாச மானவர்கள் என்கின்றார் சட்டநாதன்.

சொல்வதை மிக எளிமையான நடையில், ஒரு நிதானத்துடன், வாசகனை ஈர்த்துக்கொள்ளும் வகையில் கூறிவிடும் வல்லமை இவருக்கு வாய்க்கப் பெற்றுள்ள வரப்பிரசாதம்.

“ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாமல் எவ்வளவு இதமாக நெஞ்சைத் தொடுமாப்போலை இவரால் சிரிக்க முடிகின்றது” (மாற்றம்) அதுதான் சட்டநாதன்.

“பிளிறிக்கொண்டு அட்டகாசம் செய்யும் யானையைப் போலன்றி மிக அடக்கமாகவும் மனிதத் தன்மையுடனும் தனது பாத்திரங்களை நோக்கி அவர்களுடைய உறவுகளினூடாக சமுதாயத்தைப் பற்றி குறிப்பாக யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்தைப் பற்றி நாதக் காகத் தமது கதைகள் மூலம் சிந்திக்கத் தூண்டியவர் சட்டநாதன்” என்கின்றார் அமரர். ஏ. ஜே. அவர்கள்.

யாழ்ப்பாணம் வேலணையில் உயர் அந்தஸ்துள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தவர்.

மாற்றம் அதை மிக நாதக்காகக் காட்டுகின்றது.

“...போயும் போயும் இவனுக்கு நாழுத்தனரை பேரன் தானே கிடைச்சான். அந்த நளவனும் லேசுப் பட்டவனில்லை... தாவுக்கை அதுவும் வெள்ளாக் குடியன்குநடுவில்லை... நாட்டாண்மைகாட்ட வந்திட்டான்...”

“ஆரவன் முத்தனே.. பெத்ததுகளை சிறிசிலை இழந்தவன்... உழைப்பு பிழைப்புக்கு வசதியாய் இருக்கு மெண்டு இஞ்சை வந்தவனாக்கும்” ஐயா இதைச் சொன்ன போது அவரை இடைமறித்து வினாசியார் சொன்னார். “அதுக்காக அவனை நாம இங்கை நடுவீட்டுக்கை வைக்கேலுமே... அவன்றை இனசனம் இலந்தையடிப் பக்கம் இருக்குதுகள் அங்கை போய் அவனிடுக்கட்டன்...?”

தாவுக்காரர்கள் சாதி வெள்ளாளர் என்பதில் பெருமை.

“சாதி கெட்ட நாயன் இஞ்சை எங்களுக்கு நடுவில்லை எப்படி இருக்கேலும்.. கொழுத்துங்கடா அவன்றை குடிசையை, அடிச்சக் கொல்லுங்கடா அவனை உசிரோடை...”

ஊரே கூடி எதிர்ப்பே காட்டாத முத்தனை அடித்து நொறுக்க முயல்கையில் குடிசையில் இருந்து பாய்ந்து வெளியே வந்தாள் அந்தப் பெண். அவள் தான் வள்ளிப்பிள்ளை. முத்தனின் தங்கை.

அடிக்க ஓங்கிய அவரின் கையைத் தடுத்து தளர்ச்சியில்லாமல் இறுக்கமாகப் பற்றிக்கொண்டாள். அடிபட்டு விழுந்து கிடந்த முத்தனைத் தூக்கி அணைத்தபடி அவள் குடிசையினுள் சென்றாள்.

ஊரவர்களின் முயற்சி அன்று தோல்வியுற்றது அவளால் தான். அன்றைய நிகழ்ச்சியின் பின் முத்தனை ஊரை விட்டுக் கலைப்பதில் மூர்க்கமாய் நின்ற மாமா எதுவித தீவிரமும் காட்டவில்லை.

இந்த மாற்றத்துக்கான காரணம் தான் என்ன? வள்ளிப்பிள்ளையா அல்லது அவளது அழகா! என்றெழுதுகின்றார் சட்டநாதன்.

“எந்தப் புற நிகழ்வுமே என்னைப் பாதிக்கின்றது. மனதைத் தொட்டு நெருடுகிறது. சில சமயம் காயப் படுத்துகின்றது. இந்த அனுபவங்களை எல்லாம் சிறைப் பிடிக்கும் எத்தனம் தான் எனது கதைகள் என்கின்றார் சட்டநாதன்.

தன்னுடைய அனுபவத்தை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதில் அவர் கடைப்பிடிக்கும் நிதானமும் பொறுமையும், அந்த அனுபவத்துக்கு கலை உருவம் தரும் போது அவர் கையாளும் எளிமையான ஆனால் வீரியம் குன்றாத உரையாடலும், உருவ அமைதியும் அவருக்கே உரித்தான தனித்துவங்கள்.

சட்டநாதன் எழுத ஆரம்பித்த எழுபதுகள் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் முற்போக்கு அணியினர் உச்சத்திலிருந்து கோலோச்சிய காலம். இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் இலக்கியம், இன்னின்னதைத் தான் கொண்டிருக்க வேண்டும் பேச வேண்டும். படைப்புக்கள் என்று சட்டம் போட்டு சட்டத்துக்குள் எழுத்தாளர்கள் உருவாக்கப்பட்ட உயர்த்திப் பிடிக்கப் பட்ட காலம். இலங்கை எழுத்தின் படைப்பாளமை விருத்திக்கு ஒரு வரட்சியை, ஒரு மலட்டுத் தனத்தை ஏற்படுத்திய காலம்.

இந்த சட்டத்திட்டங்கள் கெடுபிடிகள் அனைத்தையும் மீறி ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகை தனது படைப்புக்களால் செழுமையுறச் செய்திருக்கின்றார் சட்டநாதன். ஈழத்து நவீன தமிழ்ச்சிறுகதை மரபில் சட்டநாதனுக்கான இடம் தனித்துவமானதும் பெருமைக்குரியதுமாகும்.

மனிதன், குடும்பம், சுற்றம், அயலவர் எனச் சூழலும் சமுதாயத்தில் நடமாடும் ஓவ்வொரு மனிதர்களின் விருப்பு, வெறுப்பு, இன்பம், துன்பம், அன்பு, ஆசை, காதல், பாசம், கோபம், கொதிப்பு, வீரம், விவேகம் எனப் பலவாறாக இழையோடும் உறவின் அந்தரங்க உலகை சாதாரண, துல்லியமான வசனப்பின்னல்களுடன் வெகு இலகுவாக வாசகர்கள் முன் படைத்து விடுகிறார் சட்டநாதன் என்று இந்த நூலுக்கான பதிப்புரையில் பதிந்து வைக்கிறது தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை.

சமுதாயத்தின் மனிதர்களை அவர்களின் உறவின் அந்தரங்க உலகை துல்லியமான வசனப் பின்னல்களுடாக எளிமையுடன் வாசகனை ஈர்க்கும் லாவகத்தை வியக்கிறது இந்தப் பதிப்புரை.

சட்டநாதன் எழுதத்தொடங்கிய காலங்களில் வெளிவந்த வெளிவந்து கொண்டிருந்த பெருவாரியான கதைகளின் மனிதர்கள் தங்களை உருவாக்கியவர்கள் கொள்கைகளை, கோட்டுபாடுகளை வாசகர் மேல் திணிப்பவர்களாக அல்லது அறிவுரைகள் வழங்குபவர்களாகவே இருந்தனர். பிரச்சாரர்களின் போலியான மனிதர்களையே கண்டு கண்டு அலுத்துப் போயிருந்த வாசகனுக்கு உண்மையான, இயல்பான மனிதர்களை, அவர்களுடைய ஆசாபாசங்களை வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை சட்டநாதனின் கதை மனிதர்கள் காட்டினார்கள். அலுப்பகற்றி ஆனந்தம் கொள்ள வைத்தனர்.

என்பதுகளின் பின்னரான ஈழத்து நவீன தமிழ்ச்சிறுகதையின் மறுமலர்ச்சிக்கும் எழுச்சிக்கும் சட்டநாதனின் படைப்புக்கள் உந்துசக்தியாக இருந்திருக்கின்றன. வித்திட்டிருக்கின்றன. என்னைப் பொறுத்தவரை சட்டநாதனின் கதைகள் பற்றிப் பேசுவது; எழுதுவது, கருத்துச் சொல்வது போன்ற அனைத்தையும் விட அவருடைய படைப்புக்களின் வாசகனாக இருப்பதில் கூடிய மகிழ்வும், சுகமும் கொள்கின்றேன்.

புலன்களில் அவள்

உனது பரிவும் பிரியமும்
வாசனையாகி
உருகி உருகி
ஊர் முழுதும் பரவுகிறது.

என்னை விட எட்டேட்டு
மாதங்கள்தான்
நீ
இளையவள்.
ஆனாலும்
இன்னும் இளமையாக
இருப்பதான உணர்வுதான்
உன்னிடம் இருந்தது.

மரணம் எங்களுக்கு
இல்லை
என்பது போலத்தான்
நாம்
வாழ்ந்து வந்தோம்.

அனாதியானா சம்பந்தம்
எங்களது என்பது
உனக்கும் எனக்கும் மட்டும்தான்
தெரியும்.
அப்படியொரு சாஸ்வதப்
பிணைப்பு
நமது வாழ்க்கையில்...!

என்னை விட்டு நீ நீங்கவில்லை
எனபதை,
உள்ளே,
உள்ளே,
இன்னும் உள்ளே

என் உயிர் மூச்சாக
இருப்பதிலிருந்து
தெரிகிறது.

நீ நின்ற இடம் ,
நடந்த தரை,
உனது மூச்சுக்காற்றுப் பட்ட
முன் முற்றம்,
உனது கரங்களும்
விரல்களும் தீண்டிய
பூ மரங்கள்,
அவற்றின் மலர்கள்,
முகைநெகிழா
மொட்டுக்கள் -
இன்னும்,
உனது பட்டுச்சேலைகள்,
சட்டைகள்,
உடுபிடைவைகள்,
உள்ளாடைகள்
ஒளிரும் பொன்னிழைகள்
என்று எல்லாமே
உனது ஸ்பரிசுத்தையும்
வாசத்தையும் சுமந்தபடி
இங்கு
கேட்பாரற்றுக் கிடக்கிறது.

அத்துடன்
நீ
கடந்து செல்லும் காற்றிலும்
விரிந்த வான் வெளியிலும்
அதன் இள நீல வண்ணத்திலும்
காலை உதயனின்
செம்பழுப்பு நிறத்திலும்

கரைந்து கரைந்து...!
நீக்கமற எங்கும் எதிலும்
நிறைந்து நிற்கிறாய்.
நீ
எனக்கு மச்சாளாம்!
இதனை
நீ சொல்லி,
நான் கேட்டபோது
வெட்கமுற்றது
நீ அல்ல,
நான்தான்...!

இன்னுமென்ன
சிலநாளில்
உன்னிடம் வர இருக்கும்
என்னைச்
சலிப்பேதுமில்லாமல்
இரு கை பற்றி வரவேற்பாய்
என்பதில்
எனக்கு ஐயமில்லை...!

சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்ட
பிதற்றலா இது?
இல்லை இல்லை
கொஞ்சம் உண்மையும்
கொஞ்சம் பிதற்றலும்
இதில்
கலந்திருக்கிறது.

உனது பரிவும் பிரியமும்
வாசனையாகி
உருகி உருகி
ஊர் முழுதும் பரவுகிறது.

க.சட்டநாதன்

அவர்கள் வந்த போது ராகுலன் உள்ளே ஏதோ வேலையாக இருந்தான். அவர்களைக் கண்டதும் முகம் மலர்ந்த தேவி, உள்ளே கேட்குமாப்போல அவனுக்குக் குரல் கொடுத்தாள்.

ஹோலில் சிவம், ஈசன், தாஸ், தருமர், பலத்தார் என்று பலர் இருந்தார்கள். அவர்களுடன் அவனது துணைவி அநுசரணையாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

“ஏதோ இலந்தை வனப் பிள்ளையார் கோயில் திருவிழா விஷயமாம்...”

கூறிய தேவி, அடுக்களைப் பக்கமாக நகர்ந்தாள்.

அவனைக் கண்டதும் சிவம் தான் முதலில் கதைத்தார்:

“புதுப்பணம் வந்ததாலை.... வரதனுக்குக் கண்மண் தெரியேல்லை. ஊரே கூடிச் செய்த திருவிழா... இந்த வருஷம் தனியொருவனாய் தானே செய்ய விரும்பிறான். வடுவா...புறம்போக்கு!”

“உங்களின்ரை மச்சான்...”

என்றை ஒண்டவிட்ட தம்பி அவனைப் போய் வடுவா... புறம்போக்கெண் டெல்லாம்...”

“ஏசிறது பிழைதான்...”

எண்டாலும் ஊரொழுங்கு ஒண்டு இருக்கெல்லா...? அதுக்குக் கட்டுப் படாமல், தான் தோன்றியா நடக்கிறது சரியா...?”

“தாவாடிப் பக்கம் வந்து, அவனோடை நானே கதைச்சுப் பாக்கிறன்”

“உது விசர்வேலை... அந்த மசிர ஊரிலை எவனையும் மதிக்கிறேல்லை. நீங்க வந்து அலைய வேணுமா ராசா...!”

நாலு வார்த்தை பேசினாலும் அதில் இரண்டு சொல்லாவது தூஷணையாக சிவத்தாருடைய வாயிலிருந்து உதிரும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

“இல்ல...” என்று அவன் இழுக்க.

“என்ன இல்ல... பொல்ல..

உவன் கோயில் முதலாளி வேலாயுதமும் அவனோடை இப்ப நல்ல ஒட்டு. பணமென்டால் பல்லிளிக்கிற பயலவன். திருவிழாவை வரதனிடமே கொடுக்க ஆயத்தங்கள் வேற செய்திட்டான். படிக்காசு அதிதெண்டு வாங்கியாச்சாம்...”

உரைச்சிகள்

“அப்ப அதுக்கு...”

“அதுக்குத்தான் உங்கட கையொப்பத்தைப் போட்டு ஊறாத்துறைப் பொலிஸில “ஸ்ரே ஓடர்” வாங்கியிருக்கிறம்..!”

“கள்ளக் கையெழுத்துப்போட்டா...?”

எல்லாமே பிழை பிழையா நடக்குது...!”

“பிழை என்ன பிழை... “ஸ்ரே ஓடர்”

கிடைச்சிட்டுது, அது தான் முக்கியம்.”

“தில்லு முல்லுச் சிவம் எண்டு உங்களைச்

சொல்லிறது முழுக்க முழுக்க உண்மை. குறுக்கு வழியில் தான் உங்க புத்தி எப்பயும் பாயுமெண்டு இஞ்ச எல்லாருக்கும் தெரியும்”

“இல்லையடாப்பா..! காரியம் நடக்கவேணும். அது தான்”

“சரி... இப்ப நான் என்ன செய்ய வேணும்”

“திருவிழா உங்கட பேரில இருக்கிறதால, ஊர் பொது நன்மை கருதி... இந்தத் தேர்த்திருவிழாவை நாம நடத்திற மாதிரி காளாஞ்ச வாங்க வேணும்”

தருமர் சிவத்தாரை இடைவெட்டிப் பேசினார்.

“அப்ப ஸ்ரே ஓடர்..”

“அது பாட்டில கிடக்கட்டும் எண்டு

வேலாயுதம் சொல்லிறான். எதுக்கும் நாம அதைத் திரும்பப் பெற வேணும்”

இது தாஸ்.

“திரு விழா எப்ப...?”

“ஆவணி பதினேழில் கொடியேத்தம்,

காளாஞ்ச எடுக்கிறதும் அண்டைக்குத்தான். கொடி ஏறி, கொடி மரத்துப் பூசை ஆகி... சாமி தூக்கினதும் வேலாயுதம் உபயகாரர்களுக்கு காளாஞ்ச தருவான்”

“காளாஞ்சை வரதனுக்குத் தரத்தான்

வேலாயுதம் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு அலையிறான். காளாஞ்ச கைதவறிப் போகப்படாது. நீங்களும் அக்காவும் கோயிலுக்கு வந்து காளாஞ்சை வாங்க வேணும். வேலாயுதத்தின்ரை சுத்துமாத்துக்கு நாம இடம் தரப்படாது”

சிவத்தாரின் குரல் தீர்மானமாய் ஒலித்தது.

“ஒண்டுக்கை ஒண்டு... நாம ஏன் பகைச்சுக் கொள்ள வேணும்”

“அப்படி வரதன் பாக்கேல்லை... அடாவடியா நிக்கிறான். அதுக்கு நாம இடங்கொடுக்கேலுமா...?”

“சரி...சரி நானும் மனிசியும் - ஆவணி பதினேழு, கொடியேத்தத்துக்கு ஊருக்கு வாறம்...”

அங்கிருந்த அனைவரது முகத்திலும் மகிழ்ச்சி கரை புரண்டது.

தேவி அனைவருக்கும் பசும்பால் கலந்த தேநீர் தந்து உபசரித்தாள்.

தேநீரை அருந்தியதும் அனைவரும் திருப்தி யுடன் விடை பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

அரசடி வீதியில் இறங்கி நடந்து போகும் அவர்களை, கண் மலரப் பார்த்தபடி அவனும் தேவியும் நின்றார்கள்.

‘ஊர் நன்மை... பொது விஷயம்... இதுக்குப்

பஞ்சிப்பலேலாது. வரதன்ரை பொல்லாப்பு வந்தால் அதைப் பிறகு சரிப் பண்ணலாம்... அவனையும் வளைச்சுப் போடவேணும். எல்லாரும் செய்ய வேண்டிய கருமமிது’

அவனது மனச பலதையும் பத்தையும் யோசித்தது. யோசனைகளோடு வீட்டுப் படி ஏறிய ராகுலனைப் பார்த்துத் தேவி கேட்டாள்:

“இந்தச் சிக்கலெல்லாம் எதுக்கப்பா...?”

அவளுக்குப் பதில் ஏதும் தராமல், மெலிதாக மட்டும் சிரித்து வைத்தான்.

அந்தச் சிரிப்பு அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. அவனது கண்களில் அது தெரிந்தது. கிட்டவாக வந்தவள் அவனது வலது கரத்தைப் பிரியமாகப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

● அவனும் தேவியும் இலந்தைவனப்

பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போன போது கொடிமரப் பூசை நடந்து கொண்டிருந்து. பூசையை குமாரசாமிக் குருக்கள் தான் செய்து கொண்டிருந்தார். ஜானகி ராமனின் ‘அம்மா வந்தாள்’ நாவலின் நாயகன் பாபு மாதிரி ஒரு தோற்றமும் ஆகிருதியும் அவருக்கு. அன்பு மனைவி, இரு பெண் குழந்தைகள் என்று இருந்த போதும் ஆசைக்கு ஒரு வெள்ளாளப் பெட்டையையும் - இடைசுகம் போய்வர அவர் வைத்திருப்பது அவனுக்குத் தெரியும். பருப்பும சோறும் தயிரும் பௌருஷத்தைக் கூட்டாதா என்ன? ஒரு வேளை அவர் சாப்பாட்டுடன் முருங்கைக் காயையும் அதிகம் சேர்த்துக்கொள்வாரோ என்னவோ..!

கொடிமரத்துப் பூசையானதும் உற்சவ மூர்த்தி மூஷிக வாகனத்தில் ஆரோகணித்து வீதி உலாப்புறப் பட்டார். விநாயகரது முகம் சொல்லி மாளாத தேஜஸூடன் இருந்தது. மலர் மாலைகளுக்குள் புதைந்து போய்க்கிடந்த அவர் பொன் போல ஒளிர்ந்தார்.

சுவாமி தெற்கு வீதிக்கு வந்த போது, தருமர் தான் சுவாமியின் கொம்புத்தடியை முன்புறமாக வந்து, தனது பலம் வாய்ந்த கரங்களால் - அழுத்தமாகப் பற்றித் தடுத்தார். “சாமி அங்குலங்கூட நகரப்படாது..” என்று வேறு சப்தமிட்டார்.

வாகனம் காவும் பக்தர்கள் வாயடைத்துப் போய் நின்றார்கள். முன்னால் வந்த ஊர் விதானையார் சிவசம்பு கொஞ்சம் அதிகார மிடுக்குக் கலந்த குரலில் சொன்னார்:

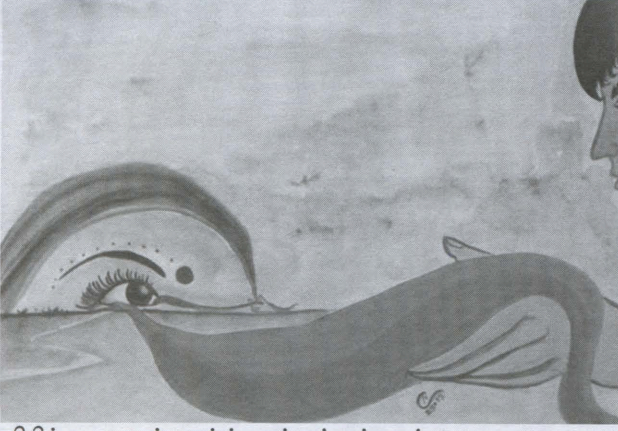
“வேலாயுதம் உபயகாரர்களுக்கு, காளாஞ்சை எடுத்துக்கொடும்...”

கொடியேற்றம் கோயிற்பொறுப்பு, இரண்டாம் திருவிழா கொட்டப்பெட்டி மூலை. மூன்று சோளா வத்தை, நாலு பள்ளம்புலம், ஐந்து முருகமூர்த்தி கோயிலடி, ஏழு புகையிலைக்கடை கைலாயப்பிள்ளை யுடையது. எட்டு சங்கரப்பிள்ளை குடும்பம். ஒன்பது சப்பறம் - மடத்தடிவளவார். ஒவ்வொரு திருவிழாக் காரரும் முன்னால் வந்து வேலாயுதத்திடம் காளாஞ்சை வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

விரித்து அவன் பார்ப்பதற்குத் தந்தான். அவளது கைகளில் இரண்டு சிறிய முட்டைகள், மங்கலான வெள்ளை முட்டைகள், முட்டைகளில் கலங்கல் ஊதா நிறத்திலும் அடர்க்பில நிறத்திலும் சிறு சிறு புள்ளிகள் இருந்தன.

“கொண்டைக் கிளாத்தி முட்டைகளா..? எங்க எடுத்தனி...?”

ஆச்சரியத்துடன் கண்கள் பளபளக்கக் கேட்டான்.

“தோட்டத்து வேலியில... முட்கிளுவை மரத்தில கூடு இருக்குது...”

“பாவம் குருவியள். ரதி வாபெட்டை! முட்டையளைக் கூட்டில திருப்பி வைப்பம்”

அவன் கேட்டதற்கு அவள் மறுப்புத் தெரிவித்தாள். பொய்ச் சிணுங்கல் வேறு போட்டாள்.

அவன் கோபத்துடன் அவளது இடுப்பில் அழுத்தமாகக் கிள்ளினான்.

“ஆ...நோகுதா...” என்று சிறிது துடித்தவள், அவனுடன் தோட்டப்பக்கமாகப் போனாள். முட்கிளுவையில் ஏறியவன் முட்டைகளை குருவிக் கூட்டில் பத்திரமாக வைத்தான். கூட்டில் இன்னும் இரண்டு முட்டைகள் இருந்தன. முட்டைகளை நன்றாகப் பார்த்துவிட்டு கீழே இறங்கியவன் அவளைப் பார்த்துக் கூறினான்:

“முட்டையளை அளையப்படாது. அளைஞ்சால் குஞ்சு பொரிக்காது. இனிமேல் தொடாதை...” என்று அவளது கன்னத்தை லேசாகத் தட்டினான்.

சின்னச்சிரிப்புடன் கண்களைப் புழுந்திய படி, “தொடமாட்டன்ரா..! என்று அவள் சத்தியம் செய்தாள்.

“கிளுவையில ஏறேக்க எனக்கு முள்ளுக் கிழிச்சுப்போட்டுதா...!”

மீண்டும் ஒரு சிறு செல்லச் சிணுங்கல். அவளுக்குக் கிட்டவாக வந்தவன், “எங்க காட்டு பாப்பம்...” என்றான்.

பாவாடையைச் சிறிது தூக்கிக் காண்பித்தாள். அவளது தொடையின் கீழாக, முள் கிழித்த

இடத்திலிருந்து இரத்தம் கசிந்தபடி இருந்தது. அதைத் துடைத்து விட்டவன்; “நோகுதா...?” என்று கேட்டபடி, இதமாக அதனை ஊதிவிடவும் செய்தான்.

இது நடந்து ஒரு கிழமை இருக்கும் - அவள் திரும்பவும் அவனை நாடி வந்தாள், “ராகுல் இஞ்சை வாடா...” என்றவள், அவன் அருகாக வந்து, அவனது கைகளைப் பிடித்தபடி, “குருவிக்குஞ்சு பொரிச் சிட்டுது... இறகு முளைக்கேல்லை... அவை இறைச்சித் துண்டாட்டம் கிடக்கினை. அவையிட அலகுகள் மட்டும் மஞ்சளா, பென்னம் பெரிசா இருக்கு...”

“நல்லா வளரட்டும். வளர்ந்த பிறகு பாப்பம். இப்ப வேண்டாம். அடிகடி பார்த்துத் தாய்க் குருவியைக் குழப்பக்கூடாது. அது, குஞ்சுகளுக்குத் தீனி குடுக்க வேணும்”

“ம்...” சொன்னவள், மறுநாள் காலையில், மீளவும் ஓடி வந்தாள். ஒரு வகைப் பதகளிப்பு அவளில் தெரிந்தது

“குஞ்சுகள் நாலும் செத்துப் போச்சடா...!”

“என்ன... என்ன செய்தனியடி...?” துயரம் கசிய அவளிடம் கேட்டான்.

நேற்றுப் பின்னேரம் கிளுவையில் ஏறிக் கூட்டைப் பார்த்தனா... பாக்கேக்க குஞ்சுப் பிள்ளையள் தலையைத் தூக்கி, மஞ்சள் அலகுகளை விரிச்சு விரிச்சுக் காட்டினவை. பசியாயிருக்குமெண்டு, கொஞ்சம் அரிசிக் குறுனலும் பினாட்டும் தீத்தினனான்...

“விசரி... இப்படி ஆரும் செய்வினமே.. குஞ்சுகள் மூச்சுத் திணறி செத்துப்போட்டின போல... நீ தானறி அதுகளின்ர யமன்”

“ஆ...ஆ...”

“என்ன ஆ...ஆ...” என்றவன். அவளது தலைமுடியை இறாஞ்சி இழுத்து, தனது வலது கை முஷ்டியை இறுக்கமாகப் பொத்தியடி அவளது மண்டையில் ‘நங்’ என்று பலமான ஒரு குட்டு வைத்தான். “அம்மோய்...” என்று பரிதாபமாக அலறியவள், தனது வீட்டுப்பக்கம் பார்த்து ஓடினாள்.

நாலு நாள் அவனது வீட்டுப்பக்கம் வராதிருந்த ரதி, ஒரு சனிக்கிழமை மாலை ஒரு பூனைக்குட்டியின் லாவாகத்துடன், பதுங்கிப் பதுங்கி ஒரு செல்லச் சிரிப்புடன் வந்தாள். அன்றவள் பாவாடை சட்டையில் இருந்தாள். பாவாடையின் மடிப்பு நிறைய பழங்கள்: நாவல், புல்லாந்தி, காரை, ஈஞ்சு, நாகதாளி, கொய்யா, அன்னமின்னா என்று வகை வகையான பழங்கள்! அவளிடம் தந்தவள், அவன் சாப்பிடுவதைக் கண்களைச் சுருக்கியபடி, உதடுகள் மலர்ந்த நிலையில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவனோ, தன்னை மறந்தவனாய்ப் பழங்களைக் குதப்பிக் குதப்பி, சாறு கடைவாய் வழி வழிய, சப்புக் கொட்டியபடி சாப்பிட்டான். மருண்டு போய் இருந்த ரதி, திடீரென அவனது கடைவாயில் வழிந்த பழ ரசத்தை தனது சுட்டு விரலால் வழித்தெடுத்துச் சுவைத்த படி சொன்னான்:

“நல்ல ருசியாயிருக்கடா...”

தொடர்ந்து பேசியவள்:

“முள்ளுக்கையும் பாம்புப் புதர்களுக்கையும் பயந்து பயந்து பிடுங்கின பழங்களடா... டாங்ஸ்”

ஒண்டுமே இல்லையா...?"

"மொக்கு...! டாங்லா...?தாங்ஸ்சடி..."

என்றவன் அவள் எதிர்ப்பாராத வேளையில் அவளை இழுத்து வைத்து ஆசையுடன் கன்னத்தில் கொஞ்சினான்.

"கண்களிலையும் வேணும்"

"கள்ளி...!" என்று கூறியவன் அவளது

கண்களிலும் முத்தமிட்டான்.

"சொண்டில வேண்டாம் வாய் நாளும்..."

"போதுமா...?"

அவளது கேள்விக்கு "ம்" சொன்னவன், எழுந்து பாவாடையின் பின்பகுதியில் ஓட்டி இருந்த மண்ணை இரு கைகளாலும் தட்டித் துடைத்துக்கொண்டு, தனது வீட்டுப்பக்கமாக நகர்ந்தான்.

இளமை வசீகரமானது. கல்மிஷம் ஏதுமற்றது தாரையாய் வழியும் அன்புச் சாரலில் அவர்கள் தோய்ந்து திளைத்தார்கள். இது மட்டுமோ அது மட்டுமோ என்று சொல்லிட மாளாத நல்லவைகளையும் அல்லாத தில்லுமுல்லுகளையும் இருவரும் சளைக்காமல் செய்தார்கள்.

இருவரும் சேர்ந்து படிப்பதும் மாங் கொட்டை சறுக்குவதும் கெந்தி அடிப்பதும் வீட்டுக்குத் தெரியாமல், கள்ளத்தனமாக சிலுந்தாவரை சென்ற நீச்சல் அடிப்பதும் ஊரில் உள்ள காட்டுப் பூக்களையும் பழங்களையும் ரசிப்பதும் சுவைப்பதும் என்று எத்தனை எத்தனை அனுபவ நுகர்வுகள் அவர்களுக்கு! ஊரையே சுருட்டித் தங்களது காலடியில் போட்டதான உணர்வே அவர்களுக்கு எப்போதும் இருந்தது.

இத்தகைய வாழ்க்கையே நிலையானது என அவர்கள் கனவு கண்டார்கள். காலநகர்வில் எல்லாமே மாறிய நிலையில் நெருக்கம் தொலைந்து தூரப் படுதலே அவர்களது விதியானது. திகைத்துப்போய் இருவருமே நின்றார்கள். அதில் அதிக அளவு பாதிப்புக்கு உள்ளானது அந்த ஏழைப்பெட்டை ரதி தான்!

ரதி பத்தாம் வகுப்புப் படித்துக்

கொண்டிருந்த போது தான் பெரிய வளானாள். மனதளவில் மட்டுமல்ல, உடலளவில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் அவளை அழகி ஆக்கியது. பற்றாக்குறை களோடு அவள் வளர்ந்து வந்த போதும் அவளது வயிறு வஞ்சிக்கப் படாத அளவு பெற்றோர்கள் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

ராகுலனைப் பற்றிய நினைவுகளும் அவனுடனான பாலியகால நட்புமே இப்பொழுதெல்லாம் அவளது மனசு முழுவதும் நிரம்பியிருந்தது.

'சிறிசுகளாக இருந்த போது ஒரு பிடிப்போடும் லயிப்போடும் பழகி, பகிர்ந்து கொண்ட விஷயங்கள் எவ்வளவு பட்சமானவை அந்தக் கபடமில்லாத

குழந்தைமையும் அதனடியான உணர்வுகளும் எவ்வளவு பிடித்தமானவை...!?"

'வளர வளர, பார்த்தோம் பழகினோம் என்பதோடு எல்லாமே சரியாகிவிட்டதா...? ராகுலின் பிடிபட மறுக்கும் மனதை அறிவதெப்படி...? அவன் எனக்கு... எனக்கு மட்டுமே என்பது போல அவனுக்கு ஏதுமில்லையா...? அவன் மீதான ஈர்ப்பும் இசைவும் மனசு முழுவதுமே தேனடையாய் ருசித்துக் கொண்டிருக்கிறதே!

அவனைப் பற்றிய நினைவுகள் அனைத்துமே அவனைப் பைத்தியமாக்கியது.

மனசோடு ஆகிவிட்ட அவளது நினைவு களோடு இருப்பவளுக்கு, அவளை ஏதேச்சையாக சந்திக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் ஆறுதல் ஏதுமில்லாமல் அவள் விலகி விலகிப் போவது அதிர்ச்சி தருவதாக இருந்தது.

இப்படி அவள் நடந்து கொள்வது அவனைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு பாவனையே. இந்த உபாயம் அவளை அவனிடம் இன்னும் நெருக்கம் கொள்ள வைக்கும் என அவன் மனசார நம்பினான். அப்படி அவள் நெருங்கி வரும் பட்சத்தில் அவனிடம் பெற வேண்டியதை எல்லாம் சுலபமாகப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் எனும் -Perversion- ஒரு வக்கிரப் புத்தியே அவனிடம் எப்பொழுதும் இருந்தது.

இது விஷயத்தில் மிகுந்த நிதானமும் பொறுமையும் அதிக பயனைத் தருமென அவன் நினைத்தான். அவன் பேணிய - இருவருக்கும் இடையிலான அந்த இடைவெளி ஏமாற்று வேலையாக இருந்த போதும் - அவளுக்கு ஓரளவு நன்மை தருவதாகவே அமைந்தது. படிப்பில் அதிக கவனம் செலுத்த அது அவளுக்கு உதவியது.

க.பொ.த. சாதாரண தரத்தில் சிறப்பாகச் சித்தியடைந்த ரதி க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பிலும் நல்ல பெறுபேறுகளை - இரண்டு ஏ, ஒரு பி பெற்றுக்கொண்டாள்.

தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் சேர்ந்து தமிழ் அல்லது ஆங்கில மொழிப்பயிற்சியாசிரியராக

வரவேண்டும் என்ற அவளது கனவு வீட்டுக் கஜானாவின் முணுமுணுப்பால் தகர்ந்து போனது.

வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்த ராகுலனால் எதுவும் செய்ய முடிந்தது. யாழ்.இந்துவில் கற்று வந்த அவன், பொறியியல் படிப்பதற்கு முயற்சித்தான். உயர் தர வகுப்பில் பாதகமான வெட்டுப்புள்ளி கிடைத்தமையால், கணித பாடத்தைச் சிறப்புப் பாடமாகத் தெரிவு செய்து, யாழ்.பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தான். அவனது பட்டப்படிப்பு முடிவதற்கு மேலும் இரண்டு வருஷங்கள் இருந்தன.

இரண்டாம் வருட ஸெமெஸ்டர் லீவில் ஊர்ப் பக்கம் வந்த அவன், அவனைக் கண்டான். தான் மனதளவில் நினைத்ததை முடிப்பதற்கு ஏதுவாகக் காய்களை நகர்த்தவும் செய்தான்.

இளந்தளிராய்ச் சவண்டு, தடுமாறும் பெண்ணாய் இருந்தவள் இப்பொழுது விசையேற்றப் பட்ட பம்பரம் போல் சுழன்று சுழன்று வந்தது அவனைச் சுண்டி இழுத்தது. சொரியும் அழகுடன் அதிக தைரியத்தையும் நேர் பார்வையையும் கவனம் சிதறாத தனிப்போக்கையும் புதிதாகச் சேர்த்து வைத்திருப்பதைக் கவனம் கொண்டதும் அவனுக்கு தன்னையறியாத ஒரு பயம் வந்தது. அதே நேரம் அந்தப் பயத்துக்கு இடம் தராது அவளை அடைந்தே தீர்வது என்ற மன ஓர்மம் அவனைப் பாடாய்ப் படுத்தியது.

வீட்டில் அவள் மட்டுமே தனியாக இருக்கும் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தவனுக்கு, அவன் ஊர் வந்த நாலாம் நாளை அது கூடிவந்தது. சிறிது பதட்டப் பட்ட போதும் இரைதேடி அலையும் சந்தர்ப்பத்தைப் போல, அவளது வீட்டை நோக்கி அவன் விரைந்தான். முன்விராந்தையில் ஏறியவன்:

“அம்மா...அப்பா...?” என்றான்.

“முத்து மாரியம்மன் கோயில் தேருக்கு!”

அவளது அந்தப் பதில், அனல் காற்றாய் படர்ந்து, அவனது உடலில் ஓர் உதைப்பை ஏற்படுத்தியது.

அவள் அருகாக வந்தவன், அவளது அடர்த்தியுப் பருவங்களை வருடினான்.

அவனது தொடுகையில் பூரித்துச் சிலிர்த்தவன்:

“வந்ததும் வராததுமாய்... இதென்ன சேட்டை என்றான்”

“ரதி..! உனக்கு... உனக்கு என்னிலை இஷ்டமா...?”

“ம்..”

“எவ்வளவு...?”

“இவ்வளவு... இவ்வளவுவோ...!” என்று

கூறியவன், தனது இரு கரங்களையும் அகல விரித்துக் காண்பித்தான்.

அவளது வலது கையை வாங்கிக் கொண்டவன், அவளது நீளமான விரல்களைத் தடவிக் கொடுத்தபடி, அவளை மேலும் நெருங்கினான்.

அவனது அந்த நெருக்கம் அவளுக்கு அண்மையில் கிடைக்காதவொன்று. அவள் கிளர்ச்சியுற்று மிருதுவாகச் சிரித்தாள். அது மதுரமாக இருந்தது. அவளது

லேசான தலையசைப்பும் இசைவு கொள்ளத் துடிக்கும் உடல் மொழியும் அவனைக் கிறங்க வைத்தன.

உணர்ச்சி வசப்பட்ட ராகுலன், மிகவும் துணிவு

கொண்டவனாய் கண்களில் முத்தமிட்டான், கீழிறங்கியவன், சுழுத்திலும் மார்பிலும் முத்தமிட முயற்சித்த போது அவள் சற்றுத் தயக்கங் கொண்டவளாய், அவனிடமிருந்து விலகிக் கொண்டாள். அப்பொழுது அவனது கண்களில் ஜொலித்த கட்டற்ற காமம் அவளைப் பொசுக்கியது.

நடுங்கியவன், அவனைப் பார்த்துப் பலமிழந்த குரலில் கேட்டான்:

“இது இப்ப... இப்பவே வேணுமா...?”

‘ம்..’

“சின்ன சின்னதாய்த் தொடங்கி

நடக்கக்கூடாதெல்லாம் நடந்த சடங்கு முடிஞ்சாப்பில இதையெல்லாம் பிறகு பார்க்கலாமே...!”

‘சடங்கா...உன்னோடையா..? அவனது குரலில் அவனை அறியாமல் நுழைந்து விட்ட ஏளனம் அவனைச் சில்லிட வைத்தது. உறைந்து போனான். பட்டென உள்ளில் ஏதோ உடைந்து போன உணர்வு அவளுக்கு. தீராத வெறுப்புடன் அவனைப் பார்த்தாள்.’

“போடா...நீயும் உன்ரை பீத்தல் காதலும்.

கழிசடைத் தனமான நினைப்புகளோட இனிமேல் என்னட்டை வராதை..! இந்த ஜென்மத்துக்கு இது போதும்.... போதுமடா சாமி...!”

கூறியவன், உள் அறையை நோக்கி நகர்ந்தான்.

அப்பொழுது அவளை வழிமறித்தவன் கூறினான்:

“Sorry... மன்னிச்சிடு, தெரியாத்தனமாக கதைச்சுப் போட்டன். இதெல்லாம் உள் நோக்கம் ஏதுமில்லாமல் விழுந்த வார்த்தைகள்...”

“ஓம்...ஓம்... எல்லாமே நல்லாத் தெரியுது...”

இந்த ஏழைப் பெட்டையை, நீ தப்பான கண்ணோட்டத் தில பார்த்துக் கரைசேர்க்க வேண்டாம். படைத்தவன் எல்லாத்தையும் பார்த்துக்கொள்வான். அட உன்ரை டம்பமும் ஆண் தனமும் இண்டைக்குத்தான் எனக்கு விளங்கி இருக்கு. அது சரி உன்ரை மென்மையும் இரக்க குணமும் எங்க போய்த் தொலைந்து விட்டன. புறச்சூழலும் நீ கற்றுக் கொண்டவையும் உன்ரை மனசை இப்படிச் சாக்கடையாக்கி இருக்கே...!”

தனது இந்தப் பேச்சு அவனை அதிகம் அவமதித்து விடுமோ என்ற தவிப்பால் குரலை உயர்த்தாமலே அவள் பேசினாள்.

அவளது பேச்சை எதுவிதமான எதிர்வினையுமில்லாமல் கேட்டவன்.

தனது உணர்வுகளையும் ஆசைகளையும் கட்டுப்படுத்தியவனாய் எதுவும் பேசாது, மௌனமாக அவ்விடத்தை விட்டு, மிகுந்த கூச்ச உணர்வுடன் வெளியேறினான்.

அவன் போவதையே பார்த்தபடி நின்ற அவளுக்குத் தாளமுடியவில்லை. உணர்ச்சி வசப்பட்டிருக் குலுங்கினாள். கண்களில் லேசாய்த் திரண்ட கண்ணீரைத் தனது சுட்டு விரலால் தட்டியவள். “இனி..

இனித்துயரங்களோடு வாழப் பழகிக்கொள்ள வேண்டியது தான்” என நினைத்துக்கொண்டான்.

அவளுக்கும் அவனுக்குமான தொடர்புகள் எல்லாமே அதன் பின் தூரப்பட்டன.

இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்த நிலையில், ரதியை மறந்தவனாக, எந்த விதமான மன உறுத்தலும் இல்லாதவனாக, அப்பாவின் வியாபாரப் பங்களியும் நண்பருமான வேல்முருகுவின் மகளான தேவியைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். அத்துடன், மாமனாரே அவன் விரும்பியது போல, தேசிய வங்கி ஒன்றில் - தன் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி உதவி முகாமையாளர் பதவியொன்றையும் எடுத்துக் கொடுத்தார்.

ராகுலின் திருமணத்தின் பின்னர், ரதி அவனைத் தனியாகவும் தேவியுடனும் பட்டணத்திலும் ஊர்க்கோவில் திருவிழாக்களிலும் காணவே செய்தாள். அப்பொழுதுதெல்லாம்/ஒரு சின்னச் சிரிப்புடன் நகர்ந்து கொள்வது அவளது இயல்பாகி விட்டிருந்தது. மன உணர்வுகளை காட்டிக்கொள்ளக்கூடாது எனச் சபதம் எடுத்தவள் போல அச்சந்தர்ப்பங்களில் அவள் நடந்து கொண்டாள்.

இப்பொழுது இந்தப் பிள்ளையார் கோவில் திருவிழா அவனும் அவளும் ஓரளவு நெருங்கி வர உதவி இருக்கிறது. ‘இது... இது.. தெய்வ சங்கல்பமா?’ இந்நிகழ்ச்சி பழையன எல்லாவற்றையும் மீட்டுப் பார்க்க அவளுக்கு உதவியது. அவனுக்கும் தான்.

கசப்புக்களும் அத்து மீறல்களும் அவர் களிடையே ஏற்பட்டதென்னவோ உண்மை தான். இருந்த போதும் - அவளைப் பொறுத்த வரை அவளது இளமைக்காலம் ஒரு வகையில் அரிய பொக்கிஷமாகும். அப்படித்தான் அவள் கருதுகிறாள். ராகுலனும் தனது குற்ற உணர்வுகளில் இருந்து விடுபட்ட வனாகவே தோற்றமளித்தான். காலம் அவர்களுக்கிடையேயான எல்லாக் காயங்களையும் வலிகளையும் ஆற்றி விட்டதாகத்தான் அவர்கள் இருவரும் நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

பிள்ளையார் இருப்பிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்த போது;

“ராகுலன் ஒரு நிமிஷம்...” என்று கூறிய ரதி, அவன் அருகாக வந்தாள்:

“ராகுல்! திருவிழாவில் இழுபறியும் பிரச்சினையும் வந்திட்டுது நீ இந்த விஷயத்தில தோத்துப் போகப்படாது எண்டதாலைதான் உன்ரை கையில களாஞ்ச வந்ததும் நான் கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்பட்டிட்டன். அதாலை நீ வெட்கப்பட்ட மாதிரி இருந்தது. இது உன்ரை திருவிழா மட்டுமில்லை எங்களின்ரை, ஊரின்ரை திருவிழாவும் தான்”

“நான் வெக்கப்பட்டேல்லை இயல்பான உன்ரை வெளிப்பாடு எனக்குப் பிடிச்சிருந்தது; உன்ரை நிரம்பிய பட்சம் அதில தெரிஞ்சது...!”

‘அப்படியா நன்றி. அதுசரி எங்க உன்ரை

தேவியைக் காணேல்லை..!’

கோயில் முதலாளி வேலாயுத்ததின்ரை பெண்சாதியைப் பார்க்கப் போயிருக்கிறா...அவவுக்கு ஒரு வகையில் என்ரை மனிசி சொந்தம்.

“அம்மா வீட்டில தனிய... பாவம் அவவுக்கு ப்பிளட் பிறெசர்... அப்ப நான் வரட்டே...”

“.....”

“என்ன மூச்சுப்பேச்சைக் காணேல்லை...”

“எல்லாம் உன்னைப் பற்றிய நினைவுகளால் தான். நான் செய்த துரோகங்கள்”

“Don't be silly அர்த்தம் ஏதுமில்லாமை கதைக் காத... துக்கப்படாத... மறந்தவை மறந்தவையாகவே இருக்கட்டும் அதுதான் உனக்கும் எனக்கும் நல்லது...”

“ம்....”

“ஊருக்கு வரும் போது வீட்டுப்பக்கம் வாடா...! தேவியையும் கூட்டிக்கொண்டு... அவ உண்டாகி இருக்கிறா போல இருக்கு முடிஞ்சால் குட்டி ராகுலையும்...!”

அவள் அடா போட்டுக் கதைத்தது அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. அவளது கரங்களை ஏந்தியபடி, “இப்பயும் மத்திய கல்லூரியில தான் வேலையா...?”

“இல்லை... அது வசதிக் கட்டணப் பணத்தில படிப்பிச்சது... பிடிக்கேல்லை. இப்ப நம்மட எம்.பி.சி.எஸ். இல கணக்குப் பிரிவில உதவிக் கணக்காளரா...”

கூறியவள், அவன் பற்றி இருந்த கரங்களை விடுவித்துக்கொண்டு, கையசைத்து அவனிடமிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டாள்.

அவள் போவதையே பார்த்தபடி நின்றவனை இரு குளிர்ச்சியான கரங்கள் தழுவின;

“பாவம்... ரதியைப் பற்றிய நினைவுகளை உங்களாலை மறக்கமுடியேல்லைப் போல...!”

தேவி தான்! அவனை மேலும் இறுக்கமாக அணைத்துக் கூறினாள்.

‘இவளுக்கு... இவளுக்கு எப்படி ரதியைப் பற்றி... பட்டும்படாமலும் தொட்டம் தொட்டமாயும் சொன்னவைகள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து எடுத்து...’

கண்களில் திரண்டு வந்த கண்ணீரை, தேவிக்குத் தெரியாதபடி, மறுபக்கம் திரும்பித் துடைத்துக் கொண்டாள்.

அவளுடைய அந்த இதமான அணைப்பு அவனது மனக்காயங்களுக்கு இதமான ஒத்தடமாக இருந்தது.

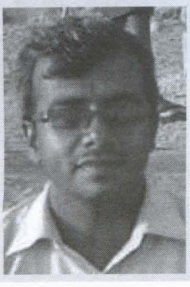
துயரங்களை மறக்க முயற்சித்தவன், “வாழ்க்கை இப்படியும் அப்படியும் தான்...” என்று வாய்விட்டு அரற்றினான்.

“என்ன... என்ன...?” தேவி சிரித்தபடி கேட்டாள்.

அவளது சிரிப்பை ரசித்தவன், ‘தேவியும் அழகிதான்...’ என நினைத்துக்கொண்டான்.

‘ரதியை விடவா...?’ அதில் அவனுக்கு நிரம்பிய குழப்பங்கள் இருந்தன.

க. சட்டநாதனின் புனைவுகளில் பெண்கள், குழந்தைகள்

தமிழ்ச் தூழலில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் முக்கிய சிறுகதை ஆளுமைகளுள் ஒருவராக க. சட்டநாதன் திகழ்கிறார். அவர், ஈழத்தில் மட்டுமல்ல தமிழகம் மற்றும் புலம்பெயர்நாடுகளிலும் கணிப்பையும் கௌரவத்தையும் பெற்றுள்ளார். மாற்றம், உலா, சட்டநாதன் கதைகள், புதியவர்கள் முக்கூடல் எனும் சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. நீளும் பாலை என்பது அவரின் குறுநாவலாகும்.

சட்டநாதனுடைய படைப்பு வெளி தனித்துவமானது. தன்னளவில் திருப்தி தரும் படைப்புக்களையே பிரசுரித்ததால் மிகக் குறைவான கதைகளையே எழுதியவர் என்றும் தரமான கதைகள் பலவற்றைத் தந்தவர் என்றும் விமர்சகர்களாலும் பிற்கால படைப்பாளிகள் சிலராலும் பாராட்டப்படுபவர். சிறுகதை மட்டுமல்லாது கலை இலக்கியம் சார் அனைத்துத் துறைகளிலும் அதிக ஆர்வம் காட்டி வருபவர். பட்டங்களுக்காகவும் பரிசுகளிற்காகவும் எழுதுபவரில்லை. அதற்காக யார் வீட்டுக் கதவையும் தட்டுபவருமல்ல. சுயலாபம் கருதிச் செயற்படுபவரும் இல்லை. மென்மையான இயல்பும் கலையிலக்கியம் மீது தீராக்காதலும் மீதூரப்பெற்றவர்.

சட்டநாதனின் படைப்பு வெளி பொதுவாக மூன்று புள்ளிகளில் இருந்து ஆரம்பமாகின்றது. ஊர் அல்லது நிலம், பெண்கள், குழந்தைகள் என்பவையே யவை. இவரின் கதைகள் பெரும்பாலும் வாழ்வின் துக்க அடிப்படையை மையங்கொண்டவையாகவே காணப்படுகின்றன. அதாவது வாழ்க்கை மீதான மோகமும், உணர்வு ரீதியான ஈடுபாடும் தன் “அனுபவ வெண்தூட்டின்” ஊடு கலையாக்கமாகின்றது. தான் பிறந்து வளர்ந்த வேலணை மண், அதன் பண்பாட்டு அம்சங்கள், சகமனிதர்களின் இயல்புகள், இவை மீது கொண்ட ஈடுபாடு என்பவை, ஒரு நேர்நிலை யதார்த்த வாழ்க்கைப் பார்வையாக இவரின் கலையாக்கத்தில் இடம்பெறுகிறது. இன்றைய தலைமுறையினரிடம் இருந்து சட்டநாதன் போன்ற படைப்பாளிகளைப் பிரித்துக் காட்டும் முக்கிய அம்சமே இந்த நில அடையாளம் தான்.

பெண்கள் - ஜானகிராமன், மௌனி, ல.ச.ரா போன்றோரினதும் சட்டநாதனுடையதுமான பெண்களிடம் பல ஒற்றுமைகளை நாம் காணலாம். மௌனியின் பெண்கள் “பயங்கரவசீகரம்” உடையவர்கள். சக்திசொருபினிகள் ல.ச.ரா வின் பெண்களும் அம்பாள் வடிவங்கள். ஆனால் சமையலறை அசடுகளாகவே அவர்கள் பெரும்பாலும் இருக்கிறார்கள். ஜானகி

ராமனின் பெண்களும் பயங்கர வசீகரம் உடையவர்கள். அதேவேளை தனித்தன்மையும் ஆளுமையும் உடையவர்கள். உதாரணமாக மோகமுள் யமுனா, செம்பருத்தியில் வரும் புவனா போன்ற பாத்திரங்களைக் குறிப்பிடலாம். சட்டநாதனின் பெண்களும் ஜானகிராமனுடைய பெண்கள் போல வசீகரமும் தனித்தன்மையும் ஆளுமையும் உடையவர்கள். அதேவேளை அடக்கம், கனிவு, புரிதல் உள்ளவர்கள்.

குழந்தைகள் எப்போதும் ஒரு வசீகரத்தோடும் பிரியத்தோடும் சட்டநாதனால் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள். இந்த மூன்று புள்ளிகளும் சட்டநாதனின் படைப்பு வெளியின் மையப்புள்ளிகள். எவ்வாறான கதையாக்கம் நிகழ்ந்தாலும் இம்மூன்று புள்ளிகளும் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னியோ தனித்தோ இடம்பெற்று விடுகின்றன.

சட்டநாதனின் உலகம் புறப்பார்வையில் எம்முன் எப்போதும் காட்சி தந்து கொண்டிருக்கும் சாதாரண உலகம் மனிதர்களும் அவ்வாறே. அவர்களின் துன்பங்கள், துக்கங்கள், நளிளங்கள், சந்தோஷங்கள் எனத் தன்முன் விரிகின்ற அனுபவங்களில் வாழ்வின் தன்மையை உணர்ந்து அதனைத் தன் எழுத்துக்களில் பதிபவர் - பிரதிபலிப்பவர் புற உலகத்தோற்றங்களின் ஆகர்ஷிப்புக்கு உள்ளாகி அதனைத் தன் அனுபவத்தளத்தினூடு நுட்பமாக - வெகுநேரத்தியாகப் பிரதிபலிப்பவர்.

பாடசாலை ஆசிரியரும் மென்னுணர்வு உடையவருமான இவரின் படைப்புக்களில் வடிவ வுணர்வு, புனைவுத்தருக்கம், சிறந்த மொழிநடை, கச்சிதமான கட்டமைப்பு என சிறுகதைக்கான பண்புகள் மேலோங்கியுள்ளன.

சமூகப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் ஆழ்ந்த மனிதநேயத்தைப் பிரதிபலிப்பன இவரின் புனைவுகள். தான் பிறந்து வளர்ந்த வேலணைக் கிராமத்தின் மணத்தைப் பெரும்பாலான கதைகளில் பரவ விட்டுள்ளமையை அவதானிக்க முடிகிறது. ஆதலால் பாரம்பரிய நிலவுடமை மரபு, வைதீக சிந்தனை, சடங்கு சம்பிரதாயங்கள், வாழ்க்கைமுறை, சாதியம் அதன்வழி சமூக ஏற்றத்தாழ்வு நிறைந்துள்ள கிராமியம் வெளிப்படுகிறது. அதேவேளை கல்வி அதன் பரவலாக்கம், தொழில், தலைமுறை வேறுபாடு, இவற்றோடு இயைந்த சமூக, கிராமிய நகரத் தொடர்புகள் என்பனவும் பதிவாகின்றன. இவற்றின் வழி ஏற்படுகின்ற சமூக அசைவியக்கங்கள், விழுமியச் சிதைவுகள், சமூக மாற்றங்கள், சாதியக்கலப்புக்கள் இவற்றிற்கு அடிநாதமான பொருளாதார மாற்றம் என்பன புலப்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழர் விடுதலைப் போராட்டத்தை நசுக்க முற்பட்ட இந்திய, இலங்கைப் படைகள், அதிகார ஒடுக்குமுறை, சீரழிவுகள் போன்றவற்றையும் இவர் பதிவுசெய்கிறார்.

மேற்சொன்ன சமூகப் பின்னணியிலேதான் இவரது புனைவுகளில் கதாபாத்திரங்கள் உலாவுகின்றன. இவரது புனைவுகளின் பெண்கள், குழந்தை

களை இவ்வழியேயே புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஈழத்தில் உருவாக்கம் பெற்ற இலவசக்கல்வி, பேதமற்ற கல்வி, பொருளாதாரச்சிந்தனை மாற்றம், ஈழவிடுதலைப் போர், அதன்வழி உருவான நெருக்கீடுகள், சிந்தனை மாற்றம் போன்ற இன்னோரன்மச்சங்கள் இவரின் புனைவுகளின் வழி புலப்படுவதோடு அச்சமூக அசைவியக்க மாற்றம் பெண்கள், குழந்தைகளை எவ்வாறு பாதித்தது, அதன் வழி உருவான சிந்தனை மாற்றங்கள் போன்றனவும் தெளிவுற வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இவரின் படைப்புக்கள் பல்வேறு கருப்பொருட்களைக் கொண்டமையினும் அவை தூழ்நிலைக்கைதிகளாக அமைகின்ற பாத்திரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஆண் பெண் உறவு, காதல் - காமம், குழந்தைகளின் அகவுணர்வு சார்ந்தவையாகவே பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளன.

இந்த அறிமுகக் குறிப்புக்களோடு சட்டநாதனின் புனைவுகளில் வரும் பெண்பாத்திரங்களை நோக்குவோம். சமூக, யதார்த்த வாழ்வின் பிம்பங்களான இவரின் புனைவுகள் எங்கும் பெண்கள் நிறைந்திருக்கின்றனர். நண்பி, காதலி முன்னாட்காதலி, மனைவி, அம்மா, ஆச்சி, ஆசிரியர், படைப்பாளி, விவாகரத்துப் பெற்றவள், திருடி, மனநோயாளி, சிறுமி எனப் பற்பல வடிவங்களில் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறாள் பெண். உயர்சாதி, தாழ்சாதிப் பெண்கள் எனப் பாத்திரங்கள் அமையினும் பெரும்பாலான புனைவுகள் மத்தியதர வர்க்க வாழ்க்கையையே படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. படித்த மத்தியதரவர்க்கத்திடம் ஏற்படுகின்ற மரபை மீறுகின்ற, ஆனால் தவறு நிகழ்ந்து விடின் மரபை மீறிய தால் தான் இது நடந்ததோ என அதற்குப் பயப்படுகின்ற மனோநிலைகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

சட்டநாதன் காட்டும் பெண்கள் இருவகைமையானவர்கள். கிராமத்துப் பெண்கள் - கிராமத்தில் இருந்து நகரத்திற்குச் சென்ற பெண்கள், படித்த பெண்கள் - படிக்காத பெண்கள், இளையவர்கள் - முதியவர்கள், இவ்வாறான வேறுபட்ட முரண்பட்ட பாத்திரங்களைத் தன் புனைவுக்கேற்ப உலாவ விட்டுள்ளார். எது எவ்வாறாயினும் பொதுவில் இப்பெண்கள் ஓரளவு மனப்பக்குவம் உள்ளவர்களாக, அறிவுபூர்வமாகச் சிந்திப்பவர்களாக, தம்முணர்ச்சிகளை வசப்படுத்துபவர்களாக, தமது கருத்துக்களை வெளிப்படையாகக் கூறுபவர்களாக. வாழ்க்கையை அதன் இயல்பில் எதிர்கொள்ளும் திராணியுள்ளவர்களாக, தமக்கேயான தனித்தன்மையோடு வாழ முனைபவர்களாக இவர்களை அடையாளப்படுத்தலாம்.

எழுபதுகளில் ஏற்பட்ட முற்போக்குச் சிந்தனைகளும் பெண்ணிலைவாதம், பெண்கல்வி, சமூகப் பொருளாதாரமாற்றம், பின் யுத்தம், யுத்தவீரர்களான பெண்கள் என ஏற்பட்ட இயல்பான ஆனால் வீறாந்த சமூக இயக்கவியல் பெண்களிடமும் பெண்கள் பற்றிய பார்வையிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. இவரின் புனைவுகளில் இதற்கு உதாரணங்களாக, நகர்வு

வத்சலா, இப்படியும் காதல் வரும் விமலா, வித்தியாசு மானவர்கள் வசந்திரீச்சர், புதியவர்கள் ஈஸ்வரி, மீறல்கள் பிரணவி, அவரும் அவர்களும் மங்களம், நீளும் பாலை குறுநாவலின் சியாமளா, மகேஸ்வரி என இப்பட்டியல் நீள்கிறது. இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தமிழ்ச் சமூகத்தின் சமூக மாற்றச்சிந்தனையின் வகை மாதிரிகளாவார். யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் இயல்பாக நடந்தேறிய மாற்றங்களின் பிரதிநிதிகளாக நாம் இவர்களைச் சுட்டலாம்.

ஒரு புனைவிலேயே வேறுபட்ட குணாம்சங்களை உடைய பெண்களை உலாவவிட்டு அவர்களின் யதார்த்தமான குணாம்சங்களை வெளிப்படுத்துகிறார். மாற்றம் சிறுகதையில் சாதிகுறைந்த அண்ணனும் தங்கையும் மேட்டுக்குடியினரின் குறிச்சிக் குள் காணிவாங்கிக் குடியமர்வதும் இதைக்கண்டு கொதித்தொழுகின்ற சாதி வெள்ளாளர் காசிப்பிள்ளையின் மனதையும் காட்டி அக்காசி சாதிகுறைந்த பெட்டை வள்ளியினழகில் மயங்கி அவளோடு உறவு கொண்டு பிள்ளையும் கொடுக்கிறார். காசியை “மலடன்” எனத்திட்டி வந்த அவன் மனைவி காசி மூலம் வள்ளி வயிற்றில் பிள்ளை உருவானதை அறிந்து தானே மலடி என உணர்ந்து நோயுற்று இறந்து போகிறான். காசியின் தங்கை உயர்வேளாளர் குடி எனப் பீற்றிக் கொள்வதில் மகிழ்வடையும் இப்பெண் சாதிகுறைந்த வள்ளியின் மகளை வீட்டுக்குள் அழைப்பதும் உணவிடுவதும் உச்சிமுகர்வதுமாக கதை நிறைவுறுகிறது. வள்ளியின் பாமரத்தனம், நெகிழ்வு, அச்சம், மலடன் எனத்திட்டித் தீர்த்த மாமி தானே மலடி என அறிந்த போது அவளுக்குள் ஏற்பட்ட மாற்றம், நோய், சாதி வெள்ளாளிச்சியாக உலாவிய அம்மாவிடம் ஏற்பட்ட நெகிழ்வு, இவற்றினூடாக அக்கால சமூகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் பெண்களின் சமூக இயக்க வியலையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

சாதிக்கலப்புத் திருமணங்களால் பெண்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும் சட்டநாதன் தன் புனைவுகளில் முன்வைக்கின்றார். சாதிக்கலப்புத் திருமணம் செய்தவர்களின் மரணமும் அவர்களின் குழந்தைபடும் அவஸ்தையும் (அந்தக்கிராமத்துச் சிறுமி) அவளுக்குள் ஏற்படும் மனமாற்றங்களும் முக்கியமானவை. சாதியீறித் திருமணம் செய்தலும் பின் கருத்தியல் முரண்பாடு ஏற்படும் போது “கோவியப் பெட்டை” எனச் சாதியைக் குத்திக் காட்டலும் என விரிகின்றது பிறிதொரு கதை. ஆயினும் யாழ்ப்பாண சாதிமரபு உடையும் என்ற நம்பிக்கை இவரின் எழுத்துக்களில் தெரிகின்றது.

“பாலியல்” சட்டநாதனால் சிந்தாமல் சிதறாமல் அழகுறக் காட்டப்படுகிறது. பெண்ணுடல் மீதான ஆணின் பிரிவுறாத காம, அழகியற் பார்வைகள் அவரால் பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

“மாப்ளாவு உயரம் கூட வளராத இந்த சின்ன உருவத்தில் லயித்துப் போக அப்படி என்ன இருக்குது? பொங்கி வழிந்து பூவாயுதிரும் ஒரு கிராமத்தனம். இடையைத்

தாண்டிப்பிருஷ்ட பாகம் வரை அசைந்து. அலையும் கூந்தல். துருதுருவென்று நிலை கொள்ளாது புரளும் பார்வை. தரித்து ஓரிடத்தில் நிற்காது பறக்கும் பரபரப்பு மெல்லிய நிறங்களையே தேர்ந்தணியும் ரசனை. மனசிலை எதையுமே போட்டு மறைக்காமல் வெள்ளைத்தனமாய்ப் பேசுகிற பேச்சு. இவையா? இல்லை. இதுகளுக்கு மேலான மனசும் உடலும் கரைஞ்சு போகிறமாதிரி உருகும் பரிவா... எது? (வித்தியாசமானவர்கள்)

இது பெண்களை ரசனையோடும் அன்போடும் நோக்குகின்ற பெண்ணுடலையும் அதனைத்தாண்டி மென்மனதையும் பார்க்கின்ற ஆணின் பார்வை. இதற்கு மாறாக பெண்ணுடலை வக்கரிப்புக்களோடு பாலியற் பண்டமாகப் பார்க்கின்ற ஆண்களையும் பதிவு செய்யத் தவறவில்லை. ஆணின் இந்த வக்கிரங்களுக்கு உட்பட்டு, தப்பித்தலும் உடற்றேவையுடனும் அலைகின்ற அல்லாடுகின்ற பெண்களையும் முன்னிறுத்து கிறார். தண்டனை கதை ஆள்மாறாட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாயினும் ஒரு பெண்ணின் அவலத்தை அது பதிவு செய்கிறது. அழகான சித்திரா என்கின்ற பெண் கணவனான சிவசாமியால் கொடுமைப்படுத்தப்படுகின்றாள். அவளின் கூற்றாகவே,

“மெல்லிய செப்புக்கம்பி ஒன்று வைத்திருக்கிறான். அதை ஒருவகைப் புனித உணர்வுடன் எடுத்து குத்து விளக்கில அல்லது மெழுகுவர்த்தியில் காச்சுவான் பழுக்கக் காச்சுவான் பழுக்கக் காஞ்சுதும் அதனாலே என்னை ஸ்பரிசித்த பின்னர்தான் என் உடலையே அவன் தீண்டுக்கிறான்.”

என எழுதிப் போந்தமை சுட்டியுரைக்கத்தக்கது. அதிலிருந்து தப்ப அவனை விட்டு நாதனுடன் ஓடுகிறாள். உடலுறவின் போது மட்டும் இணக்கமான ஆணாய் நடந்து கொள்ளும் நாதன் ஏனைய நேரங்களில் அவனை மிருகத்தனமாக அடிப்பதும் சந்தேகிப்பதுமாக இருக்கின்றான். அவனிடம் இருந்து தப்ப வழியின்றி அவன் தவிக்கின்றான். இக்கதை மூலம் பெண்ணின் பாதுகாப்பு, பாலியல் என்பன ஆணாதிக்க சமூகத்தில் கேள்விக்குள்ளாகி நிற்பதை பதிவு செய்கிறார்.

ஆண்பெண் உறவு என்பது பெரிதும் உடல் சார்ந்ததாகவே கையாளப்பட்டுள்ளது. ஆண் பெண் உறவின் அடிப்படை உயிரியல் இச்சையே. இவரின் கதைகளில் காதலும் காமமும் மண்டிக்கிடக்கிறது. இலட்சிய கதாபாத்திரங்களை உருவாக்காமல் இயல் பூக்க யதார்த்த கதாபாத்திரங்களை தருபவர் சட்ட நாதன். அதனால் காதல் வெளிப்படும் தருணங்களில் அதன் வெளிப்பாடாக காமச் செயல்களும் நிகழ்ந்து விடுகின்றன. ஸ்பரிசங்களும், முத்தங்களும் அதன் வெளிப்பாட்டு முறைகளாக அமைகின்றன. பெண்களின் நிறைவேறாத காதல் பேரிளமை மகேஸ்வரி, கனவுகள் கரைந்த போது சுபேதா, நூலிழை உறவுகள் வரதா போன்ற பாத்திரங்கள் ஊடாக புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

அந்த மரணமும் அவர்களும் எனும் கதையில் வரும் தவபாலன், மனைவி மரணமடைந்து இருக்கும் தறுவாயில் அவளின் உடலை வீட்டில் வைத்தும் பூட்டி விட்டு அவளின் தங்கைவீடு சென்று அவளோடு புணர்தல், மரணவீட்டிற்குத் தன்னோடு உறவுவைத்துக்

கொள்ளும் பெண்ணை அழைத்து வருதல் போன்றவையும் பேரிளமையில் வரும் நடராசா எனும் பாத்திரம் உளம் தாண்டிய உடல் அழகில் ஈடுபாடு காட்டுவதும், அவளின் உடல் தளர்ந்துள்ளதை கொச்சையாக வெளிப்படுத்துவதும் ஆணவர்க்கத்தின் மரபு ரீதியான குணாம்சத்தைக் காட்ட ஆசிரியர் முற்பட்டுள்ளதைத் தெளிவாக்குகின்றன.

அதே வேளை ஆசிரியர், பெண்களை முரணீயக்கத்தில் காட்டவிளைந்துள்ளார். புதுமை பழமை, நல்லது - கெட்டது எனும் இரு தளக்கூறுகள் சமாந்திரமாக கதைகளில் பயணிக்கின்றன. இருவேறு குணாம்சம் உடைய பெண்களை ஒரே கதையில் பயணிக்கச் செய்து பெண்களின் உளக்கிடக்கையை, பொதுப் புத்தியை வெளிப்படுத்தி தன் கதையை வார்த்துச் செல்கிறார் ஆசிரியர். அந்த இருவரில் வரும் தனம்மாமியும் மகள் ரஞ்சியும், அந்த மரணமும் அவர்களும் கதையில் வரும் ஆனந்தி மல்லிகா போன்றோரை உதாரணங்களாகக் கூறலாம். பெண்கள் மீது பரிவும் அன்பும் கொண்ட பார்வை சட்ட நாதனுடையது. நான் முற்குறிப்பிட்டது போல சட்டநாதனின் பெண்கள் வசீகரம் உடையவர்கள்.

அவள் அப்படியொன்றும் வெடவெடப்பான உயர மில்லை. அளவான உயரம், முகம் முழுவதுமே கண்கள் இருந்தன. குவிந்த உதடுகளில், தேன் தடவியது போல லேசான ஈரம், பளபளப்பு" (கனவுகள் கரையும் போது பக் - 87)

அவள் நல்ல உயரம் கண்கள் பெரிதாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் இருந்தன. சிறிது சரிந்த மாற்பகங்கள், உதடு திரட்சியாக பழுத்துண்டுகள் மாதிரி இருந்தன. வதவத என முழங்காலைத் தொடுவது போல கைகள், விரல்கள் மிகமிக நீளமாய்" (பேரிளமை பக் - 81)

போன்ற இன்னும் பல வர்ணிப்புக்களைக் கூறலாம். எதையும் விரசமின்றி கட்டிற்றுக்கத்தோடு அதே வேளை அகக்கண்ணில் புறக்காட்சி விரியத் தன் மொழியை கையாளுகிறார் சட்டநாதன். பெண்களின் உடலழகை மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு எழுதியவர் ஜான கிராமன். இதனை கி.ராஜநாராயணனிடமும் காணலாம். இதை ஒத்த தன்மை சட்டநாதனின் மேற் குறித்த வரிகளினூடு நாம் காண முடிகின்றது. அதேவேளை இப்பெண்கள் படித்த பெண்கள் நவீன சிந்தனை உடையவர்கள் தீர்க்கமாக முடிவெடுக்கும் திறனும், ஆளுமையும், மனவுறுதியும் உடையவர்கள். பேரிளமையில் வரும் மகேஸ்வரி, நடராசாவோடு நடாத்தும் இறுதி உரையாடல்கள், கனவுகள் கரையும் போது சுபேதா போன்றோர் இதற்கு நல்ல உதாரணங்கள். அதே வேளை மரபை மீறமுடியாது நிற்கும் கதாசிரியரின் மனநிலை இவரது கதைகளின் வெளிப்படுகின்றன. தன் பெண் பாத்திரங்களை எவ்வளவு நவீனமாக படைத்தாலும் மரபு இழையினின்று முழுமையான மீட்கமுடியாமல் போகின்றது. தண்டனையில் வரும் சித்திரா, முதற்புருஷனிடமே திரும்பிப் போவதும் நடராசா மீது மகேஸ்வரி கொள்ளும் இரக்கம் போன்றவற்றை இதற்கு உதாரணங்களாகக்

கூறலாம். சித்திரா மற்றும் வரதா போன்ற பாத்திரங்கள் பெண்கள் ஆண்களைச் சார்ந்தவர்கள் எனும் மனோநிலை உடையவர்களாக படைக்கப் பட்டுள்ளார்கள். இது கவனத்திற்குரியதாகும். இதை யாழ்ப்பாண வைதீக ஆணாதிக்க மனநிலையினின்றும் மாறமுடியாத மரபார்ந்த பதிவாகவே கருதமுடியும்.

இவரின் படைப்புலகில் இருவகையினதாக காமம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. முறையற்ற காமமும் முக்கியமான பாத்திரங்களுள் ஆழமான காமமும் எப்போதும் கொதித்தபடி அவ்வப்போது உலை மூடியை தூக்கி நுரை தள்ளியபடியே உள்ளன. தண்டனை கதை இதற்கு தக்க சான்று. அதே வேளை உடலுறவு என்பது புனிதம் நிறைந்த ஒன்றாகவும் வளைதலும் வளைத்தலு மற்ற விட்டுக் கொடுப்புடன் கூடியது போன்ற கருத்தியல் களையும் அவர் பதிவு செய்ய முற்பட்டிருக்கின்றார்.

"பெண் உடல் அதன் வாசங்களோடும் தாபங்களோடும் புலனுகர்ச்சிக்குப் பிரியமானது தான். ஆணும் பெண்ணும் ஆன்ம லயிப்புடன் கலவியில் ஒன்றுதல்.

கூட ஒருவகைக் கலாவனுபவம்தானோ? (பேரிளமை)

"பெண்ணைப் பெண்ணாகப் பார்த்துப் புரிந்து அந்த நிமிஷங்களில் அவளை உறவு கொள்ள முடிகிறது." (தண்டனை)

போன்றன இதற்கு உதாரணங்கள். இவர் யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் "பெண்" பற்றிய சிந்தனையை உள்வாங்கியும் அதனை மீறியும் தன் பெண் கதாபாத்திரங்களைப் படைத்துள்ளார்.

சட்டநாதனின் புனைவுகளில் வரும் குழந்தை களின் உலகம் அமைதியானது. சட்டநாதனை யதார்த்த வாத படைப்பாளியாக பதிவு செய்வதில் குழந்தைகள் பற்றிய புனைவுகள் முக்கிய பாகத்தை எடுத்துக் கொள் கின்றன. குழந்தைகளின் இயல்புகளில் ஒன்றி அவர் களின் கண்கள் ஊடாகப் புலப்படும் உலகத்தைத் தரிசிக் கிறார். குழந்தைகளின் அகவுலகை இனங்கண்டு விரித்துச் செல்லும் அவரின் படைப்புத்திறன் பாராட்டப்பட வேண்டியதாகும். சிறுசிறு விடயங்களைக் கூடக் கவனித்துப் படைப்பாக்கத்தில் பதிவு செய்து விடும் அவர் நுண்திறன் அவரைச் சிறந்த படைப்பாளியாக இனங்காட்டுகிறது.

நுண்தன்மையும் குழந்தையால் மட்டுமே புரிந்து கொள்ளக் கூடிய குழந்தைகளின் அகவுலகை அவர் களுக்கே உரித்தான மொழியில் எடுத்தாள்வதும் ஈழத்துப்படைப்பாளிகளில் சட்டநாதனைத் தனித்து அடையாளப்படுத்துகிறது. அரும்பு, உலா போன்ற கதைகள் அக்கால சமூகக்குறைபாடுகளை குழந்தை களின் மனப்பதிவுகளாக சமூக விமர்சனங்களாக பின்னப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும். குழந்தை களின் உலகங்களில் அதிக சஞ்சாரம் செய்பவர்கள் ஆசிரியர்களே. பெற்றோரிலும் அதிக புத்திசாலிகளாக, நம்பிக்கைக்குரியவர்களாக ஆசிரியர்களை குழந்தை கள் நினைப்பது யாவருமறிந்த ஒன்றே.

ராஜி எனும் குழந்தை தன் பெயரில் உள்ள "ஜி" எனும் எழுத்தை எழுதமுடியாது தவிக்கிறது. அதற்காக ஆசிரியர் வழங்கும் தண்டனையும் அதனோடு

இயைந்தவன் சொற்களும் குழந்தையை ரணகளப் படுத்திவிடுகின்றன. அச்செயல் தன்பெயரே தனக்கு வேண்டாம் என எண்ணுகின்ற அளவுக்கு குழந்தையை நகர்த்தி விடுகிறது. அதேவேளை அதே எழுத்தை தன் அன்பாலும் இயல்பாலும் ஒரு நாளிலேயே பழக்கி விடுகின்ற ஆசிரியரையும் காட்டுகின்றார். வாசகர் ஒப்பிட்டு உணர்ந்து கொள்வதோடு பச்சாதாபத்தால் உச்சுக் கொட்டவும் செய்து விடுகிறார் சட்டநாதன். குழந்தைகளின் உள்ளங்களை எதிர்பார்ப்புக்களால் தூண்டிவிட்டு விட்டு அதனை ரணப்படுத்துகின்ற அவர்களின் உள வெளிப்பாடுகளை சற்றேனும் புரிந்து கொள்ளாத பெரிய மனிதர்களின் நடத்தைகள் மீதான விமர்சனங்களை உலா, சிறுசுகள் போன்ற கதைகள் முன்வைக்கின்றன. இன்றைக்கு உளவியற்றளத்தில் குழந்தைகள் அணுகும் முறைகள் வளர்ச்சி யுற்றிருக்கும் சூழலில் புதிதாக வரும் புனைவுகளுக்கு முன்னோடியாக குழந்தை உளவியல் சார்ந்த புனைவு களாக இம்முன்றையும் அடையாளப்படுத்தலாம்.

குழந்தைத் தொழிலாளியை அடையாளப் படுத்தும் கதையாக திருப்தியைக் கூறலாம். கடலை விற்கும் போது மீதிச்சில்லறையை வைத்துக் கொள் என வாடிக்கையாளர் சொன்னதை ஏற்காது மீதிப்பணத்திற் குரிய கடலையை வழங்கி நறுவிசான பேர்வழி என்ற பட்டத்தை அச்சிறுவன் பெற்றுக் கொள்ளும் போது, அச்சம்பவம் வாசகமனைதைத் தொடுகிறது.

இதற்கு மாறாக வறுமையின் கோரப்பிடயில் சிக்கித்தவிக்கும் அகதிப் பெட்டை யசோதா பசி மிகுதியால் மற்றவர் சாப்பாட்டை எடுத்து உண்பதும் அதனை அறிந்த மிஸஸ் தம்பையா ரீச்சர் “கள்ளி” என போர்ட் மாட்டி விடுவதுமான நிகழ்வுகள் எடுத்தாளப் பட்ட கதைதான் ஒரு அவிழ் கூட .... பின்னையின் நிலையை உணராத தான் அளிக்கும் தண்டனையின் விளைவை உணராத வக்கிர உணர்வின் வடிவமாகவே அவ்வாசிரியை எம்கண்முன் காட்சியளிக்கிறார். வெறும் கல்வியும்பட்டங்களும் ஒருவரை ஆசிரியராக்கி விடமுடியாது என்பதை இக்கதை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறது. இதே போல,

“இல் லையடா கண்ணாடிப்புடையன் காசி இண்டைக்கும் ரூபனுக்கு அடிக்ககூடாது எண்டு கும்பிட்டனான்” (சிறுசுகள்)

என்ற சிறுபையனின் கூற்று ஆசிரியவர்க்கத்தையே ஓர் உலுக்கு உலுக்கிவிடுகிறது. தன்சகமானவன் ரூபன் அடிவாங்காமல் இருக்க, சிவத்தார் கடையில் முட்டை களைக் கொடுத்து கணக்குக் கொப்பியும் எழுத்துக் கொப்பியும் வாங்கி ரகு கொடுத்தான் எனும் வரி குழந்தைகளின் கள்ளங்கபடமற்ற உள்ளத்தை சிறப் பாகப் பதிவு செய்கிறது. அதே வேளை குழந்தைகளின் வாழ்வியற் சூழலை, பொருளாதார நிலையை தனிமனித உளவியலைப் புரிந்து கொள்ளாத ஆசிரியர்களைப் பரிகசிக்கிறது.

சட்டநாதனின் புனைவுகளில் என்னை அதிகம்

ஆகர்ஷித்த கதை பக்குவம் ஆகும். இரும்புக்கே விற்கக் கூடிய நிலையில் இருக்கக் கூடிய சைக்கிளைப் பத்திரப்படுத்த துடிக்கும் மனிதனின் இருதய படபடப்பும் தேவையும் பொருளாதாரமும் அதனைப் பாதுகாத்துக் கொடுக்கும் சிறுமியின் நடத்தைக் கோலமும் வாசக மனதைப்பூரணமாக ஆட்கொண்டுவிடுகின்றன.

“அவள் கறுப்பாய் இருந்தாள். கையும் காலும் சுள்ளி சுள்ளியாய் இருந்தன முகத்தில் மட்டும் ஒரு திரட்சி, களை, கண்கள் பெரிதாய், சதா சிரித்தபடி இருந்தன”

எனும் வரிகள் குழந்தையை எம் கண்முண் நிறுத்துகின்றன. மழைக்குள் நனையாமல் சைக்கிளை எடுத்து விட்ட அவளின் இயல்பும் ஈரக்கையைத் தனது சீத்தைச் சட்டையில் துடைத்தபடி ஓடி வந்து.

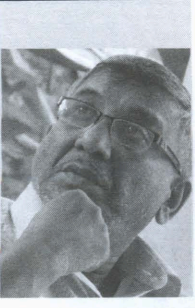
“மழை பெய்தது... அதுதான்...” மழைபெய்தால் என்னம்மா? உனக்கு ஏன் இந்தத் தொந்தரவு. தொந்தரவா... எனக்கா? அவள் உதடு நெகிழ்ச் சிரித்தாள்.

எனும் வரிகளும் அவள் மீது எம்மை வாஞ்சை கொள்ள வைக்கின்றன. அவளின் பேரைக் கேட்க மறந்து விட்டேன் எனும் அவஸ்தை எம்மையும் தொற்றிக் கொள் கிறது. குழந்தை ஒன்றின் உளத்தை வெளிப்படுத்து வதிலும் கதைக் கருவை உரையாடல், காட்சிப்படுத்தல், கட்டமைத்தல் என எல்லாத்தளங்களிலும் வெற்றி பெறும் கதைகளில் ஒன்று “பக்குவம்” கதை என்பேன்.

சூழ்நிலையின் - சம்பவத்தின் தளத்தினின்றும் உருவாகுகின்ற உணர்வு நிலையின் தர்க்கரீதியான புனைவே சிறுகதை என்பர். சட்டநாதனின் புனைவும் ஆண் பெண்ணுக்கிடையிலான “காதல், பாலியல் உறவுணர்வு தொடர்பானவையாகவே பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளன. எல்லாக் கதைகளிலும் பெண்கள் வருகிறார்கள். மனிதநேய நோக்கோடு பெண்களை அணுகியதோடு அவர்களின் பன்முகங்களை பதிவு செய்து, ஆணாதிக்க சமூகத்தில் பெண்கள் மீதான பார்வைகள்- அதிகார ஒடுக்குமுறைகள் - சுரண்டல்கள் நிகழ்கின்றன என்பதை புனைவுக்கே உரிய தர்க்கத் தோடும் அழகியலோடும் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார். குழந்தைகளின் அகவுலகையும் பெரியவர்கள் குழந்தைகளைப் புரிந்து கொள்ளாது மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளையும் நடத்தைகளையும் பதிவு செய்கிறார். ஓர் ஆசிரியனாய் குழந்தைகளின் மீதான அவரின் பார்வை அலாதியானது.

ஆக, சட்டநாதனின் புனைவுகளின் அடித்தளமான நிலம், பெண்கள், குழந்தைகள் எனும் முப்புள்ளிகள் அமைகின்றன. நிலத்தில் காலூன்றி அதன் வேர்களின் இருப்பையும் வாழ்க்கையும் மேம்படுத்தும் என்பதையும் குழந்தைகளைப் புரிந்து நடப்பது பெரியவர் கடன் என்பதையும் சொல்லி நிற்பதை அவதானிக்கலாம். அவருக்கே உரித்தான மொழி நடையில் கட்டிறுக்கமாய் புனைவுத் தருக்கத்துடன் இவை கட்டமைக்கப்பட்டிருப்பது இவரை தமிழின் சிறந்த புனைகதையாளராக அடையாளப்படுத்துகிறது.

சட்டநாதனின் படைப்புகளில்

பாத்திர வார்ப்பும் உறவுகள் குறித்த சித்திரிப்பும்

அவர் படைப்புகளுக்கூடான பயணிப்பு

அனுபவத்தின் பதிவுகள்

நமது தமிழ்ப் படைப்புகளின் படைப்பாளிகள் மத்தியில் சில பிரதான அடிப்படைப் பண்புகளின் காரணமாக க.சட்டநாதன் தவிர்க்கப்பட இயலாத ஒரு முக்கியத்துவத்துக்கு உரியவராகின்றார். படைப்புகள் சிறந்து விளங்குவதற்கும் முதன்மை பெறுவதற்கும் அவற்றின்பாற் காணப்படக்கூடிய தனித்துவப்பண்புகள் காரணங்களாயமைகின்றன.

நமது மண்ணின் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளுள் கவனத்தை ஈர்க்கும் வகையிலும் நிதானமும் அடி மன உணர்வுகளை, லயம் குன்றா வகையில் சித்திரிக்கும் பண்பும் கொண்ட மொழிநடையிலும் எழுதுபவர் அவர்.

அவரது படைப்புகள் குறித்து, எமது மண்ணில் ஒரு அருமையான மனிதராகவும் இனிய நண்பராகவும் அரிய படைப்பாளியாகவும் விளங்கிய திரு ஏ.ஜே.கனகரத்தினா, கலாநிதி சுப்பிரமணியன் மற்றும் தமிழகப் படைப்பாளிகளான அம்பை போன்றோரும் முன்வைக்கும் கருத்துக்கள் சட்டநாதனின் கதைகளின் சிறப்பை நிரூபிப்பனவாக உள்ளதைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

பொதுவாகவே ஒரு படைப்பாளியின் மன இயல்பும் ரசனையும் மனித நேயமும் வாழ்க்கை பற்றிய சக மனிதர்கள் பற்றிய ரசனையும் அவனது படைப்பின் சிறப்பைத் தோற்றுவிக்கும் காரணிகளாகின்றன. வாழ்வு தரும் தரிசனங்கள் அவை வழங்கும் “வெளிச்சம்” ஆகியன படைப்புகளின் சிரஞ்சீவித்துவத்தை முடிவு செய்யும் பண்புகளாகின்றன.

எழுபதுகளிலிருந்து எழுதி வரும் சட்டநாதன் இது வரை மாற்றம் (1980), உலா (1992), சட்டநாதன் கதைகள் (1996), புதியவர்கள் (2006), முக்கூடல் (2010) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். இன்னமும் பதிப்பாகாத சிறு கதைகளும் உள்ளன. இவற்றுள் நான் விரும்பி ரசித்துப் படித்த சிலாகித்த அனுபவங்களினூடாக மனதிற்பதிவான எனது எண்ணங்களை அவரது பாத்திர வார்ப்பு, உறவுகள் குறித்த சித்திரிப்பு என்பவற்றிற் பதிந்த என் அபிப்பிராயங்களாக இக்கட்டுரையில் வெளிப்படுத்த விழைகின்றேன்.

நான் முதன் முதலாகப் படித்த சட்டநாதனின் கதை, “மாற்றம்”. எனது 24 வது வயதில் அந்தத் தொகுப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அது வரை பெருமளவில் தமிழகப் படைப்பாளிகளான பார்த்தசாரதி, அகிலன், மு.வ என்போரையும் - தொடர்ந்து காண்டேகர், சரத்சந்திரர் போன்றோரையும் படித்துக்கொண்டிருந்த எனக்கு ஜெயகாந்தனின் எழுத்துக்களிலுண்டான ஈர்ப்பு மற்றவைவரையும் பின் தள்ள வைத்திருந்தது. மிகத்தீவிரமாக அவரது எழுத்துக்களை எனது நண்பர் திருச்செல்வம் அவர்களுடாகப் பெற்று வாசித்து வந்த காலத்தில் மாற்றம்

தொகுதியைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு உண்டாயிற்று. எமது மண்ணிலிருந்து இப்படியான எழுத்துக்களும் வெளிவருகின்றனவா என வியந்துபோயிருந்த போது அவர் எனது ஊரில் தான் வசிக்கிறார் - அதிலும் மிக அண்மையில் என்ற தகவல்கள் என்னைச் சிலிரக்க வைத்தன. நண்பர்களுடன் அவரைச் சந்தித்த அந்த நாளிலிருந்து இன்று வரை அவரது அன்புக்குரிய ஒருவனாய் இருக்க நேரிட்டிருப்பது ஒரு அதிசயம் நான் பாத்திர வார்ப்பிலும் உறவு முறைகள் தொடர்பான சித்திரிப்பிலும் சட்ட நாதன் கையாளுகின்ற நுட்பமான மொழியும் குறித்த பாத்திரங்களின் உரையாடலின் போக்கினூடாகவே அந்தப் பாத்திரங்களின் மன இயல்புகளையும் பண்புகளையும் வாசகன் உணரும் படியாகச் செய்யும் இயல்பும் அவரது படைப்புகளுக்கு அழகு சேர்ப்பன.

அவரது “மாற்றம்” சிறுகதையில் ஒரு கட்டம்; அம்மா வீட்டுத்தாவாரத்தில் உரலில் ஏதோ போட்டு இடித்துக்கொண்டிருந்தாள். என்னைக் கண்டதும் ஓடி வந்து அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டாள்.

“என்ன இருந்தாப்பிலை... லீவில வந்தனியே...?”

“லீவில தான் வந்து ஒரு கிழமையாச்சு உன்னையும் ஜயாவையும் பார்க்கவேணும் போல இருந்தது அதுதான்...”

“தம்பியா எப்ப வந்தது?”

“இப்ப தானாய்யா...”

உதடுகள் லேசாகப் பிரிய புகையிலைக் காவி படர்ந்த மிகவும் சிறியதான அந்த வேட்டைப் பற்கள் தெரிய ஜயா நெகிழ்ந்து சிரிக்கிறார். ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் எவ்வளவு இதமாக நெஞ்சைத் தொடுமாப்போல் இவரால் சிரிக்க முடிகிறது.

ஜயா தளர்ந்து தான் போய்விட்டார்.

ஒரு இனிய குடும்பத்தின் தாய் தந்தை மைந்தன் என்கிற உறவுகளின் பிரியத்தை ஒட்டுதலை அப்பழுக்கில்லாத நேசத்தை அந்தப் பாத்திரத்தின் உள்பாங்கினை இந்த ஒரு கட்டத்திலேயே வாசகன் உள்ளத்தில் சித்திரமாய்த் தீட்டும் அவரது எழுத்து இப்போதும் அந்த ஜயாவையும் அம்மாவையும் மனக்கண் முன் நிறுத்துகின்றது.

பாத்திரங்களின் பேச்சு மற்றும் நடத்தைகளினூடாக பாத்திர இயல்பு இன்னதெனக் கண்டு கொள்ள வைப்பவர் சட்டநாதன். அநாவசியமாக இடையிற்புகுந்து எதையேனும் விபரிக்க முயலும் போக்கினை அவரது படைப்புக்களில் தவிர்ந்து விடுகிறார்.

அவரது படைப்புக்களின் அழகைப் பாதுகாக்க உதவும் அம்சங்களில் இப்பண்பு மிக முக்கியமான ஒன்றாக விளங்குகிறது.

சட்டநாதன் படைப்புகளில் வரும் பெண்கள் - குறிப்பான இளம் குடும்பப் பெண்கள் முற்போக்கான நோக்குகளும் சுதந்திரத்தை அவாவுகின்ற போக்கும் உண்மையை ஏற்றுக்கொண்டு தங்கள் சுதர்மத்தைக் காக்க முனைபவர்களாகவுமே சித்திரிக்கப்படுகிறார்கள். ஆண்களின் குறுகலான உடைமைவாத ஆதிக்கத்தை உடைத்து விட விரும்பும் விடுதலை விரும்பிகளாக விளங்கும் அத்தகைய பாத்திரங்கள்

மிகச் சீராகவே வளர்க்கப்பட்டுள்ளார்கள். ஆரம்ப கால சட்டநாதனின் இத்தகைய பெண்கள் வாசகர் மனங்களில் அழுத்தமாகப் பதியத்தக்கோராகக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்க விடயம்.

“உறவுகள்” கதையில் வரும் “அவள்” ஒரு சராசரி ஆணின் மனைவியாகி அவனது சின்னத்தனமான நடத்தைகளாலும் கேவலமான போக்காலும் காயப்பட்டுப்போகும் ஒரு நிதானமான அறிவு ஜீவியாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றாள்.

“இப்படியும் காதல் வரும்” சிறுகதையில் வரும் விமலா. எமது தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெண்கள் திருமணம் என்கின்ற விடயங்கள் பற்றிய துயரத்தை வெளிப்படுத்தி ஒரு உறுதியான பார்வையை முன்வைக்கும் பாத்திரமாக உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

அந்தச் சிறுகதையில் வரும் பின்வரும் பகுதி வெளிப்படுத்தும் தீவிர உண்மை இன்று வரை எமது சமூகத்துக்குப் பொருத்தமாக இருப்பது துயர் கலந்த யதார்த்தம்.

“...பிள்ளையனைப் பெத்தா மட்டும் போதுமே அதுகளுக்கு உரிய வயதிலே உரியதைச் செய்ய வேண்டாமே..? செய்யா விட்டால் சித்திரா என்னடி நானும் ஆரையாவது இழுத்துக் கொண்டு ஓடத்தான் ஓடுவன் கண்டறியாத குலப்பெருமை பேசுகினை. அவர் பெரியய்யா கொம்பு முளைச்ச சாதி வேளாளர் அட அவற்ற பெருமை! என்ன பெருமையோ பீத்தல் பெருமை. தாவாடிக் காரரெண்டா மாப்பிள்ளை கொடுக்கப் போட்டி போடுவினையாமே... எங்களுக்கு அப்படி ஒரு மாப்பிள்ளை வரு தில்லையே தாவாடிக் காரியினர் மூத்த பேத்தி எனக்கு எத்தனை வயசு... உனக்கெத்தனை வயசடி? எங்கட மூத்த மச்சாளுக்கு எத்தனை வயசு நாங்களெல்லாம் கிழகு தட்டிப்போகேல்லை?” சட்டநாதனின் விமலா என்கிற பாத்திரவார்ப்பு யதார்த்த இருப்பு நிலையைச் சித்திரிக்க கையாளும் நிகழ்வுத் தொடர்கள் உரையாடல்கள் இவையனைத்தும் ஒரு சிறந்த சிறுகதையாக இப்படியும் காதல் வரும் சிறுகதை மிளர்கிறது.

பாத்திரங்களின் தன்மை, இயல்பான போக்கில் வெளிப்படுத்தப்படும் உணர்ச்சிச் சிதறல்கள் வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் எல்லாமே படைப்புக்கு வலுக்கொடுக்கும் சிறப்புகளாக உள்ளமை என்பன கவனிக்கப்பட வேண்டிய படைப்புக்கள்.

பொதுவாக சட்டநாதனின் எழுத்துக்களில் விரவித் தெரியும் இந்தப் பண்பு அவரது எழுத்தின் தனிப்பலம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

பாத்திர உருவாக்கத்தில் சட்டநாதனை நாம் கவனம் கொள்ள வேண்டிய இன்னொரு தனித்துவம் அவர் படைக்கும் குழந்தைப் பாத்திரங்கள். அவரது உலாவில் வரும் மது மற்றும் குழந்தைப் பாத்திரங்களைப் படைப்பதில் காட்டியிருக்கும் சிரத்தையும் அவர்களின் உளவியல் பற்றிய ஆசிரியரின் நுண்பார்வையும் கவனிப்புக்குரியன.

இவரது “பக்குவம்” சிறுகதையில் வரும் அந்தச் சிறுமியின் பாத்திரம் மையப்பாத்திரத்தின் துயரம் மிக்க மனோநிலையில் ஒரு ஆறுதலைத் தோற்றுவிக்கின்ற இதமான இயல்பு கொண்ட நல்ல ஜீவனாகத் தோற்று

விக்கப்பட்டுள்ளது. இயல்பாகவே எமது வாழ்வின் துக்ககரமான தழுவல்களில் புற உலகில் இயல்பான ஓட்டத்தோடு இயைந்தும் சில மனிதர்கள் அவர்களின் அழகான மனங்கள் அப்பழுக்கில்லாத வெள்ளை மன நிலையெல்லாம் எமது நொந்த மனங்களுக்கு ஒத்ததம் தருகின்ற பெருங்காரியத்தை இயல்பாகவே நிறைவேற்றுகின்றன. பக்குவத்தின் சிறுமியும் அவனது வயதுக்கு மீறிய நல்லியல்பின் வெளிப்பாடும் இதனையே தான் ஆற்றுகின்றன.

ஏ.ஜே.கனகரத்தினா கூறுவது போல

“சட்டநாதனின் ஆற்றல் குழந்தைகளின் உள்ளூலக உணர்வுகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதில் தான் தங்கியிருப்பதாகப்படுகின்றது.” என்ற கூற்றினை அவரது படைப்புக்கள் மூலம் அவர் மெய்ப்பிக்கின்றார். அவரது பொழிவில் வருகின்ற ரகு அவனது பராத்துக்கே உரிய ஆர்வங்களோடும் துடிப்பான இயல்புகளோடும் படைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இவ்வாறான பாத்திரங்களை உருவாக்குகையில் அந்தப் பாத்திரங்களில் உளவியல் சார் பண்புகளின் நுண்ணிய இயல்புகளை அழகு கெடாமல் சித்திரிப்பது சட்டநாதனின் தனித்துவப்பண்பு என்றே கூற வேண்டும்.

மனித இயல்பினை ஒரு ரசனையோடும் ஈடுபாட்டோடும் உள்ளூர ஊடாடும் ஒரு பரிவோடும் பார்க்கின்ற பார்வை அவருடையது கண்டனங்களோ விமர்சனங்களோ இல்லாத, ஒரு பாத்திரத்திடம் காணப்படும் குறித்த ஓரியல்பு ஒரு குறித்த தழுவலில் எவ்விதமாகத் தொழிற்படும் என்கின்ற உளவியல் நோக்குடனான அணுகுமுறையுடன் அப்பாத்திரத்தை அவர் படைப்பார். அவரது இயல்பான மொழிநடையும் வேண்டப்படுமிடத்தில் அவர் கையாளும் பொருத்தமான உரையாடல்களும் கருத்து வெளிப்பாடுகளும் அவரது படைப்பின் தனித்துவத்துக்குத் துணை போகிறவையாக அமைந்திருக்கும்.

நல்லியல்புகள் கொண்ட நிதானமான பாத்திரங்களைப் போலவே முரண் இயல்பு கொண்ட தன்னலமும் குறுகிய சாதிவாதப் பார்வையும் கொண்ட பாத்திரங்களும் இவரது படைப்புக்களில் வரும் அதே பொழுதில் நல்லியல்புகளைச் சிலாகிக்கும் விதமான சித்திரிப்புக்களோடு பாத்திரங்களின் பலஹீனங்களை அல்லது முரண் இயல்புகளை வெளிப்படுத்தும் விதமான கருத்துக்களும் தரப்பட்டிருக்கும் - ஆனால் அந்த இடங்களில் தனது விமர்சனமாகவோ கண்டனமாகவோ அவை அமைந்துவிடாத விதமான மொழிநடையினை அவர் கையாண்டிருப்பார். உதாரணத்துக்கு மாற்றம் சிறுகதையில் வரும் “ஐயா” வையும் மாமாவையும் குறிப்பிடலாம்.

சட்டநாதனின் கதைகளில் வருகின்ற மனித நேயம் மிக்க பாத்திரங்களின் அன்பும் எவரையும் புரிந்து கொள்ளும் பரிவும் இதயத்தைத் தொடுபவை. அவர்களின் உரையாடல்களினூடாக வெளிப்படும் மனித உணர்வும் ஆழ் மனத்தின் பரிவும் நேயமும் அழகானவை மனதை நெகிழ்த்துபவை.

கதைகளில் இந்தப் பாத்திரங்களைத் தரிசித்த போதும் அவற்றினூடாக மனித மனத்தின் பரிவையும் இளகிய போக்கையும் ஈரத்தையும் உணரக்கிடைக்கின்ற போதும் ஒரு படைப்பாளி தனது பாத்திரங்களுடாகத் தானே தான் பேசுகின்றான் என்ற அர்த்தப்பட ஜெயகாந்தன் தனது “ஒரு நடிமை நாடகம் பார்க்கிறான் நாவலின் முன்னுரையில் கல்யாணி என் மனைவியல்ல; என் காதலியும் அல்ல; நான் தான் ரங்காவும் நான் தான் அண்ணாசாமி கூட நான் தான்” என்று கூறுவது ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது.

சட்டநாதனின் மன உலகம் அதில் என்றும் நிலைத்திருக்கின்ற பிரியங்கள் பாசம் எல்லாமும் நான் அவர் படைக்கிற பாத்திரங்களாய் உருவாகியிருப்பதாகப் படுகின்றது. அன்பாக உரையாடும் போதும் அக்கறையை அன்பை உள்ளார்ந்த ஈடுபாட்டை வெளிப்படுத்தும் போதும் அவரிடமிருக்கின்ற இதயப் பண்பே அவரது பாத்திரங்களுக்கூடாக வெளிப்படுவதாய்ப் படுகின்றது.

அவரது “துணை” சிறுகதையில் வருகின்ற கணவனும் மனைவியும் கூட அவரது சொந்த வாழ்க்கையின் ஒரு சித்திரிப்போ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. அதில் வருகின்ற அவர்களின் அன்பையும் ஒட்டுதலையும் அவரோடு நெருங்கிப் பழகியவர்களுக்கு நன்றாகவே அடையாளம் காண முடியும். அவர் வாழ்ந்த சுருதிலயமான தாம்பத்ய வாழ்வின் பிரதிபோலவே அமைந்திருக்கின்றது அச்சிறுகதை. மனசு நெகிழவைக்கும் அவரது பல சிறுகதைகளில் இந்தப் பண்பு காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

சட்டநாதனின் படைப்புக்களில் தனிப்பட்ட விதந்துரைக்கப்பட வேண்டியதும் நேர்த்தியான ஒரு படைப்பாக என்றும் நிலைத்திருக்கத் தக்கதுமான ஒன்று அவரது “நீளும் பாலை” எனும் குறுநாவலாகும்.

நீளும் பாலையின் நிகழ்களம் வடபுலம் இதில் சித்திரிக்கப்படும் “வாழ்க்கை” இன்று வரை நாம் காணக்கூடியதாய் இருக்கின்ற ஒன்று. புறநிலையில் பல மாற்றங்கள் தோன்றி விட்டபிறகும் அடிப்படையில் மாற்றம் எதுவும் ஏற்பட்டுவிடாத ஒரு சமூக நிலை நீளும் பாலையில் அழகாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

மனித மனங்களின் இயல்பான தாகங்களும் தவிப்புகளும் அவற்றை மிதித்துத் துவைக்கும் அழுக்குச் சூழலும் இரங்காத கல் மனங்களின் மாறாப் போக்கும் இந்தச் சூழலில் சிக்கிச் சிதைந்து போகும் வாழ்க்கையும் சட்டநாதனின் மொழியில் மிக அழகாகச் சித்திரிக்கப்படும் சிறப்புபாராட்டுக்குரியது.

ஆரம்பத்தில் நீளும் பாலையை வாசித்த சந்தர்ப்பத்திலும் இப்போது இந்தக் கட்டுரையின் பொருட்டான வாசிப்பின் போதும் மனதிற்படும் ஒரு எண்ணம் சட்டநாதன் நாவல் எழுத முயற்சித்தாலென்ன, ஒரு பரந்த தளத்தில் இவரது பார்வையில் உண்டாகக் கூடிய ஒரு நாவல் மிகவும் நன்றாக வரமுடியுமே என்ற எண்ணம் வலுவாகவே உண்டாகின்றது. இனியும் கூட அவர் அந்த முயற்சியில் இறங்க முடியும் என்றே தோன்றுகின்றது.

பெற்றோர் - பேர.கனகரத்தினம், க.பாக்கியலட்சுமி.

பிறந்த திகதி -22.04.1940.

பிறந்த இடம்-வேலணை, யாழ்மாவட்டம்.

கல்வி - தொழில் - BSc. பட்டதாரி

ஆசிரியராக 27 ஆண்டுகள் பணிபுரிந்து

ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.

தேசிய தினசரியான வீரகேசரியில் 1967-71 வரை பணியாற்றி உள்ளார்.

திருமணம் - ஆவணி -1972.

மனைவி - திருமதி.ஜெயலட்சுமி சட்டநாதன்.

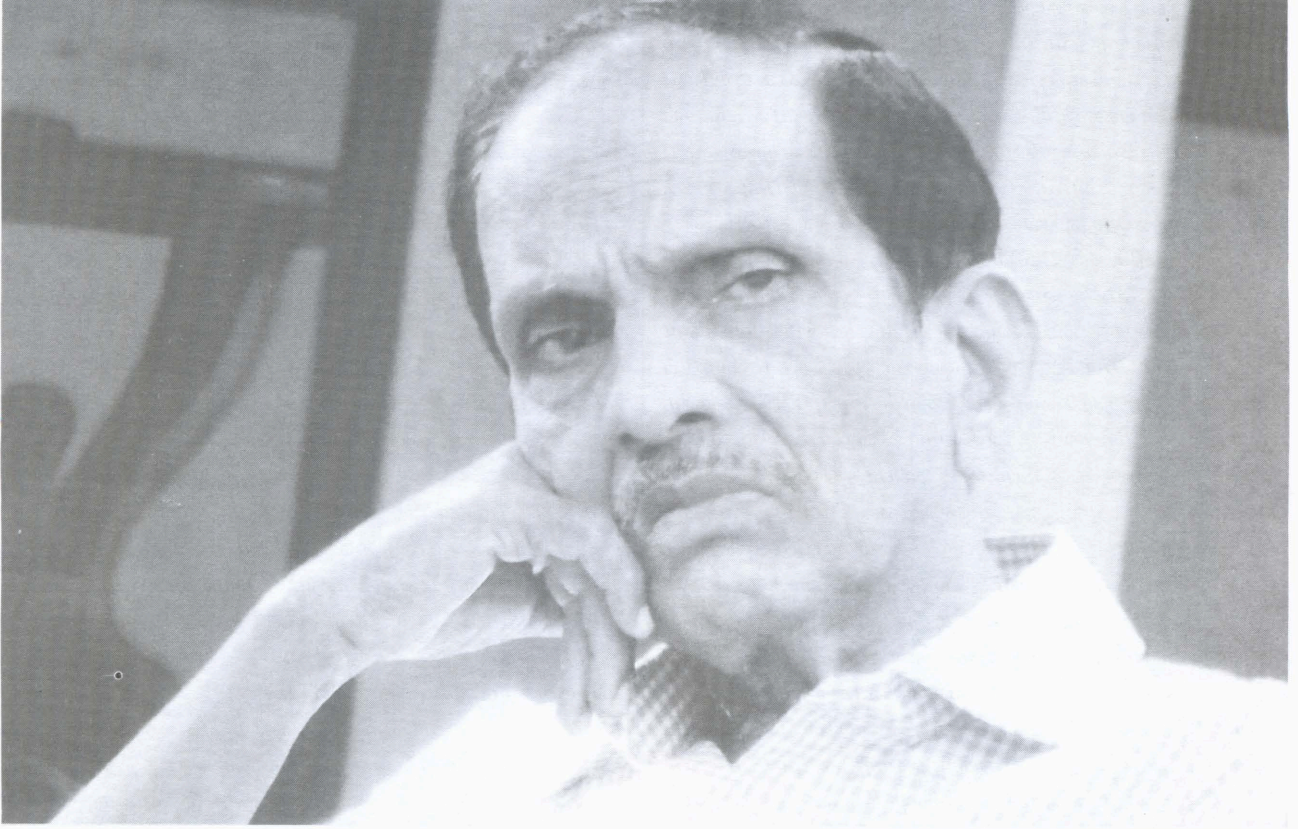
ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகள் - சிறுகதையாசிரியர்.

நீளும் பாலை- எனும் குறிப்பிடத்தக்க குறுநாவலை எழுதியுள்ளார்.

நேர்காணல்

க.சட்டநாதன்

சந்திப்பு : க.பரணீதரன்

வெளிவந்த இவரது சிறுகதைத்தொகுதிகள்-

1. மாற்றம்-1980 - ஆனி.

2. உலா-1992-தை.

அகில இலங்கை சுதந்திர இலக்கிய அமைப்பு, யாழ். இலக்கிய வட்டம்.

வடகீழ் மாகாண சபையின் சாகித்திய அமைப்பு, இலங்கை சாகித்திய மண்டலம் ஆகியவற்றின் பரிசீலகளைப்பெற்றது.

3.சட்டநாதன் கதைகள் 1996 ஆனி. சவுத் ஏசியன் புகள்.சென்னை - 02.

4.புதியவர்கள்-2006 கார்த்திகை.பொன்னி - சென்னை-91.

நாவேந்தன் விருது பெற்றது.

5. முக்கூடல்-2010 மாசி. மீரா பதிப்பகம்-கொழும்பு.

வடமாகாண சாகித்திய அமைப்பு, தமிழியல், இலங்கை சாகித்திய மண்டலம் ஆகியவற்றின் பரிசீலகளைப்பெற்றது.

6.சடங்கு,மாற்றம்,உறவுகள், பக்குவம் ஆகிய சிறுகதைகள் அவை இதழ் களில் வெளிவந்த காலத்து தமிழ் கதைஞர் வட்டத்தின்(தகவம்) பரிசீனைப்பெற்றுள்ளன.

7.வடமாகாண முதலமைச்சர் விருது -2014- சிறப்பான இலக்கியச் சேவை.

புரண்:

நீங்கள் ஓர் எழுத்தாளராக இலக்கிய உலகில் காலடி எடுத்து வைத்தமைக்கான பின்னணி பற்றிக் குறிப்பிடுங்கள்?

சட்டநாதன்:

தமிழ் மொழி மீது அக்கறையும் ஆர்வமும் உள்ள குடும்பப் பின்னணி என்னுடையது. எனது பாட்டனாரும் தகப்பனாரும் தமிழறிந்தவர்கள். அவர்கள் சென்ற நூற்றாண்டின் முப்பதுகளிலும் நாற்பதுகளிலும் சிலேடை வெண்பாக்களும் இரட்டை மணிமாலைகளும் தமது இஷ்ட தெய்வங்களுக்கு எழுதி மகிழ்ந்தவர்கள். எனது தாயார் கூட ஓரளவு கல்விப் புலமை உடையவர். இந்தப்பின்னணி கல்வியிலும் இலக்கியம் சார்ந்த விஷயங்களிலும் எனக்கு ஆர்வத்தினை ஏற்படுத்தின. கல்விக்கு அப்பாற் சென்று, வாசிக்கும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்தியவர் எனது தாயார் தான். ஜனரஞ்சக சஞ்சிகைகளான கலைமகள், கல்கி, ஆனந்த விகடன் போன்றவற்றை வாங்கும் பழக்கம் எமக்கு இருந்தது. எனது தாயார் இச்சஞ்சிகைகளின் ரசனைப் பிரியர். அவர் வழி அவற்றைப் படிக்கும் ஆர்வம் எனக்கும் இருந்தது. மிக இளமையில் கல்கியின் 'பொன்னியின் செல்வன்' நாவலைத் தொடராகப் படித்த ஞாபகம் இப்பொழுதும் எனக்கு இருக்கிறது. அந்தப் பழக்கம், தொடர்ந்து வந்த நாட்களில், மேலும் வேறு பல புதிய சஞ்சிகைகளை வாங்கிப் படிக்கும் விருப்பத்தை எனக்கு ஏற்படுத்தியது.

பதினைந்து பதினாறு வயதுகளில் ஜனரசிப்புக் குரிய பிரபலங்களான அகிலன், நா.பா, ஜெகச்சிற்பியன் இன்னும் பி.எம்.கண்ணன், லக்ஷ்மி போன்றோரைப் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கிறது. தமிழ் மொழியின் சிகரங்கள் என நான் கொண்டாடிய சில நாவல்களை அகிலனும், நா.பா வும் எழுதினார்கள் என்ற மயக்கம் அப்பொழுது எனக்கு இருந்தது.

அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் எனது பட்டப் படிப்பை மேற்கொள்ள சென்னை சென்ற போது - அங்கு நல்ல இலக்கியங்களை இனங்கண்டு படிக்கும் பக்குவம் எனக்கு ஏற்படுகிறது. ஜெயகாந்தன் - சரஸ்வதியில் அல்ல கல்கி, ஆனந்தவிகடன் போன்ற சஞ்சிகைகள் மூலம் அறிமுகமாகிறார். தி.ஜானகிராமனின் பெயர் தெரியவருகிறது. பின்னர், அவரது 'மோகமுள்' நாவலை கல்லூரி நூலகத்தில் எடுத்துப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது.

சென்னையில் இருந்த காலத்தில் கா.நா.சுவையும் சி.ச.செல்லப்பாவையும் தரும் சிவராமையும் நேரில் சந்திக்கவும் அவர்களுடன் பேசவும் சந்தர்ப்பங்கிடைக்கிறது. அக்காலத்தில் தான் சி.ச.செ.யின் எழுத்துப் பிரதிகளுடன் பரிச்சயம் ஏற்படுகிறது. 'எழுத்து' வில் கா.நா.சு எழுதிய கட்டுரைகள் தான் - இலக்கிய விஷயங்களில், குறுட்டாம் போக்கில் போய்க் கொண்டிருந்த என்னை விழிப்படைய வைத்தன. அவரது கட்டுரைகளைப் படித்த பின்னர் தான் ஜனரஞ்சகத் தன்மையற்ற நவீன தமிழின் வீரியம் மிக்க

பகுதிகளை என்னால் இனங்காணமுடிந்தது. புதுமைப் பித்தன், மௌனி, லா.ச.ரா. கு.ப.ரா. அழகிரிசாமி, சுந்தர சாமி, பிச்சமுர்த்தி ஆகியோர் அறிமுகமாகிறார்கள்.

நான் பட்டம் பெற்றதற்கு முன் பின்னான ஆங்கில மொழியிலும், தமிழ் மொழி மூலமாகவும் மாப்ப சான், ஆல்பெர்காம்யு, பால்சாக், மக்ஸ்மீக்கோர்க்கி, செக்காவ், தல்ஸ்தோய், தாய்தயேவ்ஸ்கி, துர்கனேவ், சிங்கில் ஜத்மாத்தவ், ஜொய்ஸ், ரெனிஸி வில்யம்ஸ், டி.ஏச்.லொறன்ஸ் ஆகியோரை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. குறிப்பாக மாப்பசானையும் செக்கோவையும் திரும்பத்திரும்ப படித்ததுண்டு. சமகாலத்தில் மலையாள எழுத்தின் அற்புதங்களையும் கன்னட இலக்கியத்தின் மேதைமையையும் வங்க இலக்கியத்தின் வளத்தையும் உருது இலக்கியத்தின் உயிர்ப்பையும் என்னால் இனங்காண முடிந்தது. இன்னும் முல்க்ராஜ் ஆனந், பிரேம்சந்த் என்று பரிச்சயம் விரிவு கொள்கிறது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனது தமிழாசிரியர்களான க.சிவராமலிங்கம், கே.எஸ்.சுப்பிரமணியம், பேராசான் ஜெகநாதாச்சாரியார் (சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்) ஆகியோரையும் நினைவு கூர்தல் அவசியம். பாடப்பரப்புக்கு வெளியே வந்து, தமிழின் அழகையும் அதன் ஆழத்தையும் எனக்குச் சுவை குன்றாது கற்றுத் தந்தவர்கள் இவர்கள். இலக்கிய ரசிப்புக்கு என்னை இட்டுச் சென்றவர்கள் இப்பெரியவர்கள் தான்.

அறுபதுகளின் பிற்கூற்றில் எனக்கு வீரகேசரியில் வேலை கிடைத்தது. அங்கு எனக்கு நண்பர் செ.கதிர்காமநாதன் பழக்கமாகிறார். அதே காலத்தில் காவலூர் இராசதுரை அவர்களது நட்பும் கிடைக்கிறது. இருவருமே என்னைப் பார்த்து வாசிப்பதும் ரசிப்பதும் மட்டும் போதுமா, ஏதாவது எழுதிப்பாருங்களேன். என்று சொல்லுவார்கள். அவர்கள் தந்த ஊக்குவிப்பால் நான் எழுதத்தொடங்கினேன். எனது முதல் கதையான 'நாணயம்' 1969 ல் வீரகேசரியில் பிரசுரமானது

வாசிப்பின் மூலம் ஓரளவு வலுவான தேட்டத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்ட பின்பே நான் எழுதத் தொடங்கினேன். எனது படைப்புகள் சோடை போனவை அல்ல எனும் நம்பிக்கையை அது எனக்குத் தந்தது.

புரண்:

உங்களை யார் யாருடைய எழுத்துக்கள் பாதித்தன?

சட்டநாதன்:

எனக்கு பிரஞ்சு எழுத்தாளரான மாப்பசானில் ஈடுபாடு உண்டு. அவரது இயல்பான கதை சொல்லும் பாணியும் சிறிய அளவிலான பாத்திர உருவாக்கமும் (சிறுகதைகளில்) எனக்குப் பிடிக்கிறது. அன்றன் செக்கோவ் தெளிவாக, எதுவுமே துரித்துக்கொண்டு நிற்காத வகையில், முழுமைபெற்ற கதைகளையே தருகிறார். அவரையும் பிடிக்கும். எனது ஆளுமை விருத்தியில் ஜெயகாந்தனது பங்கு பற்றிக் கூறுவதில் வெக்கப்படுவதில்லை. அவரது படைப்புகளை நுனிவிரலால் தட்டிவிடும் அதிகப் பிரசங்கித்தனமான விமர்சகர்கள்

சிலர் இருக்கவே செய்கிறார்கள். இருந்த போதும் அவர் ஒரு காலத்தின் குரலாக இருந்தார் என்பதை நான் நம்புகிறேன். அவர் கதைகளில் உள்ள சமூக அக்கறை, அவர் பெண்களிடம் காட்டும் பரிவு, எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவர்களைக் கொச்சைப்படுத்தாத விதத்தில் பதிவு செய்யும் பக்குவம் என்பன என்னை வசப்படுத்தவே செய்கின்றன. தி.ஜானகிராமனை நான் திரும்பதிரும்பப் படிப்பதுண்டு. அவரது படைப்புக்களில் தஞ்சை மண் மணக்கும் என்பார்கள் அது முற்றிலும் உண்மை. அவரது மொழியும் அதன் அழகும் எழுத்து நடையும் எனக்கு மிகவும் பிரம்மிப்பைத் தருவதுண்டு. அடுத்தவர், நமது நாட்டைச் சேர்ந்த எல்.பொ. அவரது நீண்ட கதைகளான 'தேர்', 'வேலி' ஆகட்டும் அல்லது

சிறிய கதையான அணியாகட்டும் - எதிலுமே, தன்னளவில் ஓர் ஒன்றிணைப்பும் இறுக்கம் குலையாத கதை நகர்த்தலும் பிரதேச வழக்கு மலிந்த பேச்சு மொழியும் எனக்கு நிரம்பப் பிடிக்கும். அவரிடம் இருந்து இவற்றைப் பயிலும் விருப்பம் எனக்கு உண்டு. அவரது பரிசோதனைக் கதைகளிலும் அக்கப் போர் எழுத்துக்களிலும் எனக்கு எப்பொழுதுமே நம்பிக்கை இருந்ததில்லை. இயல்பான நடையில் எழுதப்பட்ட அவரது கதைகள் பளிச்சென்று இருக்கின்றன. அவரது ஆளுமைக்கும் வல்லபத்துக்கும் இக்கதைகள் சான்றாக அமைந்துள்ளன. அவரது "வீ". "ஆண்மை", "அவா" என்பன முக்கியமான சிறுகதைத் தொகுதிகளாகும். கயசரிதைப் பாங்கில் அமைந்துள்ள வரலாற்றில்

வாழ்தல் தொகுதிகளையும் படித்துப் பார்க்கலாம். இவர்களுடன் பிரேம் ரமேஷ் ஆகியோரின் மிகு புனைவுக் கதைகளும் என்னைக் கவரவே செய்கின்றன.

குறிப்பாக இப்படைப்பாளிகள் அனைவருமே தமது எழுத்தால் என்னைக் கவர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது உண்மை. உங்கள் வார்த்தைகளை ஏற்றுக் கொண்டு சொல்வதாயின் - ஏதோ ஒரு வகையில் பாதித்திருக்கின்றார்கள். இதனை என் மீதான இவர்களது influence என்று சொல்ல எனது மனம் ஒப்பவில்லை; ஒரு வகையில் இவர்களால் ஏற்பட்ட ஒரு Inspiration ஆகவே இதனைப் பார்க்கிறேன். எனக்கே எனக்கான எழுத்துப் பாணியை, ஒரு தனித்துவத்தை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கு அவர்கள் எப்பொழுதுமே எனக்கு இடைஞ்சலாக இருந்ததில்லை.

பரண்:

உங்களுடைய படைப்புக்களைச் செழுமைப்படுத்துவதில், விஞ்ஞானக் கல்விப் பின்புலம் எவ்வாறு உதவிபுள்ளது?

சட்டநாதன்:

விஞ்ஞானம் கற்பனைச் சரடு ஏதுமற்ற, உண்மையை மட்டுமே சுமந்து வரும் அறிவியல். மிகவும் துல்லியமானது, சிக்கலேதுமற்றது. கலைப்படைப்புகளுக்கு ரசனைலகரியும் மெல்லிய மனோரதிய இழையும் - புனைவு யதார்த்தமாக இருந்த போதும் - உண்டு. எனது சிறுகதைகளில் அருந்தலாகவும் கவிதைகளில் ஓரளவு பரவலாகவும் விஞ்ஞானக் கூறுகள் வரவே செய்கின்றன. இவை எனது எழுத்தைச் செழுமைப்படுத்துகின்றனவா? இல்லையா என்பதை வாசக ரசிப்புக்கே விட்டுவிடுகின்றேன்.

சூழல், சூழலியல் சார்ந்த விடயங்கள், செடி கொடிகள் நுண் அங்கிகள், பூச்சிகள், பறவைகள், விலங்குகள் ஆகியவற்றின் நடத்தைக் கோலங்கள்; இன்னும் மழை அதன் குளிர்ச்சி, சாரலிப்பு, அழகு; மற்றும் வெம்மை, அதன் கொடுமை, அழிவு பற்றியெல்லாம் எனது கவிதைகள் நிரம்பவே பதிவு செய்துள்ளன. அக்கவிதைகளில் சிலவற்றை இங்கு கூறலாமென நினைக்கிறேன். முதலாவது கவிதை வெம்மைபற்றியது:

வெட்டவெளி

உச்சியிலிருந்து உருகி ஊற்றும்

வெயில் மழை.

பெட்டையை இழந்த

சிறு பறவை,

சிட்டா...! அது எது...?

எனது காலடி நிழலில் துடிதுடித்தபடி..!

கண் தொடும் தூரம் வரை

பயிர்பச்சை

சிறு செடி கொடி,

மரமென்று ஏதுமில்லை...!

புற்றெலியின் சிறுவாலில்
சுடர்வதென்ன
எரிதழலா...?
அதன் சுளையில்
உள் வளைவின் தொங்கலில்.
சுருண்டு, கறுத்துக்
கரணை தட்டிக் கிடப்பவை
என்ன...
அதன் குஞ்சுகளா...?

வெந்து தணிந்தது போல்
காட்சி தரும் இவ் வெட்டை
நமது தீவில்
பாலையாய் மாறிவரும்
பகுதிகளில் ஒன்றா...?

அடுத்த கவிதை மகரந்தச் சேர்க்கை பற்றியது:

புவின் இதழ் ஓரம்
இளம் சிவப்பு.
உள் மடலில் அடர்மஞ்சள்.
புறமடலில் ஊதா கலந்த
இள நீலம்.
இழைகளும் மகரந்தக் கேசரமும்
மாற்றமில்லாத மஞ்சள் நிறத்தில்.
குறியும் ஸ்தம்பமும்
மயக்கும் பொன்வண்ணம்!
குறியில்
லேசாய்த் தீற்றிய சிவப்புடன்
சிறிது பச்சை வருடல்.
குறியைத் தொட்டபடிக்கு...
சிறு பூச்சி
சிறகை விரித்தபடி....
அது
என்ன இசைக்கிறது
காதல் ரசம் மிகுந்த
காமப் பாடலா...!

அடுத்த கவிதை எட்டுக்கால் பூச்சிகளின் கலவி பற்றியது:

அந்த எட்டுக்கால் பூச்சி/தனது மின்னல் வலையை விட்டு.../
அது தனித்து விடப்பட்ட/தளர்ச்சியில்/அலைந்து திரிந்தது.../
சிறு பொழுதின் சிதைவில்./இன்னொன்று/அதற்குத் துணையாக/
இதற்கும் எட்டுக்கால்கள்./அதன்பின்னால் இது இழுபட்டது/
..... பெட்டையா?/உசாரான ஆண்/அந்தப் பெண்களை உரசி/உரசி
முன்னங்கால்களை உயர்த்தி./புளகமுற்ற பெண்ணை/புடைப்புடன்
புணர்ச்சியில் திளைத்து/ஸ்கலித மழை சிந்தியது./புணர்ச்சி ஆனதும் -/
உருண்டு திரண்டு/அயர்ந்து/உயிர்ப்பேதுமில்லாமல்/இறுகி/உறைந்து
கிடந்தது./அதனை அந்தப் பெண் பூச்சி/முகர்ந்து பார்த்தது./பின்னர்/

முகச் சுளிப்புடன் சிறிது சிறிதாக/உதடுகள் குதிக்க/நாக்கை வளைத்து/
உள் விழுங்க ஆரம்பித்தது./

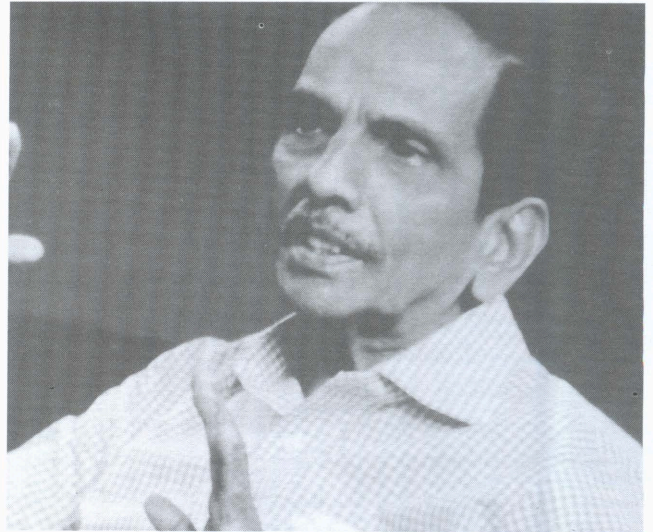
இக்கவிதைகள் மட்டுமல்ல “நீரின் நிறம்”,
“எல்லாமே பிடிக்கும்”, “நீக்கம்”, “புலன்களின் பாடல்”
ஆகிய கவிதைகளிலும் விஞ்ஞானம் ஊடுபாவாய்
வருவதனைக் கவனப்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

யரணி:

உங்களுக்கு “சிறுகதை” கைவந்த கலையாகக் குறிப்பிடு வார்கள்.
அவ்வாறு “சிறுகதை” என்ற வடிவத்தின் மீது நீங்கள் அதிக
ஆர்வம் கொள்ளக் காரணமென்ன?

சட்டநாதன்:

சிறுகதை வடிவம் எனக்குக் கைவந்த கலையா...?
எல்லாருமா குறிப்பிடுகிறார்கள்! சோடை போன
கதைகளை நான் அதிகம் எழுதவில்லை என்ற
நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. எனது கதைகளை படித்தும்
படிக்காமலும் நொட்டை சொல்ல ஒரு சிலர் இருக்கவே

செய்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றியெல்லாம் நான்
கவலைப்படுவதில்லை. எனக்குப் பிடித்தமான வழியில்,
வகையில் சிறுகதைகளை எழுதவே செய்கிறேன்.
சிறுகதை எனும் வடிவத்தின் மீது அபரிமிதமான ஆர்வம்
கொண்டுள்ளேனா..? தெரியவில்லை. சிறுகதை எனக்கு
ஓரளவு கைவந்த கலையாக உள்ளது. அதனால் முயற்சி
ஏதுமில்லாமல் சுலபமாக எனது கதைகள் உருவாகி
விடுகின்றன என்று சொல்லமாட்டேன். சிருஷ்டி
வேதனைகளைத் தாங்கியே அவை வெளிவருகின்றன.
சிறுகதை எழுதுவதில் ஒரு வசதியை நான் உணர்
கின்றேன். ஒரு கதைக் கருவை எடுத்தோம் முழுமையான
உருவம் கொடுத்தோம் என்ற நிலை இயல்பாகவே
வாய்த்து விடுகின்றது. கவிதைக்கு மிக அண்மித்த
வடிவமான சிறுகதைக்கு வேண்டிய கடின உழைப்பு,
சொற்சிக்கனம், அழகிய இயல்பான மொழிநடை,
குறுகிய கால நிர்ணயம், மெளன இடைவெளிகள்
என்பன எனக்கு உடன்பாடானவையே. இங்கு தெளிவு
படுத்த விரும்புவது என்னவென்றால் ஒரு சிறுகதையில்

சொல்ல விரும்பியதை விரும்பிய விதத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட கால எல்லையினுள் சொல்லிவிட முடியும் என்பது தான். சிறுகதைகள் மட்டுமல்ல, சில கவிதைகள் கூட விருப்பத்துடன் எழுதவே செய்கிறேன். அவைகளும் எனது அசாத்திய முயற்சியைக் கோருபவையாகவே உள்ளன.

யரணி:

நீங்கள் ஏன் நாவல் எழுத முயற்சிக்கவில்லை?

சட்டநாதன்:

எனக்கு நாவல் எழுதுவதற்கு விருப்பம் உண்டு. நாவலுக்குரிய கதைக்கருக்களும் உண்டு. ஆர்வம் இருந்தால் மட்டும் போதுமா? உட்கார்ந்து எழுத வேண்டுமே! அப்படியெல்லாம் சிரமப்பட என்னால் முடியுமோ தெரியவில்லை.

நாவல் 'சிறுகதையின் நீட்சியாகவோ, நீண்ட கதையாகவோ இருக்கக் கூடாது. நாவல் என்பது விரிந்து செல்லும் பல்வேறு கேள்விகளின் பெரிய வடிவம்' பாரிய படுதாவில் பல்வேறு மனிதர்களை, அவர்களது முரண்களை, பரந்து பட்ட கால விரிவை உள்வாங்கித் தீட்டப்படும் ஒரு இலக்கிய வடிவம். இந்த முயற்சிக்கு, தயாரிப்புக்களும் உழைப்பும் அசரத்தன மானதாக இருக்க வேண்டும். பலவருட முயற்சியின் பின் தான் பல நல்ல நாவல்கள் உருவாகி உள்ளன என்பதை நாம் அறிவோம். இத்தகைய நாவல்களைப் படைத்தவர்களே அவை பற்றி நிறையப் பேசியுள்ளனர். இந்தப் பின்னணியில் நாவல் என்பது எனக்கு கைவச மாகுமோ தெரியவில்லை! டொக்டர் யு.ஆர்.அனந்த மூர்த்தி, வைக்கம் முகமது பஷீர் போலக் கையடக்க மான அவர்களது தரத்தைத் தொடாது விட்டாலும் - ஒருசில நாவல்களை எழுதும் ஆசை எனக்கு உண்டு. எனது முதமை இதற்கு இடம் தருமோ தெரியவில்லை. முயற்சிப்போம்; முயற்சி திருவினையாக்கும் எனும் நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு.

யரணி:

ஆண், பெண் உறவுகளின் மெல்லுணர்வு சார்ந்த விவகாரங்களை முன்வைத்து, அவற்றைக் கையாள்வதில் வல்லாளர் என உங்களைச் சிறப்பிப்பதைக் காண்கிறோம். பல்வேறு கருப் பொருளை நீங்கள் கையாளுகின்ற போதிலும் - ஆண் பெண் உறவு விவகாரங்களை முதன்மைப்படுத்துவதற்கு விசேட காரணங்கள் உண்டா?

சட்டநாதன்:

ஆண் பெண் உறவுகளின் மெல்லுணர்வு சார்ந்த விவகாரங்களை வைத்து, அவற்றைக் கையாள்வதில் வல்லாளர் (?) என இந்தக் கேள்வியின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிடுகிறீர்கள். அப்படியா...! தி.ஜானகிராமன், கு.பா.ரா, ஜெயகாந்தன், ஜே.பி.சாணக்யா - இவர்களை விடவா நான் எழுதி அசத்தியுள்ளேன். இல்லை. அவர்கள் என்னை விட அதிகமாகவே செய்திருக்கிறார்கள்.

பல்வேறு கருப்பொருளை நீங்கள் கையாளுகின்ற போதிலும் ஆண் - பெண் உறவு விவகாரங்களை முதன்மைப்படுத்துவதற்கு விசேட காரணங்கள் உண்டா...? இது கேள்வியின் பிற்பகுதி. உங்களுடைய கேள்வியில் ஓரளவு தான் உண்மை இருக்கிறது. ஆண் பெண் உறவு நிலை பற்றி எழுதிய அளவிற்கு சரிகிதத்தில் வேறு பல கருப்பொருட்களைக் கொண்ட கதைகளை நீங்கள் கூறியிருப்பது போல நான் எழுதவே செய்திருக்கின்றேன். அக் கதைகள் குழந்தைகளையும் சாதி ஒடுக்குமுறை பற்றியும் அச்சாதியுணர்வின் இயல்பான தளர்ச்சி பற்றியும், தனிமனித மன அழுத்தங்கள், உணர்வுகள், முரண்கள் பற்றியும் பேசுகின்றன. மிகுதார்த்தப் பண்புகளை வரித்துக் கொண்டு எழுதிய கதைகளும் உண்டு. இக்கதைகளிலும் எனது ஏனைய கதைகளிலும் உளவியல் ரீதியான உள் இழைகள் விரிவருவதைக் காணலாம். இனி உங்கள் கேள்வியின் மையப் படுத்தப்பட்ட விஷயத்துக்கு வரலா மென நினைக்கிறேன். உண்மையில் ஆண் பெண் உறவு விவகாரங்களை முதன்மைப்படுத்துவதற்கு விசேட காரணங்கள் எதுவும் எனக்கு எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை. பல்வேறுபட்ட கருப்பொருட்களைக் கையாண்டது போலத்தான் இதையும் கையாண்டுள்ளேன். ஆண் பெண் விவகாரமான படியால் எல்லாருடைய பார்வையும் இக்கதைகளில் குவிக்கப்படுகின்றது என நினைக்கிறேன். அதனால் இந்த விவகாரம் முதன்மைப்படுத்தப் படுவதான தோற்றத்தை சிலருக்குத் தருகிறது போலும். அவ்வளவு தான்.

யரணி:

உங்களது படைப்புலகத்தில் வரும் பெண்கள் இன்றைய சமூக அமைப்பினால் அல்லது அதன் கட்டுக் கோப்புகளினால் பாதிப் புற்றவர்களாகவோ அல்லது மீறல்களைச் செய்ய விழைபவர்களாகவோ சித்திரிக்கப்படுவதற்குக் காரணம் என்ன?

சட்டநாதன்:

பெண்கள் பொதுவாக ஆதரவற்றவர்கள் ஆணின் ஆதிக்க அழுத்தங்களுள் அகப்பட்டுச் சிதைந்து போகக் கூடியவர்கள். நமது சமூக வெளியில் அத்தகைய யவர்களே அனேகமாக உள்ளனர். அத்தகைய பெண்களுக்கு எனது எழுத்து பலம் தருவதுடன் அவர்கள் நிமிர்ந்து நின்று, சரியெனப்படுவதைத் தீர்மானமாகச் செய்வதற்கு துணை சேர்ப்பதாகவும் இருக்கிறது. இருப்பினும் சமூகக்கட்டுக்கோப்புக்குள் நின்றே அவர்கள் செயற்பட நிற்பந்திக்கப்படுகிறார்கள். பெண்களுக்குக் கொண்டு ஒரு மனம் உண்டு. எனது பெண்களின் மன வெளிப்பாடுகள் சற்றுத் துணிச்சலானவை தான். இத்தகைய பெண்களின் மன உணர்வுகள் வெளிப்படும் போது மீறல்கள் தவிர்க்க முடியாதவையாகின்றன. சமூக நியதிகளை உடைத்துப் பார்க்க முனையும் இத்தகைய பெண் பாத்திரங்களைப் பார்த்து, சிலர் வெக்கறைப் படுவதையிட்டு நான் கவலைப்படுவதில்லை. எனது பெண்கள் தற்றுணிவுடன் செயற்படுபவர்கள்.

இப்பண்பினை எனது கதைகளில் வரும் சிறு குழந்தைகள், இளம் பெண்கள், முது கன்னிகள் என்று அனைவரிடத்திலும் பார்க்கலாம். சமூக நிலையில் நிமிர முடியாமல் இருக்கும் பல பெண்களுக்கு எனது பெண்கள் கற்றுத் தருபவர்களாகவும் அவர்களது சுயத்தை மீட்டுகக்க உதவுபவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். சமூகக் கூச்சங்களுக்கு (inhibitions) உட்பட்ட சிலர் இது அத்தீம எனக்குரல் கொடுக்கிறார்கள். எனது படைப்புக்களை அவ்வாறு பார்க்காமல் இருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே கதைகளைப் புரிந்து கொள்ளவும் அதனடியான அனுபவங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் முடியும்.

யரணி:

சிறுகதைகளில் பரிசோதனை முயற்சிகளை மேற்கொண்டதுண்டா? சிறுகதையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பரிசோதனை முயற்சிகளைப் பற்றி குறிப்பிடுங்கள்?

சட்டநாதன்:

எனது படைப்புக்கள் அநேகமானவை நேர்கோட்டுப் பாங்கில் அமைந்தவை. யதார்த்தமானவை. புறநடையாக ஒரு சில சிறுகதைகளை எழுதவே செய்துள்ளேன். அதனைப் பரிசோதனை முயற்சியாக நீங்கள் எடுத்துக்கொள்ள விரும்பினால் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எனது “சின்னத்தேவதைகள்”, “அவள் நீரின் நிறம்” என்பவை மிகுதார்த்தப் பண்பினைக் (Magical Realism) கொண்ட புனைவுகளாகும். “முடிவு”, “அழுத்தம்”, “அம்மா செய்த கொலை” போன்ற கதைகளிலும் மிகுதார்த்தப் பண்பு ஓரளவு விரவி வரவே செய்கிறது. இன்னும் சில கதைகளும் இருக்கலாம், ஞாபகத்தில் கொண்டு வந்து தர முடியவில்லை. எனது கவிதைகள் சிலவற்றிலும் இப்பண்பினை நீங்கள் பார்க்கலாம்.

யரணி:

பிறமொழிகளினுள்ள படைப்புக்களை தமிழிலா அல்லது ஆங்கிலத்திலா மொழி பெயர்ப்பாகப் படிப்பீர்கள்?

சட்டநாதன்:

பிறமொழிகளில் வந்துள்ள நல்ல படைப்புக்களை ஆங்கில மொழி மூலமாகவும் தமிழ் மொழி வழி மொழி பெயர்ப்புக்களாகவும் படித்து மகிழ்ந்திருக்கிறேன். படித்து வருகிறேன். தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு நன்றாக இல்லாது அடைசலாக இருக்கும் பட்சத்தில், ஆங்கிலத்தை நாடிப்போன சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. அருந்ததிராயின் “சின்ன விஷயங்களின் கடவுள்”, காப்ரியல் கார்ஸியா மார்க்வெஸ்சின் நாவலான “ஒரு நூற்றாண்டின் தனிமை”. தல்ஸ்தோமின் “அன்னா கரினினா”, “புத்துயிர்ப்பு” ஆகியன நல்ல தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட படைப்புக்களாகும். சோவியத் ஒன்றியம் உடையாமல் இருந்த காலகட்டத்தில் மொஸ்கோ முன்னேற்றப்பதிப்பகம், ராதுகா பதிப்பகம்

ஆகியன வெளியிட்ட அனேகமான ரஷ்ய நூல்கள் தரமான மொழிபெயர்ப்பில் தமிழில் படிக்க எனக்குக் கிடைத்தன. துர்கனேவ், கோர்க்கி, சிங்கிஸ் ஐத்மாத்தவ் போன்றவர்களை தமிழில் தான் படித்தேன். செக்காவ், மாப்பசான், பால்சாக், கஃப்கா, தொமஸ்மான், ஜேம்ஸ் ஜொய்ஸ் போன்றவர்களைக் கூடுதலாக ஆங்கில மொழி மூலமே படித்திருக்கின்றேன். தீவிரமான இந்திய இலக்கியங்களைக் கூட - மலையாள, வங்க, உருது, கன்னட தமிழில் தான் படிக்க முடிந்தது. முல்க்ராஜ் ஆனந் போன்றவர்களது படைப்புகள் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பில் தான் பார்க்கக் கிடைத்தன. நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் மட்டுமல்ல, பிறதுறை சார்ந்த நூல்களையும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் படித்திருக்கின்றேன். படித்தவற்றுள் ஜோன் ரீட் எழுதிய “உலகைக் குலுக்கிய பத்து நாட்கள்” முக்கியமான நூலாகும். இங்கு ஞாபகத்தில் வந்தவைகளை மட்டுமே கூறியுள்ளேன்.

யரணி:

ஈழத்து இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை எந்த இலக்கிய வடிவம் செழுமை பெற்று ஆழக்கால் பதித்திருப்பதாகக் குறிப்பிடலாம்?

சட்டநாதன்:

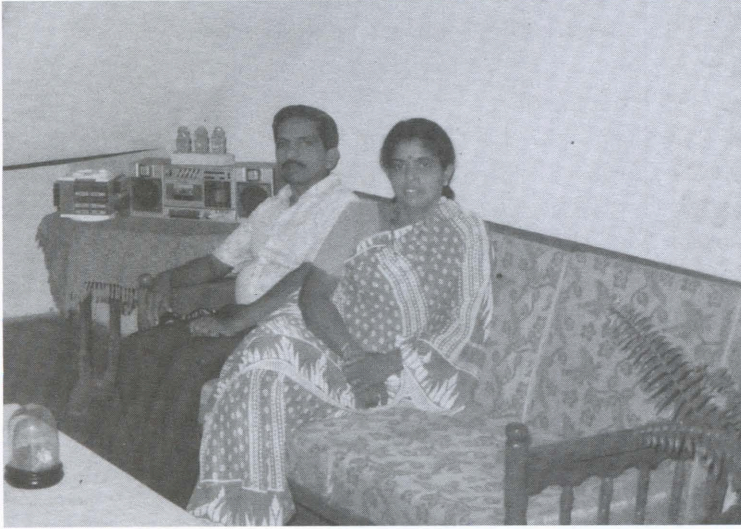
ஈழத்துப் படைப்புலகம் பெரிய அளவில், செழுமை மிகுந்த ஆழக்கால் பதித்த இலக்கிய வடிவங்களைக் கொண்டிருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. முதலில் நாவல் இலக்கிய வடிவத்தைப் பார்ப்போம். ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்தின் வரலாற்றுப்போக்கை அறிந்து கொள்ள சில நாவல்களின் பெயர்களைத் தெரிந்து கொள்வது அவசியம் என நினைக்கிறேன்: பஞ்சமர் (முதலாம் பாகம்), தண்ணீர் (டானியல்), மலைக் கொழுந்து, நம்பிக்கைகள் (நந்தி), நீதியே நீ கேள் (இளங்கீரன்), சடங்கு, தீ (எஸ்.பொ.), ஒரு தனி வீடு (மு.த.), நோயிலிருத்தல் (மு.பொ), நீண்ட பயணம், செவ்வானம் (செ.கணேசலிங்கம்), தூரத்துப் பச்சை (கோகிலம் சுப்பையா), வீடற்றவன் (சி.வி.வேலுப் பிள்ளை), ஒரு கோடை விடுமுறை (இராஜேஸ்வரி பால சுப்பிரமணியம்), கொரில்லா, ம் (ஷோபாசக்தி), யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம் (தேவகாந்தன்), ஆறாவடு (சயந்தன்), கசகறணம் (விமல்குழந்தைவேல்), புதியதோர் உலகம் (கோவிந்தன்), காட்டாறு(செங்கையாழியான்), கொலம்பஸின் வரைபடம் (யோ.கர்ணன்), அசோகனின் வைத்தியசாலை (நொயல் நடேசன்) இந்நாவல்கள் சொல்லும் படியானவை. இவ்விலக்கிய வடிவத்தை நமது படைப்பாளிகள் புரிந்து கொண்டுள்ளார்கள் என்பதற்கு இவை சான்றாக உள்ளன. சிகரங்களைத் தொடாவிட்டாலும் இந்நாவல்கள் படிக்கக்கூடியன.

சிறுகதையில் சாதித்தவர்கள் என ஒரு நீண்ட பட்டியலைத் தர முடியும். எஸ்.பொ.வின் வீ, அவா, ஆண்மை, ரஞ்சுகுமாரின் கோசலை, உமாவரத ராஜனின் உள் மனயாத்திரை. மு.த.வின் புதுயுகம் பிறக்கிறது, வ.அ.இராசரத்தினத்தின் ஒரு காவியம்

நிறைவு பெறுகின்றது, ஸ்ரீதரன் கதைகள், திருக் கோவிலூர் கலியுனின் வாழ்தல் என்பது, நந்தினி சேலியரின் அயல்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், நெல்லி மரப் பள்ளிக்கூடம், அ.யேசுராசாவின் தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும், குப்பிழான் சண்முகனின் கோடுகளும் கோலங்களும், தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நாமிருக்கும் நாடே..., என்.எஸ்.எம்.இராமையாவின் ஒரு கூடைக்கொழுந்து, குந்தவையின் யோகம் இருக்கிறது, தேவமுகுந்தனின் கண்ணீரினூடே தெரியும் வீதி. மு.பொ.வின் முடிந்து போன தசையாடல் பற்றிய கதை, இராஜேஸ் கண்ணனின் இரகசிமாயக் கொல்லும் இருள், யோ.கர்ணனின் சேகுவேரா இருந்தவீடு, இராகவனின் விட்டில் - சமகால அரசியல் பகுப்பாய்வு, ஆனந்த மயிலின் ஓர் எழுது வினைஞனின் டயறி, சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் காண்டாவனம் ஆகிய தொகுதிகளில் உலகத் தரத்துக்கு அண்மித்து வரக்கூடிய சில கதைகளைப் பார்க்க முடியும்.

இவர்களைத் தவிர நல்ல கதைகளைத்

தந்தவர்கள் என ஐ.சாந்தன், ஐ.எஸ்.எம்.மன்தர், அ.முத்துலிங்கம், என்.எல்.எம்.ஹனீபா, தாட்சாயணி, ஓட்டமாவடி அறபாத், நஸ்ரூதீன், ந.சத்தியபாலன், வசந்தி தயாபரன், வடகோவை வரதராஜன், கோகிலா மகேந்திரன், செ.கதிர்காமநாதன், தெணியான், திசேரா, மலரன்பன், த.கலாமணி, அ.செ.மு, ஆ.இரத்தினவேலோன், பவானி சிவகுமாரன், ஆர்.எம்.நெளஸாத், நந்தி, செ.யோ, கருணை ரவி ஆகிய அனைவரையும் குறிப்பிடலாம். நீண்ட பட்டியல். அலுப்புத் தருகிறதா? சொல்ல வேண்டும் என்பதால் சொல்லியுள்ளேன்.

இவர்கள் மட்டுமல்ல, இன்னும் சிலரும் நல்ல கதைகளை நாம் பெருமை கொள்ளக்கூடிய கதைகளை எழுதியுள்ளார்கள்.

கவிதை என்று வரும் போது நாம் பெருமைப் படக்கூடிய கவிதைகளைத் தந்தவர்களாக மகாகவி, முருகையன், நீலாவணன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

‘இவர்கள் அனைவரும்’ மரபு வழிவந்த கவிதைக்கே உரிய இறுக்கத்திலிருந்து கவிதையை மீட்டெடுத்து, பழகுதமிழில் நடைபயில விட்டனர்.

இவர்களது கவிதைகளில் உள்ள எளிமை, இனிமை, பேச்சோசைப் பண்பு ஆகியன மிக மிக முக்கியமானது. அத்துடன் வழி வழி வந்த தமிழில் புலமையுடையவர்களாவும் இவர்கள் இருந்தார்கள்.

தம் கவிதையில் நுண் உணர்வையும், மன உணர்வின் விகசிப்பையும் வீச்சையும் கவியாற்றலையும் படிம ஆழ்கையும் காட்டியவர்களாக சண்முகம் சிவலிங்கம், எம்.ஏ.நுஃமான், மு.பொ, சு.வி., யேசுராசா, தருமுசிவராம், சேரன், வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், தா.இராம லிங்கம், சோலைக்கிளி, பா.அகிலன், கருணாகரன், சித்தாந்தன், அனார், அஸ்வகோஸ், நிலாந்தன், ஊர்வசி ஆகியோரைச் சொல்லலாம். மரபுக்கவிதை என்று வரும் போது சோ.பா முன் நிற்கிறார்.

இவர்களைத் தவிர தமது கவியாற்றலைப் பல வழிகளில் காட்டியவர்கள் எனப் பல கவிஞர்கள் உள்ளார்கள். அவர்களில் சிலர்: ந.சத்தியபாலன், சி.சிவசேகரம், ஆழியாள், மைதிலி, சிவரமணி, தானா விஷ்ணு, ந.மயூரூபன், உமாவரதராஜன், இ.ச.முரளி தரன், வே.ஐ.வரதராஜன், செல்வமனோகரி, கிரிஷாந்.

இங்கு, நமது மண்ணில் நாடகம் மற்றும் படைப்பாற்றல் கூறுகளைக் கொண்ட விமர்சன முறையும், உரை நடைசார், கட்டுரை வளர்ச்சியும் செழிப் பாகவே உள்ளன. அவை பற்றி நான் இங்கு விரிவஞ்சிக் கூறவில்லை.

எல்லாவற்றையும் கூட்டிக்கழித்துப் பார்த்தால் ஓரளவு ஆழக்கால் பதித்த செழுமையான இலக்கிய வடிவங்களான ஏலவே குறிப்பிட்ட சிறுகதையையும், கவிதையையும் கூறலாம் என நினைக்கிறேன். இதில் கூடக் கவிதை சற்றுத் தூக்கலாகத்

தெரியவே செய்கிறது. தமிழகத்துப் படைப்பாளமைகளுக்கு இணையான சிருஷ்டிகளை இத்துறைகளில் நாம் தந்துள்ளோம் எனப் பெருமைப் பட்டுக்கொள்ளலாம்.

யுரன்:

இலக்கிய உலகில் ஏமாற்றங்களைச் சந்திக்க நேர்கின்ற போது, உங்களை எவ்வாறு சீராக்கம் செய்து கொள்கிறீர்கள்?

சட்டநாதன்:

எனது எழுத்துலக வாழ்க்கையில் ஏமாற்றங்கள் குறைவு என்று தான் சொல்லுவேன். எழுதிய படைப்புக்களை முகம் சுளிக்காது பெற்றுப் பிரசுரம் செய்த சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் இருந்தார்கள். ஆரம்ப காலத்தில் மல்லிகை, அலை என்பனவும் இப்பொழுது ஜீவநதி, கலைமுகம், மகுடம் போன்றவையும் உதவியுள்ளன; உதவுகின்றன. எனது படைப்புகள்

கணிசமான அளவு நூலுருப்பெற்றுள்ளன. படைப் பாளன் என்ற அளவில் நான் திருப்திப்பட்டுக்கொள்ள இவை போதும். அத்துடன் எனது கதைகள் பலராலும் பாராட்டப்பட்ட போதும் சில முதன்மை எழுத்தாளர்களாலும் விமர்சகர்களாலும் பாராட்டப்பட்டுள்ளது. அவர்களில் ஏ.ஜே., எம்.ஏ.நுஃமான், கா.சிவத்தம்பி, ஜெயமோகன், அம்பை, வேதசகாயகுமார் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். நான் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்பவைகளைப் படிப்பவர்கள் எனது கலைப் பயணம் தடங்கல்கள் ஏதுமற்ற சுலபமான சமதளப் பயணம் என நினைக்கக்கூடும் அப்படியல்ல, கரடுமுரடான பயணமது. ஒரு சில இடைஞ்சல்கள் இருக்கவே செய்தன. என்னை நோக்கி வீசப்பட்ட கற்கள் என்னைக் காயப்படுத்தவே செய்தன. காயங்கள் சற்று ஆழமானவை; சில சமயம் உரசலானவை அவற்றையெல்லாம் புறந்தள்ளி மேலெழ என்னால் முடிந்திருக்கிறது. எனது எழுத்துப் பணிக்கு இவை இடையூறாகவும் ஓரளவு ஏமாற்றம் தருவதாயிருந்த போதும் எனது எழுத்துப் பணி தொடரவே செய்தது. இனியும் தொடரும்.

பரணீ:

உங்களது சில கதைகளில் பெண்கள் பற்றிய வர்ணிப்புகள் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதாகவும், தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத யதார்த்த முரணான பாலியலை உங்களது சில கதைகள் வெளிப்படுத்துவதாகவும் கூறப்படுவது பற்றி?

சட்டநாதன்:

எனது சில கதைகளில் பெண்கள் பற்றிய வர்ணிப்புக்கள் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதாகக் கூறப்படும் கூற்று எனக்கு உடன்பாடானதல்ல. பெண்கள் பற்றிய வர்ணனைகளை உன்னிப்பாகப் படிக்கும் பொழுது வாசர்கள் இதை உணர்ந்து கொள்ள முடியும். இன்னுமொன்றை நீங்கள் கவனிக்கலாம். எனது அனேகமான கதைகள்; நான் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணான வேலணையைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை. அந்தப் பகைப்புலம் கூட திரும்பத்திரும்ப எனது கதைகளில் வருவது போல சிலருக்குத் தோன்றலாம். எனது இளமையிலிருந்து மனசோடு மனசாய் தோய்ந்து கிடக்கும் இதை என்னால் மறக்கமுடியவில்லை. நிலம் நீச்சு என்று வரும் போது வேலணை தான் எனக்கு ரூபகம் வருகிறது. லாசாராவின் கதைகள் அனைத்துமே அவரது 'பாற்கடல்' கதையைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்ததனால் பெற்றவை தான் எனக் கா.ந.சு. கூறுவார். அதே போல ந.முத்துசாமியின் தொகுதியான "நீர்மையில் வரும் கதைகள்" கூட அவரது புஞ்சை எனும் கிராமத்தை, அங்குள்ள மனிதர்களை, அவர் தம் மன உணர்வுகளை, அவசங்களைத் திரும்பத் திரும்ப எழுதிப் பெறப்பட்டவையாகத்தான் என வெங்கட் சாமிநாதன் கூறுவார். இவர்கள் கூறுவதையே எனது எழுத்துப் பணியுடன் இணைத்துப் பார்ப்பதையே நான் பெரிதும் விரும்புகிறேன்.

இந்தக்கேள்வியில், தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத யதார்த்த முரணான

பாலியலை உங்களது சில கதைகள் வெளிப்படுத்துகிறது என்பது இன்னொரு குற்றச்சாட்டு. கேள்வியில் உள்ள சில கதைகள் என்பது எவ்வளவு தூரம் பொருத்தமானதோ எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு சிலரது முகச்சுளிப்புக்கு ஆளான கதை 'அந்த மரணமும் அவர்களும்' என்ற கதை மட்டும் தான் என நினைக்கிறேன். புதுமைப்பித்தனின் 'விபரீத ஆசை' கதையைப் படித்த அருட்டுணர்வில் எழுதப்பட்டது இக்கதை. புதுமைப்பித்தன் செய்யலாம் சட்டநாதன் செய்யக் கூடாது என்ற வாதம் எவ்வளவு தூரம் சரியானது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. பால் உணர்வு சம்பந்தப்பட்டவற்றைப் பேசுவதும் எழுதுவதும் ஒருவகையில், நம் மத்தியில் ஒரு சமூகக் கூச்சமாகவே இருக்கிறது. அந்த

inhibitionனை நாம் மீறிவருவது அவசியம். இந்தக் கதையில் வரும் மையப்பாத்திரமான தவபாலனின் தந்திரத்தை, வன்மத்தை, சமூக நியதிகளை மதிக்காத போக்கை காட்டுவதற்குத்தான் இக்கதை இப்படிப் புனையப்பட்டது.

பரணீ:

நீங்கள் ஓர் ஆன்மீக வாதி என உங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடலாமா...?

சட்டநாதன்:

மதத்தின் உயர்ந்த வடிவமே ஆன்மா. ஆனால் ரமணரும், ராமகிருஷ்ணரும், விவேகானந்தரும் மதவாதிகளா..? இல்லை. அவர்களது ஆன்மீகம் பொதுத்தன்மையானது. சகல ஜீவராசிகளையும் அணைத்துச் செல்வது;

உயிர்த்தன்மை உடையது. இவர்கள் அனைவருமே சர்வமதங்களையும் அவைகள் உணர்த்தும் ஆன்மீகத்தையும் அங்கீகரிக்கும் மனப்பக்குவம் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்த உயரிய ஆத்மார்த்தமான ஜீவிகளுடன் என்னை நான் இணைத்துப் பார்ப்பதாக நினைத்துவிடாதீர்கள். பொதுவாகக் கடவுள், பக்தி எல்லாமே மனதை அழுத்தும் துயரங்களிலிருந்து விடுபட உதவும் வடிகால்கள் தான். மனித மனம் தன்னளவில் தப்பித்து விலகிக்கொள்ள உதவுவதற்குப் பல விஷயங்கள் இருக்கின்றன: கலைகள், இலக்கியங்களென அவை மாதிரி கடவுள் வழிபாடும் ஒன்றென நான் நினைக்கின்றேன். காலாதி காலமாக மனித மனதுக்கு ஒத்தடம் கொடுக்கும் விஷயமாகத்தான் இதை நான் பார்க்கின்றேன்.

மனிதனை யந்திரீதியாக இயங்கவிடாமல் தடுத்து, வாழ்க்கை மீதான பிடிப்புடனும் மன நெகிழ்ச்சியுடனும் மனித நேசிப்புடனும் வாழ்வதற்கு அவனுக்கு ஆன்மீகம் உதவுவதான ஒரு பிரமையும் எனக்கு உண்டு.

சமூகத்தின் ஆன்மீக பலம் தான் நல்ல கலை இலக்கியப் படைப்புகள் நம் மத்தியில் தோன்றக் காரணமாய் உள்ளது எனும் கருத்து நம்மவரிடையே உண்டு. இது ஓரளவு உண்மையானது தான்.

என்னை முழுமையான ஆன்மீகவாதியாக உங்களைப் பார்க்க வைப்பவை எனது கதைகளில், கவிதைகளில் மிக அருந்தலாக இடம்பெறும் மத நம்பிக்கைகள், இந்துக் கடவுளர்கள் பற்றிய குறிப்புக்களாக இருக்கலாம். நான் தமிழன், அத்துடன் இந்து என்பது தவிர்க்கமுடியாத உண்மை. அதனால், பண்டுதொட்டு ஒரு சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு விஷயத்தை ஓரளவு புறந்தள்ளினாலும் - மாற்றி அமைக்கும் அதிகாரம் எனக்கு இல்லை என்றே நினைக்கின்றேன்.

பரணீ:

உங்களுடைய துணைவியாரின் இழப்பு உங்களை எவ்வளவு தூரம் பாதித்துள்ளது?

சட்டநாதன்:

எனது மனைவிதான் எனக்கு எல்லாமுமாகி நின்றவர். அவரது இழப்பு கணந்தோறும் என்னை வருத்திக் கொண்டே இருக்கிறது. எனது படைப்புகளின் முதல் வாசகி அவர் தான். அவர் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியை; அத்துடன் மனையியல் விசேட பயிற்சியையும் பெற்றவர். தமிழ்ப் புலமை நிரம்பப் பெற்றவர். அதனால் எனது எழுத்துப்பிரதிகளைத் தனது வேலைகளை ஒதுக்கி வைத்து விட்டு பிழைதிருத்தம் செய்து தருவார். எனது கதைகளில் ஏதாவது மாற்றம் செய்யலாமா என ஆலோசனை கூறிவிட்டு அதே வேகத்தில் அப்படியெல்லாம் உங்களால் செய்ய முடியாது எனக்கூறி, சிரிப்பு உதிர ஒதுங்கிக் கொள்வார். எனது கதைகளில் வரும் Sex விவகாரம் அவருக்குச் சில வேளைகளில்

முகச் சுளிப்பை ஏற்படுத்தினாலும் அது பற்றி அதிகம் அலட்டிக்கொள்வதில்லை. நல்ல துணையை, உயர்வழி காட்டியை, வாழ்வின் துன்பதுயரங்களில் இருந்து என்னை மீட்டெடுத்த ஜீவியை, ஒளியை, ஊற்றை, குளிர் தருவை நான் இழந்து நிற்கின்றேன் என்பது உண்மை. இத்துயரம் எனது வாழ்வின் இறுதி மூச்சு வரை என்னுள் அழுத்தமாக இருக்கும் என்றே நினைக்கின்றேன்.

பரணீ:

படைப்புலகில் உங்கள் எதிர்காலத்திட்டம்.

சட்டநாதன்:

திட்டமிட்டுச் செயற்படாத இயல்பு என்னுடையது. அதனால் லௌகீக நிலையில் பலதைத் தவறவிட்டு விட்ட தவிப்பு எனக்கு உண்டு. படைப்புலகிலும் முழுமையான செயற்பாட்டாளனாக என்னைக் கூறிக்கொள்ளமாட்டேன். எதிர்காலத்திட்டம் என்று பெரிய அளவில் எதுவும் என்னிடம் இல்லை. எனது பிரசுரமாகாத சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் கட்டுரைகளையும் மொழி பெயர்ப்பில் வந்துள்ள, எனது ஆங்கிலக் கதைகளையும் நூலுருவில் பார்க்க விரும்புகிறேன். அடுத்த ஆண்டு முடிவதற்குள் இவை நிகழ வேண்டும். உடல் வலுவும் மன வலுவும் இருக்கும் காலத்திலேயே இதைச் செய்து முடிக்க வேண்டும். இது கை கூடுமென்றே நம்புகின்றேன். இன்னுமென்ன...? மேலும் சில சிறுகதைகளையும் சில கவிதைகளையும் எழுதுவதிலும் எனக்கு ஆர்வம் உண்டு. ஏலவே எனது நேர்காணலில் கூறியது போல ஓரிரு நாவல்களாவது எழுதவேண்டுமென்ற விருப்பமும் எனக்கு உண்டு.

பரணீ:

ஜீவநதி சஞ்சிகை பற்றி.....

சட்டநாதன்:

ஜீவநதி சஞ்சிகை, ஓர் அசுரத்தனமான ஆற்றல் மிகுந்த இளைஞரைப் பிரதம ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவருகிறது. அவர் தரமான படைப்பாளி. அவரது படைப்பு வல்லபம், இச்சஞ்சிகையை வெளியிடுவதாலும் ஜீவநதி நூல் வெளியீட்டுப் பணிகளாலும் ஓரளவு முடக்கப்படுவதாகவே நான் கருதுகிறேன். பரணீ தொடர்ந்து எழுதுங்கள்; அது தான் உங்களது பலம். அத்துடன் இலக்கிய உலகில் அழுத்தமாக உங்களை ஸ்தாபிதம் செய்ய பெரிதும் உதவக்கூடியது அது தான்.

அண்மைக்கால ஜீவநதி மிகவும் அழகான வடிவமைப்புடன் - layout - வருகிறது. மாதந்தோறும் தடங்கல் ஏதுமில்லாமல் தரமான படைப்புக்களைத் தாங்கி வருகிறது. முகம் பார்த்து, பிரதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்றில்லை. தெரிதலின் தரமற்றவை ஒதுக்கப்பட வேண்டியது தான். ஆசிரியர் என்ற அளவில் இப்பணியை தாட்சணியம் பாராது செய்யுங்கள். உங்களது இலக்கியக் குழுவினரது உதவியுடன் உங்கள் பணி தொடர எனது வாழ்த்துக்கள்.

சட்டநாதன் சிறுகதைகளில் உளவியல் உள்ளடக்கம்

உளவியல் என்பது மனம் பற்றியதும் நடத்தை பற்றியதுமான கற்கை. தனி நபர்களிடையேயும் குழுக்களிடையேயும் காணப்படும் பொதுவான அம்சங்களை நிலை நிறுத்துவதோடு வித்தியாசமாக இருப்பவர்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்வதுமான பிரயோக விஞ்ஞானம்.

மனம் எங்கே இருக்கிறது என்று குறிப்பாகக் கூறமுடியாது. நரம்புத் தொகுதியுடன் சம்பந்தப்பட்ட அது எண்ணங்களோடும் உணர்வுகளோடும் சதா இயங்கிக்கொண்டிருப்பது. விலங்குகளின் மனதிலும் உணர்வுகள் இருக்கலாம். நாய்க்கும் கோபமும், மகிழ்வும், பயமும் வரும். ஆயினும் தன்னைப் பற்றியும் தனது சூழல் பற்றியும் விஸ்தாரமான “அறிவு” பெறக்கூடியது மனித மனம் மட்டுந்தான்.

கலைகள் எல்லாமே மனித மன உணர்வுகளோடு நெருங்கிய சம்பந்தமுடையவைதான். கலை என்பது உணர்வினை வெளிப்படுத்துவதிலும், தொடர்புறுத்துவதிலும் மனிதத்திறன் வெளிப்படும் முறையாக இருப்பதால் தான், சிறந்த கலைகள் மனித உணர்வு இருக்கும் வரை வாழும் கலைகளாகின்றன. உடம்பு முடமாகினாலும் உணர்வுகளை முடமாக விடாது காக்கும் கலைகளில் சிறுகதை ஒரு விசேட இலக்கிய வடிவம் கலாபூர்வமான உன்னத சிறுகதைகள் எல்லாமே மனித உணர்வினதும் எண்ணங்களினதும் ஆழ்ந்த மீட்டல் தான். அதனால் தான் எழுத்தாளர்கள் அனைவருமே தமது படைப்புக்களில் “உளவியல்” இருக்கிறது என்கிறார்கள். விமர்சகர்களும் பலரது படைப்பாக்கங்களில் உளவியல் அம்சம் சிறப்பாக இருக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள் அது முற்றிலும் பொய்யும் இல்லை. ஆயினும் யார் உளவியலை ஆழமாகத் தமது படைப்புக்களில் கொண்டு வருகிறார்கள்? அர்த்தமுடன் சொல்கிறார்களா? என்பவை கேள்விகள்.

எல்லாருக்கும் கொஞ்சம் உளவியல் தெரியும் என்பதும் உண்மை. தமது சொந்த உணர்வுகள், பிறரது உணர்வுகள், தமது எண்ணங்களில் சில சில தான் ஏனென்றால் ஒரு நாளில் வரக் கூடியவை ஏறத்தாள் 60,000 எண்ணங்கள். ஆகியவற்றைப் பலரால் அவதானிக்க முடியும். கொஞ்சம் அவதானமாகப் பார்ப்பவர்கள் இன்னொருவரது எண்ணங்களையும் சிறிதளவு ஊகிக்க முடியும். ஆனாலும் “உளவியல் சிறுகதை” என்று ஒரு

புனைவுக்கு நாம் பெயரிடும் போது அதில் அசாதாரண நடத்தை, உளச்சிக்கல், உளத்தடை, உளக் கோளாறு அல்லது உளநோய் கொண்ட ஒரு பாத்திரமாவது சித்திரிக்கப்படவேண்டும். அதைச் செய்வது சற்றுக் கடினம். எது அசாதாரணம் என்பதை நிர்ணயம் செய்வதற்கு ஓரளவு மருத்துவ உளவியல் அறிவு தேவை. தவிரவும் “உளவியல்” மிகப்பரந்துபட்ட விஞ்ஞானம். ஒருவர் தனது வாழ்நாளில் படித்து முடிக்க முடியாது. ஆசிரியர்கள் ஓரளவு “கல்வி உளவியல்” படித்திருக்கலாம். உளவளத்துணையாளர்கள் “உளவளத்துணை” உளவியலும் ஓரளவு மருத்துவ உளவியலும் படித்திருப்பர். இன்னும் பல கிளைகளைக் கொண்டது உளவியல்.

உளவியல் அறிவு எந்த எழுத்தாளரிடம் எவ்வளவு இருக்கிறது என்பதை அவரது எழுத்தைப் படிக்கும் வாசகர் அல்லது விமர்சகர் (அவருக்கு அந்த அறிவு இருந்தால்) புரிந்து கொள்வார். அறிவு இல்லாத வாசகர் எழுத்தாளரிடமிருந்து அதைக் கற்றுக் கொள்வார். தமிழ் எழுத்தாளர்களில் பலர் தமது கதைகளில் “விசர்” பாத்திரங்களைக் கொண்டு வந்திருப்பதும் “அவளுக்குப் பைத்தியம்” என்று கதையை முடிப்பதும் ஊரறிந்த விடயம். ஆனாலும் அவர்கள் சொல்ல வரும் உளநோய் எது? அது உள மாயையா? பாரிய மனச்சோர்வா? அல்லது பித்த நோயா? இரு துருவக் கோளாறா? என்று கண்டு கொள்ள முடியாது. அது பற்றிய விபரிப்பு செம்மையாக அமைந்திருக்காது.

உலக இலக்கியம் பல சிறந்த “உளவியல் சிறுகதை” களைக் கொண்டது. அற்புதமான உளவியல் சாவல் களைக் கொண்டது. “Kate Chopin” எழுதிய “Beyond the Bayou” என்ற கதை பிள்ளைப் பராயத்தில் தனது புலன் உணர்வுகளுக்கு அப்பால் தான் சென்று விடுவேனோ என்று பயந்த ‘La Folle’ என்ற பாத்திரம் பற்றி அற்புதமாகப் பேசும். அந்தப் பெண்

தனது பிரதேசத்தில் அவனாலேயே வரையப்பட்ட ஒரு கற்பனைக் கோட்டுக்கு அப்பால் எப்போதுமே போனதில்லை.

சட்டநாதனுடைய கதைகளை ஒரு முறை முழுமையாகப் படித்து முடிக்கின்ற போது சிறு கதைகள் ஒவ்வொன்றும் தனித் தனி பிரிந்து நிற்கும் அதேவேளை அவை எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு நாவல் ஆவது போன்ற பிரமையும் ஏற்படுகின்றது. சாதித் துடிப்புப் பிடித்த தாஷியார், பட்ட வேம்படியான், “கோவியப் பெடியன், ரகு, ஐயா, கண்ணாடிப் புடையன் வாத்தி, தேவி, ரதி, 10^வ வார்ட், பிச்சிப்பூ, அந்ரூத்தோட்டம், அரசடி, சரஸ்வதி பள்ளிக்கூடம் இவை போன்ற இன்னும் பல விடயங்கள் திரும்பத்திரும்ப வந்து ஒரு பழக்கமான பிரதேசத்தின் வாடிக்கை மனிதர்களை முழுமையாகப் பார்த்த அனுபவம் தவிர்க்க முடியாமல் வருகிறது.

“உடல் சார்ந்த கிளர்ச்சிகளுக்கு மேலாலை வாழ்க்கையிலை எத்தினையோ விஷயங்கள் இருக்கு. இதை நான் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்றில்லை” என்பது “கனவுகள் கரைந்து போன போது” என்ற கதையில் வரும் ஒரு வசனம். “ஒரு எழுத்தாளன் “எதை எழுதலாம்” என்பதை அவனே தீர்மானிக்கின்றான். அதை வேறு யாரும் அவனுக்குச் சொல்ல முடியாது. சொல்ல வேண்டிய தில்லை” என்பது பற்றிய முழுமையான பிரக்களையோடு, அந்த வசனத்தை அடிக் கோட்டு அவரிடமே கொடுக்கலாம் என்னும் ஒரு எண்ணம் வருகின்றது. ஆண்,

பெண் உறவையும், உடல் சார் கிளர்ச்சிகளையும் விட்டு விட்டு அவர் எழுதியுள்ள, “அரும்பு”, “உலா”, “பொழிவு”, “அழுத்தம்” போன்ற கதைகளே என்னை மிகவும் கவர்ந்த கதைகள்.

சட்டநாதனுடைய கதைகளில் வரும் அசாதாரண உளவியல் பாத்திரங்களையும், அவரது கதைகள் வெளிக் கொணரும் உளவியல் கருத்து நிலைகளையும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கம்.

OCD எனப்படும் “எண்ணச் சூழல்” நிர்ப்பந்தப் பிரச்சினையால் அலதிப்படும் “ரமணன்” என்ற பாத்திரம் மிக முக்கியமாகச் சுட்டப் படக்கூடியது. அழுத்தம் என்ற கதையின் நாயகனான இப்பாத்திரம் ஒரு Tank தண்ணீர் முடியும் வரை குளிப்பது, முழு “சோப்”பும் காணாமல் போகும் வரை திரும்பத் திரும்பத் “சோப்” போடுவது, பாடசாலைப்பை, சைக்கிள் பூட்டு, “கேற்” பூட்டு சுட்டெண் போன்ற பல விடயங்களைத் திரும்பத் திரும்பத் சரிபார்ப்பது “சைக்கிள் நிற்குந்தானா” எனத் தொட்டுப்பார்ப்பது போன்ற பல நிர்ப்பந்தச் செயற்பாடுகளைக் காட்டுவதை ஆசிரியர் கலாபூர்வமாக கொண்டு வந்து கதையுடன் இணைத்திருப்பது அருமை. “ஏதாவது கூடாமல் நடக்கும்” என்பது தான் அந்தப் பாத்திரத்தின் எண்ணச் சூழல். அது தான் Core belief! சிறு விடயங்களிலும் முடிவு எடுக்க முடியாமல் திணறும் பண்பும் இப்பாத்திரத்தில் காணப்படுகின்றது. “முகம் அலம்புவதா?”, “குளிப்பதா?” என்ற கேள்வி நூறு தடவைக்கு மேல் அவன் மனதில் வந்து போகின்றது. “பஸ்ஸில் போவதா?”, “சைக்கிளிலா?” என்பது இன்னொன்று!. அந்தக் குணங்குறியைப் பார்க்கும் போது இவருக்கு மெல்லிய “மனச் சோர்வும்” இருக்கலாமென்ற சந்தேகம் வருகின்றது. அந்தச் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்யப் போதுமான தகவல்கள் கதையில் இல்லை. இருக்க வேண்டிய

அவசியமும் இல்லை. அவன் “நன்றாகப் படித்த பாடங்கள் ஒன்றும் இல்லாது துடைத்து விட்டது” போன்ற உணர்வு அவனுக்கு வருகின்றது. ஏ/எல் மூன்றாவது முறை எடுக்கின்றான். அது தான் அவனது நெருக்கீடு. “நான் இரண்டு முறை பால் பண்ண வில்லை. இம்முறையும் பால் பண்ணமாட்டேன்” என்ற NAT (சுயாதீய மறை எண்ணம்) அவன் மனதில் வந்திருக்கச் சந்தர்ப்பம் அதிகம். அதனால் ஏற்பட்ட “பத களிப்பு” அவனது இந்த “எல்லாம் மறந்து போன” உணர்வுக்கு காரண மாகலாம். OCD யுடன் இவனிடம் Anxiety depression உம் இருக்கலாம் என்றுதோன்றுகின்றது.

பெரும்பாலான உளப் பிரச்சினைகளில் ஒரு பாரம்பரியப் பண்பின் கூறு இருக்கும். ரமணனின் அப்பாவிடம் “ஒரு இடத்துக்கு வெளிக்கிட்டால் திரும்பி வருவது அபசகுனம்” என்ற Core Belief இருக்கின்றது. அது கலாசாரம் சார்ந்ததாயினும் விஞ்ஞான பூர்வ மானதில்லை. அப்பாவிடம் இலே சாக இருக்கும் ஒரு பிரச்சினை மகனிடம் பெரிதாக வந்திருப்ப தாகக் காட்டுவது மிகவும் சரி.

பாடசாலை மாணவர் களைத் தாக்கும் உளப்பிரச்சினை களில் நாலாவது இடத்தைப் பிடிக்கும் OCD ஏறத்தாழ 2% ஆன பிள்ளைகளில் இருந்தாலும் அடையாளம் காணப்படுவது குறைவு. “நல்ல சுத்தமான பிள்ளை” என்று பெற்றோர் கூறிக்கொண்டிருக்க, அடையாளம் காணும் திறன் உள்ள ஆசிரியர்களும் குறைவாக இருக்க பல வருடங்கள் பிள்ளை தன்னுடன் சுமந்து திரியும் இந்தக் குறை பாட்டை ஒரு சிறுகதை எடுத்து வரும் போது அதன் சமூகப்பயன் பாடு மிக அதிகம். நாளாந்தச் செயற்பாடு மிக அதிக அளவில் பாதிக்கப்படும் வரை உதவிக்கு வராத OCD பிள்ளைகளை நேரத்துக்கு உதவி கோரிச் செல்ல வைக்கும் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தக் கூடிய இது போன்ற கதைகளை எழுதக் கூடியவர்கள்

எம் மத்தியில் மிகமிக அருமை. அதனால் சட்டநாதன் மிகுந்த பாராட்டுக்கு உரியவராகின்றார்.

உளவியல் பாத்திரங்களை மிக ஆழமாகக் கொண்டு வரும் மற்றொரு கதை “தண்டனை” அதில் வரும் “சிவகாமி” Sexual sadism disorder உள்ளவர். மற்றவர்களில் வலியை ஏற்படுத்துவன் மூலம் தனது பாலியல் இன்பத்துக்கு வழி தேடுபவர். அதே கதையில் வரும் நாதன் 'Misogyny' என்ற பிரச்சினை உள்ளவர். அவரது பிள்ளைப் பராயத்தில் ஒரு பெண்ணினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மனவடுவுக்குரிய நெருக்கீடு (trauma) பிற்காலத்தில் பெண்குலம் முழுவதிலுமான வெறுப்பாகப் பொதுமைப்படு கின்றது (Generalization). இப்படியான வர்களின் மூளைய மேற்பட்டையின் கீழ் (sub cortical matter) சிறு வயதில் போடப்படும் விதை, வளர்ந்த பின் பெண்கள் எல்லோ ரையும் வெறுக்கும் நிலைக்கு கொண்டு வந்திருப்பது அவர் களுக்கே தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆரம்பத்தில் இவர்கள் பெண் களுக்குப் பின்னால் “வழிந்து” கொண்டு திரியக்கூடும். பின்பு அதுவே “ஆக்ரோஷ” வெளிப்பாடாகலாம். மிக அரிதாகக் காணப்படும் 'Misogyny' இன் இந்த இயல்பு கதையில் அழகாகவும் அர்த்தம் நிறைந்தும் கொண்டு வரப் பட்டுள்ளது. “பாலியல் பிறழ்வுடைய” இரு ஆண்கள் மத்தியில் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் “சித்திரா” என்ற பெண் மீது வாசகர் ஒத்துணர்வு கொள்வர். அவளுக்கு அவர்கள் “விஷமோட்சம்” கொடுத்து விடுவார்கள். எல்லாப் பெண்களும் அறிய வேண்டிய ஒரு விடயத்தைச் சிறுகதை என்ற ஊடகம் மூலம் கொண்டு வந்த சட்டநாதன் கவனிப்புக்குள்ளா வதில் வியப்பில்லை.

'Bestiality', 'Sadomy', 'Exhibitionism' போன்ற வேறு பாலியல் சார் பிறழ்வுகள் பற்றி “புதியவர்கள்” என்ற கதை, ஒரு பாத்திரம் நினைப்பதாகக் கூறிச் செல்கிறது. கதை வாசிப்பவர்கள்

இந்தச் சொற்கள் புரியாது விட்டால் தேடுவார்கள். கதை வாசித்த பின் “அறிவியல் தேடல்” ஆரம்பமாவது அவசியம்.

“மீண்டும் அந்தக் கிராமத்து மண்ணில்” என்ற சிறு கதையில் உளவியல் பாதிப்புற்ற ஒரு பெண் வருகிறாள். அந்த நோய் “உளமாயை” ஆக (Schizophrenia) இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் வருகிறது. ஆயினும் அந்தப் பாத்திரத்தின் விபரிப்புக்கள் அதை உறுதி செய்யவில்லை. நன்கு தெரிந்த ஒருவரை அடையாளம் காண முடியாமல் போகும் நிலை பொதுவாக Dementia வில் ஏற்படும். அது முதுமையில் வருவது. அவரது நோய் “உளமாயை” ஆயின் இவ்வளவு இலகுவில் (அன்பினால் மட்டும்) குணப்பட்டு விடுமா என்ற கேள்வியும் எஞ்சுகிறது.

இவ்வாறு குறித்துச் சுட்டக்கூடிய உளவியல் பாத்திரங் களை விட சட்டநாதனின் ஏராள மான கதைகளில் உளவியல் சார் கருத்துக்கள், கருத்து நிலைகள், தத்துவங்கள், கோட்பாடுகள், உண்மைகள், தெளிவாகவும் சிறு கதைக்குரிய கலைத்துவத்தையோ, கட்டமைப்பையோ குலைத்து விடாமலும் வந்து விழுவதே இவரது மிகப்பெரிய பலமாகும். அவ்வாறு சொல்லக்கூடிய முக்கியமான கதைகளில் ஒன்று “பொழிவு” இயற்கையோடு சேர்ந்த வாழ்வு தான் இனிமையான வாழ்வு. தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி நகரமய மாக்கல் என்ற பெயர்களில் மனிதன் இயற்கையை விட்டுத் தூர விலக விலக அவனது மன அமைதியும் சந்தோஷமும் விலகிப் போவது உளவியாளர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும் உண்மை, தியானத் துக்காக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ள இசைகள் எல்லாம், உலகம் பூராவுமே, இயற்கை சார் ஏரிகளாக (கடல், அலை, நீர் வீழ்ச்சி, பறவை கள், பூச்சிகள், சத்தம், மழை) இருப்பதே இதற்குச் சான்று, பொழிவு கதையின் நாயகனான ஏழாம் வகுப்புப் பையன் மழை, வெள்ளம், பசு, குருவி, வயல் என்று

ரசித்து வாழ்பவன். இயற்கை நடுவே அவன் கண்ட தம்பலப் பூச்சிக்கு ஆசிரியர் கணகர் ஒரு விளக்கம் சொல்கிறார். “தம்பலம் என்றால் வெற்றிலைச் சாறு. ஆதி சக்தி சிவனுடன் இருக்கும் போது அடைப்பக் காரணின் கைப்பக்குத் துடன் அவன் மடித்துத் தந்த வெற்றிலைச் செல்வத்தை அவர் கவைத்தார். வாயில் ஊறிய வெற்றிலைச் சாற்றைப் பக்கம் பார்த்து உமிழ்ந்தார். அந்தத் துப்பல் தான் இந்த அழகான தம்பலப் பூச்சியாக மாறியிருக்கு” இது விஞ்ஞான பூர்வமாக உண்மையில்லையாயினும், இந்தக் கலாசாரம் சார் Core Belief நேரிய முறையில் மாணவனின் மனதில் விதைக்கப்படும் போது பிற்காலத்தில் அவன் சாதுவான தம்பலப் பூச்சிக்கு ஒரு தீமை செய்ய மாட்டான். மிகநல்ல கதை “பொழிவு”.

சட்டநாதனின் படைப்புகளில் மிதந்து வரும் மற்றொரு கதை “உலா”. அவரது தொகுதி ஒன்றின் தலைப்பு. தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட்டமையால் வன்மம் கொள்ளும் பிள்ளைகள் எப்படிச் சட்ட ஒழுங்கை மீறத் தொடங்குகிறார்கள் என்ற உளவியல் கருத்தை அந்த உண்மை சொல்லப்படுவது தெரியாமலே சொல்லிட்டுப்போகும் அருமையான கதை. கோயிலில் அவன் எதிர்ப்பார்த்துப்போன “துவக்கு விசில் கலர் கலரான இனிப்பு” ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. “குருமாய் அவனது காயப்பட்ட மனம் வன்மம் கொண்டது. மாமாவை ஏதோ வகையில் தண்டிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. எழுந்து வாகன சாலையின் காராம் பசுவின் பக்கமாகப் போனவன் கழிசான் ஷிப்பை நீக்கிப் பசுவின் மேல் படும் படியாக “ஓண்டுக்கு” இருந்தான்” என்று கதை கூறுகிறது.

எமது நாட்டின் நீண்ட கால அனர்த்தத்தின் பின் இன்று பிள்ளைகள் பலர் “ஒழுங்கு மீறுவது” பற்றிப் பலரும் பேசுகிறார்கள். இருப்புக்கும் எதிர்ப்பார்ப்புக்கும் இடையில் உள்ளது தான் வாழ்வு.

அந்த இடைவெளி பெரிதாகும் போது உணர்வுகள் விகாரமடையப் பார்க்கும். மருந்து என்ற அத்தியாவசியப்பொருளை வாங்கத் தடை ஏற்படும் போது அது ஏற்படுத்தும் பயம், பதற்றம், கவலை, கோபம் ஆகிய உணர்வுகளைப் பெரியார்கள் சார்ந்து சித்திரிப்பது “தடை” என்ற கதை.

சிலாகித்துக் கூறக்கூடிய மற்றொரு சிறந்த ஆக்கம் “அரும்பு” தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக் களம் வெளியிட்ட “சிறுகதை என்பது” என்ற நூலில் இக்கதை பற்றி விபரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. “கற்பித்தல் என்ற செயற்பாட்டின் ஊடு ஒரு குழந்தையின் உணர்வுகளைக் காயப்படுத்தி விடும் ஒரு ஆசிரியரால் பிள்ளை பாட சாலையை விட்டு இடைவிலகும் அபாயம் உள்ளது” என்ற விடயத்தைக் கூர்மையாகச் சித்திரிக்கும் இக்கதையை வாசித்து முடிக்கின்ற போது குழந்தையின் உள்ளத்தை எப்படிக்கையாள வேண்டும் என்ற தெளிவு வருகின்றது. பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள் அனைவரும் வாசிக்க வேண்டிய கதை இது.

மாணவர்கள் மீதான “உடல் ரீதியான தண்டனை” என்பது ஐரோப்பியர்களிடமிருந்து நாங்கள் இறக்குமதி செய்த விடயம். எங்கள் பழமையான குருகுலக்கல்வி முறையில் காணப்படாத விடயம். ஐரோப்பிய நாடுகள் இன்று உடல் தண்டனை முறையை முற்றாகத் தவிர்த்து விட்டன. நாம் கைவிட முடியாதவர்களாக இருப்பது மட்டுமில்லை, “அதுசரி” என்று வாதிட வேறு செய்கிறோம். ஆசிரியரிடம் கடுமையான தண்டனை பெறும் மாணவனிடம் ஏற்படும் முக்கிய உணர்வு பதகளிப்பு. அதனால் அவனுக்கு எதுவுமே ஞாபகத்தில் தங்குவதில்லை. “அவன் நீரின் நிறம்” என்ற கதையில் வரும் பையன்! “ஆத்தி துடியும், கொன்றை வேந்தனும், கண்ணாடி வாத்தியின் கைப்பிரம்பும் தான் அவனை இப்போதெல்லாம்

முழுமையாக ஆக்கிரமித்துக் கொள்கின்றன. “கண்ணாடிப் புடையன் தம்பு வாத்தி அடிக்கும்” என்று அவன் நினைக்கின்றான். அவனது உள்ளங்கைகள் நிலம் பார்த்துக் கிடக்கின்றன. அந்தப் பதகளிப்பை இயற்கை அழகு தளர்த்துகின்றது. “கரும் ஊதா மலர்களின் உள் வளைவுகளில் குட்டிகுட்டி கபில நிறக் கோடுகள் இன்னும் கரும் புள்ளிகள்” என்று பனங்கற்றாளைப் பூக்களைச் சட்டநாதன் மிக நுணுக்கமாக விபரிக்கும் போது அந்தத் தளர்வு எமக்குள்ளும் ஊடு பரவுகின்றது. “இறந்தவர்கள் ஏதோ ஒரு உருவில் வந்து வழிகாட்டுவார்கள்” என்று நம்ப உதவுவது இழப்புக்கான உளவளத்துணையின் (Grief counselling) முக்கிய எண்ணக்கரு அந்தக் கருத்தையும் கொண்டுள்ள இந்தக் கதை விதந்து கூறக்கூடிய மற்றொரு வடிவம்.

“கட்டிளமைப் பருவத்தினர் எந்தக் காலத்திலும் பிரச்சினைக்குரியவர்கள் தான். பிள்ளைப் பருவத்து மாணவர்களைப் போலவே இவர்கள் மீதும் உண்மையான அன்பும் அக்கறையும் காட்டுவது தான் சிறந்த பிரச்சினைத் தீர்வாக அமையும்” என்ற கருத்தை உறுதியாக முன் வைப்பது “விடலை” என்ற கதை. மாணவர்களின் முகம் இறுக்கம் தளர்ந்து பிரகாசமாவதற்குரிய வழி பெரியவர்கள் அனைவருக்கும் தெரிய வேண்டும்.

மாஸ்லோவின் தேவைக் கூம்பின் படி “பசி” மிக மிக அடிப்படையான தேவை. “பசி” பற்றி நிறையவே தமிழ்ச் சிறுகதைகள் வந்திருந்தாலும், அது வலிமை பெறும் போது விழுமியங்களை மாற்றி விடும் என்ற செய்தியைத் “தெரிந்துத் தெரியாமலும்” என்ற இவரது கதையும் எடுத்தியம்புகிறது. இனப் பெருக்கலுக்குரிய தேவை என்பதும் பசியை விட எந்த விதத்திலும் செறிவு குறையாத தேவை, கட்டிளமைப் பருவம் முதல் பாடாய்ப்படுத்தும் தேவை என்பதை

“நாணயம்”, “மீறல்கள்” போன்ற பல கதைகள் கோடிடுகின்றன. இவற்றை “வெறும் முந்தானை விரிப்புக் கதைகள்” என்று கொச்சையாயும் பார்க்கலாம். ஒரு உளவியல் தேவையைச் சுட்டும் கதைகள் என்றும் பார்க்கலாம். அது பார்ப்பவரின் கண்களைப் பொறுத்தது. இனம்பெருகும் உந்துதல் எவ்வளவு தான் வலிமையானது என்றாலும் தன் மனைவி செத்துக்கிடக்கும் நேரத்திலும் அதைப் பற்றியே யோசிக்கும் அவருவருப்புக்குரிய பாத்திரமாக ஆசிரியர் படைக்கும் “தவபாலன்” ஒருநாளும் மறக்கமுடியாத பாத்திரமாக “அந்த மரணமும் அவர்களும்” கதை மூலம் அறிமுகமாகிறான்.

“அந்த இருள்” கதையில் ரஞ்சி என்கிற பாத்திரம் கதையோடு கதையாய்க் கூறும் ஒரு வசனம் கவனிப்பைப் பெறுவது. “மனசிலை இருக்கிறது தான் உதட்டிலை வரும் படிப்பும் ரசனையும் உயர்வானதாக இருக்க வேணும்” என்று அவன் கூறுவான் “Slip of the Tongue” ஆக வரும் சொற்கள் கூட எங்கோ மனதின் ஆழத்திலிருந்து சரியாகத் தான் வருகின்றது. தேடினால் புரியும்” என்பதை உதாரணங்களோடு விளக்கினார் உளப்பகுப்பாய்வின் தந்தை Sigmund Freud.

மனிதர்கள் யாரும் கடவுளர் இல்லை. அவர்கள் தெரிந்தும் தெரியாமலும் தவறு செய்வது இயல்புதான் ஆயினும் அவர்களுக்கு மனச்சாட்சி வேலை செய்யும் போது குற்ற உணர்வு தோன்றும். சிலர் அசிங்கத்தில் மிதந்து விட்டவர்கள் போலத் துன்புறுவார்கள். அந்த உணர்வை மற்றவர்கள் வெறுப்புடனும் ஆக்ரோஷத்துடனும் பார்த்தால் அவர்களின் உளப்பாதிப்பு அதிகரிக்கும். தந்தை செய்த தவறை அம்மா ஆக்ரோஷத்துடன் அணுகும் போது, அதை நிதானத்துடன் அணுகும் மகன் அவரைத் திருத்தி விடுவான் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பை வாசகரிடம் ஏற்படுத்தும் கதை “சபலம்”. நடந்த பிழைக்கு

மன்னிப்புக் கேட்பதன் மூலம் குற்ற உணர்வுக்கு வகை தேடலாம், தேடவேண்டும் என்ற கருத்தை “சிவதாசன்” என்ற பாத்திரம் “அவரும் அவர்களும்” என்ற கதையில் நிலை நிறுத்துகிறது. அதே நேரத்தில் தான் பிழை செய்துவிட்டு பலவீனமான பெண்ணை அசிங்கமாகத் திட்டி 'blame game' விளையாடும் பாத்திரமாக வசந்தன் “வெந்து தணிந்தவை” கதையில் தோற்றம் பெறுகின்றான். கலாநேர்த்தியில் முன்னுக்கு வரும் கதைகளில் ஒன்று “வெந்து தணிந்தவை”.

“அம்மா செய்த கொலை” ஆணாதிக்க சமூகம் ஒன்றில் ஊமையாய் வாழும் பல பெண்களின் இடம்மாறிய கோபத்தை மிக நிதானமாகக் கூறும் கதை. “ஐயா, அம்மாவை அடித்தார். நாள் தப்பாமல் நார் நாராய்க் கிழித்தார். ஐயா கிணற்றில் விழுந்து செத்தது அம்மாவுக்கு ஆறதல், அதற்குப் பிறகு தான் அவளால் மனுஷியாகத் தலைநிமிர்த்த முடிந்தது...” என்று கதை பேசுகிறது. கணவரின் மரணம் என்பது பல பெண்களுக்கு மிகப்பெரிய நெருக்கீடு. தாங்க முடியாத இழப்பு. ஆயினும் எல்லோருக்கும் அப்போது இமைகளை உடைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் வருவதில்லை. இன்னும் பல பெண்களுக்கு அது பெரிய நிம்மதி என்பது உண்மை. அந்தக் கதையில் சிறிது சிறிதாய் மாறிவந்த அல்லது தேறி வந்த அம்மாவை, குஞ்சி வீட்டுக் கடுவனின் கூத்து மீளவும் அப்பாவைப் பூணையின் உருவில் தரிசனம் கொள்ள வைக்கிறது. அவளது கோபம் பூணைக் கொலையில் முடிகின்றது. அவளது கோபத்தின் ராஜபாட்டை நல்லகுறியீடு. நல்ல கதை இது!

மனித மனங்களில் எப்போதுமே ஒரு அகப்போட்டி நிலவுகின்றது ஒருவருக்குத் தன்னை விடச் சிறப்பாக வாழ்பவர்களை வாழ்ப போகிறதாக நினைப்பவர்களை ஒரு போதும் பிடிக்காது. எமது அதிகாரத்துக்கு அடங்கிநாம் சொல்வதைத் தப்பாமல் செய்யக்

கூடும் என்று எதிர்ப்பார்ப்பவர்களைத் தான் எமக்குப் பிடிக்கும். நீண்ட கால அனுபவத்தின் பின் மனிதர்கள் புரிந்து கொள்ளும் இந்த உண்மையை “பழக்கம்” முன் வைக்கின்றது.

தனது சிறுகதைகளில் சட்டநாதன் கனவுகளைக் கொண்டு வரும் முறையும் காட்டும் முறையும் மிகச்சிறப்பானது. 1995 இல், யுத்த அனர்த்தம் மிகக் கடுமையாக இருந்த ஒரு காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்ட கதைமுடிவு கதையின் பிரச்சினைக்குரிய ஒரு பாத்திரம் எலி. அந்த எலிக்கு எறிந்த தடி நாய்களின் கனவில் “ஷெல்” லாய் மாறி, அவன் உடல் துண்டு துண்டாய்ப் பிளந்து இறக்கின்றான் “நனவிலி மனதின் ஆழத்தில் புதைந்து கிடக்கும் எண்ணங்களின் சடைவு தான் கனவு” என்று இன்னொரு இடத்தில் ஆசிரியர் சுட்டுவது போல் அந்தக் காலத்து நனவிலி மனதின் பயத்தைக் கனவு அழகாய் வெளிப்படுத்துகின்றது. மற்றொரு கனவில் ஒருவன் “ஏகனாய்த் தோன்றி, அனேகனாய் மாறுகின்றான்” ஆழ் மனம் என்ன சொல்கிறது என்பதை ஊகிக்க முடிவதுடன் ஒரு “சபாஷ்” போடத் தோன்றுகின்றது.

சட்டநாதன் இன்னும் எழுதுவார். அவற்றில் இன்னும் ஆழ்ந்து சிறக்கும் உளவியல் பாத்திரங்கள் தோன்றலாம். ஆயினும் இந்த இடத்தில் நின்று திரும்பிப் பார்க்கின்ற போது, எமது நாட்டின் ஏனைய தமிழ் எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் உளவியல் கருத்துக்களை நுண்மதியுடன் உள்வாங்கி வாசிப்போர் பயனுறும் வண்ணம் கலாபூர்வமாகத் தந்திருக்கும் எழுத்தாளர்களில் இவர் முன் வரிசையில் இருப்பார் என்று எந்தத் தயக்கமும் இன்றிக் கூறலாம். அதற்காக அவருக்கு ஒரு “கரஓலி” கொடுக்கலாம். அது எந்த அளவுக்கு இராட்சத அலையாய் எழுந்து மேவும் என்பதைக் “காலம்” தீர்மானிக்கும்.

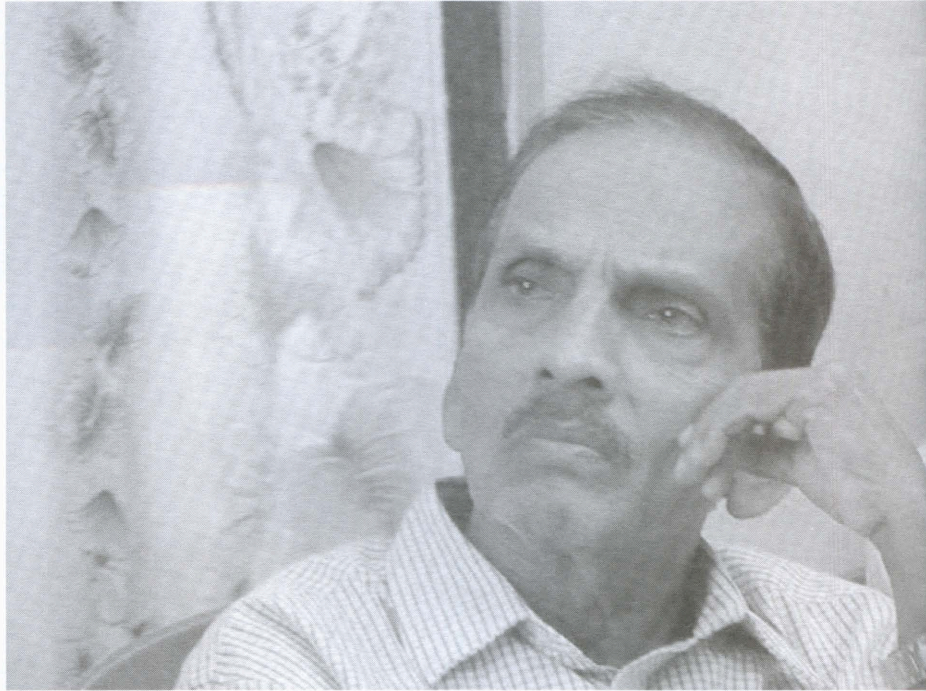

உணர்வில் மொழி எழுதி துயரில் கரையும் வெளி

உரையாடல் வழியே
அன்றாட சம்பவங்களின்
கோவைக்குள் முகங்கொள்ளும்
சட்டநாதன் கவிதைகள்
பல நிகழ்ச்சார் மனித இருப்பைக்
காட்சிப்படுத்துகின்றன.
புனைவும் நிஜமும் கொண்ட
சட்டநாதனின் மொழி மௌனத்தை
சிதறடித்து மனதில்
ஆணியாக இறங்க வல்லது.

இன்றைய ஈழத்தின் சிறுகதையின் உயர்த்தரத்துக்கு ஒரு உரைகல் எனப் பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியனால் விதந்துரைக்கப்பட்ட சட்டநாதன் ஏ.ஜே. கனகரத்தினா கூறுவது போல் மென்மையான உணர்வுகளைக் கலை நயத்தோடும் மனித நேயத்தோடும் வெளிப்படுத்துவதில் வல்லவர். யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள வேலணையில் பேர.கனகரத்தினம், க.பாக்கியலட்சுமி தம்பதியினருக்கு மகனாகப் 22.04.1940 பிறந்த சட்டநாதன் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் (விவேகானந்தாக் கல்லூரி) தன் விஞ்ஞான மாணிப் பட்டத்தைப் பெற்றார். தேசிய தினசரியான வீரகேசரியில் 1967இல் இருந்து 71 வரை பணியாற்றிய இவர் பின்னர் ஆசிரியராக 27 ஆண்டுகள் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றார். மாற்றம்(1980 - ஆனி), (உலா-1992-தை), சட்டநாதன் கதைகள் (1996 ஆனி), புதியவர்கள் (2006 கார்த்திகை), முக்கூடல் (2010 மாசி) முதலான சிறுகதைத் தொகுப்புக்களின் ஊடாக கண்டறியப்பட்ட சட்டநாதன் “நீளும் பாலை” என்னும் குறுநாவலுக் கூடாகவும் பரவலாக அறியப்பட்டவர். சிறுகதைகளுக்காக வடமாகாண சாகித்திய அமைப்பின் விருதையும், தமிழியல் விருதையும், இலங்கை சாகித்திய மண்டல

விருதையும் பெற்றவர். சிறுகதைகளுக்கூடாக வாசகருக்கு நன்கறியப்பட்ட சட்டநாதன் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கவிதைகளை எழுதிய போதிலும் அக்கவிதைகள் வாசகர் கவனத்தை பெற வில்லை என்பது துயரமானது. சட்டநாதன் கவிதைகளை வாசிக்கும் போது அது தரும் அகநெருக்கம் வியப்பின் உச்சநிலைகளை தொட்டு நிற்கும். நகுலனைப் போன்று நேரடியான மொழியில் வாழ்வு எதிர்கொள்ளும் உக்கிரமான தருணங்களைக் கவிதையாக்கியவர். உரையாடல் வழியே அன்றாட சம்பவங்களின் கோவைக்குள் முகங்கொள்ளும் சட்டநாதன் கவிதைகள் பல நிகழ்ச்சார் மனித இருப்பைக் காட்சிப்படுத்துகின்றன. புனைவும் நிஜமும் கொண்ட சட்டநாதனின் மொழி மௌனத்தை சிதறடித்து மனதில் ஆணியாக இறங்க வல்லது.

எண்ணம், கருத்து, உணர்வு என்பவை புலன் வழிக் காட்சிக்கூடாகவோ புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட அனுபவத் தொடுதலாக உருமாறும் போது கவிதை தன் எல்லையைக் கண்டடைகிறது. சொற்களைக் கருவியாகக் கொண்டு இயங்கும் கவிதை கவிஞனின் உணர்வின் செறிவில் மாத்திரம் தங்கியிருப்பதில்லை. மொழியின் வீச்சில் அர்த்தத்துக்கும் அர்த்த

மின்மைக்கும் இடையில பயணிக்கும் கவிதை தான் கண்டு அடையும் பொருண்மைக்கூடாகத் தன் புலப்பாட்டு வெளியை தானே ஸ்தாபித்துக்கொள்கிறது. சட்ட நாதன் கவிதைகள் தனியே உணர்ச்சி சுழிப்பில் மாத்திரம் குவியும் கவிதைகள் அன்று. மனிதனுக்கும் அவன் வாழும் சூழலுக்கும் இடையிலான சிக்கல் நிறைந்த தொடர்பை விளக்கி நிற்கும் இக்கவிதைகள் அர்த்தச் செறிவுமிக்க மொழித் தூய்மையில் கட்டமைவை. உள்வயப்பட்ட அனுபவத்தொகுதியின் மொழி யாகக் குவியும் சட்டநாதன் கவிதை கள் நனவிலி மன ஆழத்தில் எழும் மனித நேசிப்பையும் வாழ்வின் எதார்த்தத்தின் கசப்புக்களையும் உள்வாங்கிக் கொண்டவை. கவிஞனின் உள்ளத்தை வெளிப் படுத்தி நிற்கும் இக்கவிதைகள் அவ்வளவுளத்தில் இருந்து கிளர்ந் தெழும் படைப்புலகத்தையும் சட்டி நிற்பவை. தனக்கென தனித்துவ அடையாளங்களைக் கொண்ட சட்டநாதன் கவிதைகள் விரிவும் வியப்பும் கொண்டவை.

நுண்ணுணர்வின் தடத்தில் வெளிப்படும் சட்டநாதனின் அகவுலகம் மென்மையானது. ஆண், பெண் உறவின் பரஸ்பர நேசிப்பின் ஆழத்தை வெளிப் படுத்தி நிற்கும் இவரின் அகவுலகம் விகற் பமற்றது. அன் பினில் தோய்ந்து அதனைக் காவித்திரியும் சட்டநாதனின் அகம் கவிதை வழி அதனை வெளிப்படுத்தி அதனூ டாகவே இளைப்பாறுகிறது. கருணை, பாசம் என்னும் அடிப் படை மனித உணர்வில் இருந்து பிறக்கும் இக்கவிதைகள் ஆராவாரமும் பகட்டும் அற்றவை.

தனிமை.

இரவின் தொடுகையால்
இருண்டு கிடக்கிறது வீடு...

ஓலிகள் அடங்கி,

காற்றின் மூச்சம் இல்லாமல் இருக்கிறது

முன் முற்றத்தில் இறங்கி நடந்தேன்—

மண் மணத்தது,

ஆனாலும் மழையேதும் இல்லை,

சிறு தூறல் கூட.

இது எப்படி...?

காலடி ஈரம்.

கை பட்ட இடமெல்லாம் ஈரம்.

முன் பனியா...?

தனிமையின்

உள் துயரங்களைத் துடைத்தெறிய

இப்பனித் திவலைகளால்

முடியுமா...?

நீ

இப்பொழுது எனனுடன் இல்லை

என்பது

இப் பனித்துளிகளுக்குத் தெரியுமா...?

லேசாய் மூச்சடங்கி இருக்கும்

காற்றுக்குத் தெரியுமா...?

வானத்தில் கண்சிமிட்டும்

நட்சத்திரப் பூக்களுக்கு,

மேற்கு வானில் தேய்ந்து

போய்க்கிடக்கும் நிலவுக்கு...?

அசையாமல் இருந்தாலும்—

உள் மனதில் உன்னை அசைபோடுதலே

எனக்கு

இப்பொழுது ஜெபமாகி விட்டது.

இந் நெடுந்தூயரைத்

துடைத்தெறிய

மருந்தாக நீ வருவாயா...?

மருந்து என்னும் இக்கவிதை தனிமைக்குள் உழன்று வருந்தும் சட்டநாதனின் அகவெளிப்பாட்டை உள்ளத்து உணர்வுகளுக்கூடாகக் காட்சிப்படுத்துகிறது. துணையை இழந்து தவிக்கும் அந்தராத்மாவின் நெடுந் தூயரை இக்கவிதை பதிவு செய்கிறது. வாயுரைத்தன்மை வாய்ந்த சட்டநாதனின் கவிதைத் தளம் உணர்ச்சி செறிவானது. இதன் தொடர்ச்சியை “புலன்களில் அவள்” கவிதையிலும் காணலாம். மனைவியை நினைத்து நினைத்து நெக்குறும் கணவனின் உணர்வின் குரலாய் ஒலிக்கும் இக்கவிதை மொழியைக் கடந்து மனதை ஊடறுத்துச் செல்கிறது.

“மரணம் எங்களுக்கு

இல்லை

என்பது போலத்தான்

நாம்

வாழ்ந்து வந்தோம்.

அனாதியானா சம்பந்தம்

எங்களது என்பது

உனக்கும் எனக்கும்

மட்டும் தான்

தெரியும்.

அப்படியொரு சாஸ்வதப் பிணைப்பு

நமது வாழ்க்கையில்...!

என்னை விட்டு நீ நீங்கவில்லை

என்பதை,

உள்ளே,

உள்ளே,

இன்னும் உள்ளே

என் உயிர் மூச்சாக

இருப்பதிலிருந்து

தெரிகிறது.”

பண்பட்ட அகத்திணைப் பொருட் கூறுகளை உள்வாங்கி இயங்கும் சட்டநாதனின் பெரும் பாலான கவிதைகள் சங்க இலக்கியச் செய்யுட்களைப் போன்று பெயர்ச் சட்டாத காதற் பாக்களாகவே அமைகின்றன. தலைவன் கூற்றாக அமையும் இக்கவிதைகள் “நலம் பாராட்டல்” வகைசார்ந்தனவாகவும் காணப்படு கின்றன.

“எனது பார்வை பட்டதும்

இணக்கமாகச் சிரித்தான்.

அதில்

நிரம்பிய பட்சம் இருந்தது.

... அத்துடன்

அவளது பார்வையில்

எனது

அம்மாவின் சாயை வேறு தெரிந்தது...”

தலைவன் தலைவியின் நலனைப் பாராட்டும் “இப்பொழுது நான்” கவிதையும்த் இத்தடத்திலேயே இயங்குகின்றது. அகத்திணை மரபின் பிற்தொரு பண்பான இயற்கையின் ஊடாக அகத்தை வெளிப்படுத்தலையும் சட்டநாதனின் கவிதையில் காணலாம். சங்ககாலப் புலவர்கள் இயற்கையைப் போற்றினர். இதனால் சங்க காலம் இயற்கை நெறிக்காலம் என்றழைக்கப் பட்டது. உள்ளத்து உணர்வுகளை இயற்கையின்பாற் ஏத்தி அதனூ டாக புலவன் தன் கருத்தை வெளிப் படுத்துவதாக சங்க இலக்கியங்கள் அமைகின்றன. இதன் தொடர்ச்சியை சட்டநாதன் கவிதைகளிலும் காண லாம். பிரிவென்னும் துயரத்தில்

உழன்று தனிமையின் கொடும்
வெம்மைக்குள் புழுங்கித் தவிக்கும்
ஆன்மா தன் துயரை இயற்கையில்
இருத்தி ஆறுதல் அடைகிறது. ஆறு
தலின் ஓளடதமாக இயற்கையைக்
காணும் கவிஞனின் உள்ளத்தை

“மருந்து” கவிதையிலும் காணலாம்.
காலடி ஈரம்.
கை பட்ட இடமெல்லாம் ஈரம்.
முன் பனியா...?

தனிமையின்
உள் துயரங்களைத் துடைத்தெறிய
இப்பனித் திவலைகளால்
முடியுமா...?

நீ
இப்பொழுது என்னுடன் இல்லை
என்பது
இப் பனித்துளிகளுக்குத் தெரியுமா...?
லேசாய் மூச்சடங்கி இருக்கும்
காற்றுக்குத் தெரியுமா...?
வானத்தில் கண்சிமிட்டும் நட்சத்திரப்
புக்களுக்கு,
மேற்கு வானில் தேய்ந்து
போய்க்கிடக்கும் நிலவுக்கு...?

அசையாமல் இருந்தாலும்—
உள் மனதில் உன்னை அசைபோடுதலே
எனக்கு

இப்பொழுது ஜெபமாகி விட்டது.

இளமையின் வேட்கையில்
காதல் கொண்ட மனம் முதுமையின்
வாழ்ந்த வாழ்வுக்கு அர்த்தம்
தேட முனைகிறது. கலவியில்
சுகித்த உடல் முதுமையில் காமம்
கரைந்து கரை தட்டிய மரக்கலமாக
தன் துணையைக் காமமற்று
நேசிக்கிறது. அதனையே தன்
வழித் துணையாகவும் கொள்கிறது.
முதுமை நரைத்துப் பிசிறு தட்டிய
நிலையில் காமத்தில் நீங்கிய
வாழ்வு சுடர்மிகு எல்லையைத்
தாண்டி பிரவேசிக்கிறது. நிகழ்கால
வாழ்க்கை புதிய அர்த்தங்களை
போதிக்கும் போதி மரமாகிறது. அப்
போது காமம் சிறியது. வாழ்க்கை
பெரியது என்பது கவிஞனுக்குப்
புரிகிறது. இதனை “நீக்கம்” கவிதை
உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாய்
வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

“காமம் அல்ல,

வாழ்க்கை பெரியது
எற்கும் மேலானது.

சுகம் தருவது காமம்
மாறாக
சுடர்மிகு எல்லை விரிவையும்
இருப்பின் உள் அர்த்தங்களையும்
உரசி உரசி
உணர்த்துவது வாழ்க்கை.

இனி
இரவுகள் எல்லாமே
பனியில் நனைந்தபடி
கடந்தேக வேண்டுமென்பது
எனக்குத்தெரிகிறது...!”

வாழ்வின் யதார்த்தங்களைப் பேசும்
இக்கவிதை காமத்தில் இருந்து விடு
பட்டு மனித வாழ்வின் உட்பொருளைக் கண்டடைகிறது.
இங்கு வாழ்க்கைத் தத்துவம் வழி
காட்டலுக்கான மனித தத்துவமாக
உருப்பெறுகிறது.

அன்பு, ஸ்நேகம், பரிவு,
பேருவகை என்னும் மென்னுணர்
வின் அடித்தளத்தில் இருந்து எழும்
குழந்தைகளின் உலகம் உணர்வு
பூர்வமானது. சட்டநாதனின்
அரும்பு, உலா, ஒரு அவிழ் கூட
முதலான சிறுகதைகளில் பரந்து
விரியும் இவ்வுலகை சட்டநாதனின்
கவிதைகளிலும் தரிசிக்கலாம்.
கனிவும் கருணையும் கொண்ட
இவ்வுலகம் நிதர்சனமானது.
பிரியம், ஸ்நேகம், வாஞ்சை என
பல்பரிமாணங்களைக் கொண்டது.
மனத்தின் நெருக்கத்தையும்
இருப்பின் உயிர்ப்பையும் காட்டும்
சட்டநாதனின் உலகம் மானு
டத்தை நேசிக்கும் மனித ஜீவராசி
களால் நிரம்பியது. காருண்யத்தின்
கலாசிருஷ்டியாக வியாபிக்கும்
இவ்வெளி ஆழ்மனதின் மையத்தில்
இருந்து கிளைத்து அமைதியும்
இனிமையும் நிறைந்த நிகழ்வுலகை
சிருஷ்டிக்கிறது.

பிரியம் நட்பு என்னும் இரு
இழைகளைகளின் முனைப்பில்
முகம் கொள்ளும் “அன்பு” என்னும்
கவிதை நெகிழ்வும் பரிவும்
கொண்ட குழந்தைகளின் அகவுல
காக விரிகிறது.

“உனது சின்ன மனசு முழுதும்

என்ன
தோய்ந்து கிடக்கிறது
சொல்லேன்...!”
“அம்மாவும் நீயும்தான்
அப்பா
என் மனசில் நிரம்பி வழிகிறீர்கள்.”
“அம்மாவின் அடி வயிற்றில்
இருக்கும்
குட்டித்தம்பிக்கு
என் இடத்தில் ஏதும் இல்லை,
அவன் நிறைந்து தளும்ப.
எனக்கு
இத்தினி யுண்டு இடம் போதும்
தாருங்களேன்!”
“ம்”
என்றேன்.
அவள் அிடர்த்தி கொண்ட இமைகள்
படபடக்க
என்னைப் பார்த்த பார்வையில்
இந்தப் பு உலகம்
உறைந்து
ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்தது.

சட்டநாதன் கவிதைகளில் பல
வேறுபட்ட நண்பர்கள் கொண்டா
டப்படுகின்றனர். பரஸ்பர விட்டுக்
கொடுப்பும் புரிந்துணர்வுமிக்க நட்பு
ஆராதிக்கத்தக்கது. இருக்கும்
போது “எழுத்து” என்னும் வல்லப்
பத்தை போற்றுவதால் உருவான
சட்டநாதன் வரதராசன் நட்பு
குடும்ப உறவாக மலர்கிறது. காலப்
போக்கில் அன்பென்னும் எல்லை
களைக் கடந்து வியாபிக்கிறது.
ஈற்றில் திடீரென நிகழ்ந்த வரதனின்
மரணம் கவிஞனின் இதயத்தை
ரணமாய் வருத்துகிறது. இழப்பு
இதயத்தை மோதி உடைத்த
தருணத்தில் ஆறுதலின் வடி
காலாய் கவிதை ஊற்றெடுக்கிறது.
“நண்பனாய்”க் கவிதை சட்ட
நாதனுக்கு வரதராசனுக்கும் இடை
யிலான நட்பை உலகுக்குப் பறை
சாற்றுகிறது.

“... நண்பா இன்று என்னுடன்
நீ
இல்லை.
ஆனாலும், உனது நினைவுகள்
பசுமையாய்
புத்தம் புது மலரின்
மலர்ச்சியுடனும்
குளிர்ச்சியுடனும் இருக்கிறது”

மனிதன் கடந்த வந்தபாதையில் மறக்க, மறுக்க முடியாமல் தொடர்ந்த வருபவர்கள் ஒரு சிலரே. அவர்கள் மனித வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்தவர்கள். அவர்கள் கற்றுத் தந்த பாடங்கள் மனதிலிருந்து அகற்ற முடியாதவை. அகற்றவோ, அழிக்கவோ நினைத்தாலும் அவை மனிதனை விட்டு அகலாது மனிதனோடு தொடர்ந்து வருபவை. இப்பின்னணியில் எழும் சட்டநாதனின் “தரிசனம்” தான் கண்ட மனிதர்களையும் அம்மனிதர்களால் தான் கண்டடைந்த உலகத்தையும் காட்சிப்படுத்துகிறது.

“எனது அருமை அம்மாவின்
உச்சி முகநலின்
கிளுகிளப்பு.
ஐயாவின்
கூரிய
வேட்டைப்பற்கள் தெரிய
வீசம்-
பெருமிதமான சிரிப்பொளி.

எனது அரிசி
எனக்கு அளித்த முதல் முத்தம்.
நண்பனுடன் அருந்திய
முதற் கோப்பை
மது.

பகை கொண்டு நிற்கும்
நண்பனின்,
நண்பனா...?
ஏதோ ஒன்று.
அவனது உறைந்து போன
முக தரிசனம்.

என்று எல்லாமே
எனக்கு நெருக்கமாக
மிக மிக
நெருக்கமாக,
பட்டுத்துணியில் பதித்த
சித்திரமாய்த்
தெரிகிறது.
பல வருடங்கள்
கழிந்த நிலையிலும்!

உயிரியின் முடிவே மரணம் எனப் படும். அதாவது உடலிலுள்ள உயிர்ச் செல்களின் இயக்க மின்மையையே விஞ்ஞானம் மரணமாகக் கொள்கிறது. இவ்வுலகில்

பிறந்த சகல ஆத்மாவையும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி மரணம் சுகித்துக் கொள்ளும். இதனையே அல்குர்ஆன் 7:34 “ஒவ்வொரு கூட்டத்தாருக்கும் (வாழ்வுக்கும், வீழ்வுக்கும்) ஒரு காலக்கெடு உண்டு, அவர்களுடைய கெடுவந்துவிட்டால் அவர்கள் ஒருகணப் பொழுதேனும் பிந்தவும் மாட்டார்கள்; முந்தவும் மாட்டார்கள்” என்கிறது. மனித வாழ்வின் முடிவுரையான இறப்பு மனிதனைச் சிந்திக்க வைப்பதுடன் மனிதனைத் தாக்கும் பெருந்துயர்களில் ஒன்றாகவும் காணப்படுகிறது. வாழ்க்கைத் துணையின் இழப்பில் துவண்டு போய் இருந்த சட்டநாதனை நண்பர்கள், உறவினர்களின் அடுத்து அடுத்து வந்த மரணங்கள் தாக்குகின்றன. சட்டநாதன் முதுமையுடனும் தனிமையுடனும் போராடும் வேளையில் உள், புறவெளிகளில் மரணத்தின் சாயை கவிந்தே கிடக்கின்றது. அது வாழ்வின் அர்த்தங்களை எழுதும் கவிதையாக வெளிப்படுகிறது.

காலம் கரைந்து
வேகமாய் நகர்ந்து விடுகிறது.
முதுமை தொடங்கு முன்னர்,
முகத்திலும் மனதிலும்
களை அகன்றிட
நூறாண்டு காலம்
வாழ்ந்த
அலுப்புக் களைப்புமாய்...!
நண்பர்கள்!
பலர் போய் விட்டார்கள்,
இருப்பவர் ஒரு சிலர்.
அதில்
நானும் ஒருவன்.
முதுமையின் தளர்ச்சி
படருமுன்னர்,
மரணத்தின் ஆழக் கோடுகள்
அழுத்தமாய்,
இன்னும் அழுத்தமாய்
ஏன்
என்னுள் படர்கிறது?

இப்படி நான்
எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை.

சமூக உணர்வும் அர் பணிப்பும் கொண்ட சட்டநாதன், தான் வாழும் காலச் சூழலில்

தம்மைச் சூழவுள்ள மனிதர்கள் எதிர்கொள்ளும் பல்வேறு இருப்பியல் பிரச்சினைகளைத் தமது கவிதைகளுக்கூடாக வெளிக் கொணர்ந்தவர். முரண்களைக் கண்டுணர்ந்து முரண் வழி சமூக அவலங்களை வெளிப்படுத்தும் சட்டநாதன் கவிதைகள் சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் கடந்து மனித நேயத்தினூடாக தான் காணும் சகமனிதனை நேசிப்பவை. சாவினைத் தரிசிக்க முயலும் ஏழை மூதாட்டியின் தோற்றத்தைச் சித்திரிக்கும் “படிமம்” அத்தோற்றத்தின் வாயிலாக மூதாட்டியின் வாழ்க்கைக் கோலங்களை நுண்ணுணர்வுத் தடத்தில் பதிவு செய்கின்றது.

புழுதி படிந்த
வெளித்திண்மையில் தான்
நீ பருத்துக் கிடந்தாய்.
உனது உடலில் எல்லாமே
உலர்ந்து போய்க்கிடந்தன.
விரல்கள் ஓலை நெட்டியாய்...
கழுத்து நரம்புகள் புடைத்து,
பட்ட வேரின் பழுப்பு நிறத்தில்.
கண் உறையுள்,
சோர்ந்து கிடக்கும் விழிகள்.
கிழிந்த,
புள்ளிச் சட்டையின்கீழாகக்
குருக்குத்திக் குட்டி வாழையின்
சவளல் தண்டுகளாய்க்
கால்கள்.

துயரம் தோய வருபவரை ஆறுதல் படுத்த வார்த்தைகள் இன்றி செல்லும் மனிதனைச் சித்திரிக்கும் மௌனம், சகல ஜீவராசிகளையும் நேசிக்கும் உள்ளத்தை வெளிப்படுத்தும் “எல்லாமே பிடிக்கும்”, எலியும் பூனையும் பேதமின்றி நேசமுடன் தூங்கும் “சிநேகம்”, தனக்கு கிடைத்ததைக் கொடுத்து மகிழும் குழந்தையின் பிஞ்சு உள்ளத்தைப் பதிவு செய்யும் “களவு” முதலான கவிதைகள் இத்தடத்திலேயே பயணிக்கின்றன.

சொல் விளையாட்டுக் களற்ற நேர்த்தியான கவிதைகள் சட்டநாதனின் கவிதைகள். நகுலனின் உலகத்தைப் போன்று

மானது. படிக்கும் வாசகனின் மனத்தினைச் சண்டி இழுத்துப் பாரமாக்கும் சக்தி கொண்டவை. மனித அகம் குறித்த தேடலாக அமையும் சட்டநாதன் கவிதைகளில் பெரும் பாலானவை தன்னைச் சுற்றியுள்ள உலகை தூலப் பார்வையால் அளக்க முற்படுபவை. சாதரண வார்த்தைக்குள் கட்டுண்ட இக்கவிதைகள் மெய்ஞானமிக் கவை. “காண்பதெல்லாம் மறையுமென்றால் மறைந்த தெல்லாம் காண்பமன்றோ” என்ற மகாகவி பாரதியின் வாக்கை சட்டநாதனின் கவிதையிலும் காணலாம்.

“கலவரம்
நடக்கும் இடம்
அங்கே போகாதே...”
என்றான்
நண்பன்.
ஆனாலும்
நான் போனேன்.

எனக்கான கலவரம்
ஏதும்
ஆயத்தம் செய்யப்படாததால்
அங்கு கலவரம் ஏற்பட
வாய்ப்பு இல்லாமலானது!

வாய்ப்பு வரும்வரை
காத்திருந்தேன்
அப்பொழுதும் வரவில்லை.

“ஏன்” என்று கேட்டதற்கு
அங்கிருந்து
கலவரம் செய்தவர்கள்
சிலர்
பொலிஸ் துப்பாக்கிச் சூட்டில்
செத்துப் போயினர்
என்றனர். அதனால்தான்
கலவரம் ஏதும் இங்கு
இப்போது இல்லை
என்றனர்.

செத்தவர்களில் சிலராவது
கலகம் செய்ய வருவார்கள்
எனக் காத்திருந்தேன்.
அப்பொழுதும்
அங்கு கலவரம் செய்ய
ஆரும் வரவில்லை.”

ஒன்றை ஊடுருவி ஆழ்ந்து

பார்க்கும் தன்மையைச் சட்டநாதன் கவிதையில் காணலாம். பொருட்களின் நிலைகளையும், மாறுதல் நிகழும் விதங்களையும், மாறுதலுக்கு அப்புறம் கிட்டும் விளைவுகளையும் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தும் சட்டநாதன் கவிதைகளில் அவரின் தொழிலுக்கேயுரிய விஞ்ஞான நோக்கு புலப்படுகிறது. “காலநேர்த்தி” “அதிசயம்”, “அது”, “வாழ்வு”, முதலான கவிதைகள் பௌதீகநிலைகளுக்கேற்ப நிகழ்வுகளை ஊடுருவி பார்த்து அதன் அடிப்படையில் தரவுகளைப் பகுத்தாயும் தன்மைகொண்டவை.

மேலே பறந்த
பருந்தின் கால்களில்
புனை இருந்தது.
புனையின் கால்களில்
சின்னதாய்
எலி இருந்தது.
எலியின் வயிற்றில்
சிறு புழு இருந்தது.
புழுவின் வயிற்றில்
மண் இருந்தது.
மண் துகள்களில்
கண்ணுக்குத் தெரியாத
நுண்அங்கிகள் இருந்தன.
அங்கிகள் பெருகி
ஆனந்தமாக,
அவ்வங்கிகள் தோறும்
நான் இருந்தேன்,
சிறிது வெளிச்சத்துடன்

ஒரு குறிப்பிட்ட சூழல் முறைமையில் ஒரு போசணை மட்டத்திலிருந்து இன்னொரு போசணை மட்டத்திற்கு உணவு கடத்திச் செல்லப்படுவதை உயிரினங்களுக்கிடையிலான எளிய சங்கிலித் தொடர்புகளுக்கூடாக விளக்கும் இக்கவிதை அத்வைத தத்துவ சார்புடையதாகத் தன்னைக் கட்டுறுத்துகிறது. இது போன்று சட்டநாதன் கவிதைகளில் மெய்யியலின் உட்கூறுகள் பொதிந்து போயுள்ளன. மனித வாழ்வின் தரிசனத்துக் கூடாக மெஞ்ஞானத்தைக் கண்டடைந்து புலன் வழிப்பட்டு அர்த்தத்தை தேடும் இக்கவிதைகள் மனதின் ஆழ் மனத்துடன் பின்னிப்பிணைந்தவை. ஞானம் கைகூடும் நிலையில்

ஜீவான்மா உலகில் உள்ள அத்தனை பொருட்களையும் பரவான்மாகக் கருதுகிறது. ஜீவான்மா பரவான்மாவைக் கண்டடையும் போது அது தான் என்னும் நிலையைக் கடந்து பரவான்மாவாக மாறிக் கொள்கிறது. எல்லைகளைக் கடந்து நிற்கும் பரவான்மாவே ஜீவான்மா என வேதாந்தம் எடுத்துரைக்கிறது. “இருப்பு” கவிதையில் நான் என்னும் சுயத்தைத் தேடும் ஆன்மா புறவயப்பட்ட உலகை தான் என உணர்கிறது. தன்னை கடந்த நிலையே அவ்வுணர்வாகும்.

புலரியில்,
உதயனின் செந்தளிரில்,
இழைந்து கரையும்
கருமையில்,
நான் இருப்பது
தெரிகிறது.
குண்டு பட்டுச்
சரிந்து
சுடலமாய்க் கிடக்கும்
தாயின்
முலைக் காம்பு கவைக்கும்,
நா (த்)
துழாவும்
பச்சிளங் குழந்தையின்
பதை பதைப்பில்
நான் இருப்பது தெரிகிறது.

அறிவுப்பயிற்சியும் அகநோக்குப் பயிற்சியும் இதனை சாத்தியமாக்குகின்றன. சிவனே சீவனாகவும் சீவனே சிவனாகவும் நிற்கும் நிலையிலேயே இது சாத்தியமாகும். தோற்றங்கள் யாவும் பஞ்சபூதங்களின் கூட்டென்றும் பஞ்சபூதங்கள் அணுவின் திரட்சியென்றும் அணு இறைநிலையின் இயக்க நிலையென்றும் வேதாந்தம் கூறும். உயிரே மனமாகவும் இறைவனே உயிராகவும் இருக்கும் நிலையில் இறைவனே நானாகவும் சர்வமமாகவும் நிற்கின்றான். இப்பொருண்மையின் வெளிகளை ஆழமாக “இருப்பு” கவிதை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

வேதாந்தத்தைப் போல சைவசித்தாந்த தத்துவக் கருத்துக்களும் சட்டநாதன் கவிதைகளில் விரவிக் காணப்படுகின்றன.

உலகத்தின் முதலாகிய மெய்யை உண்மை என்று உணராது உலகத்தை மெய் என்று நோக்கும் சிந்தை கொண்டவருக்கு ஞானமாகிய திருவருள் உண்மையும், திருவருள் ஞானம் வெளிப்படுவதற்கு ஏதுவாகிய குருவும் துலங்காது. நிலையில்லாத வற்றை நிலையென எண்ணும் ஆன்மா பொய்யினால் மூடுண்டு இருண்டு கிடக்கும். இதனை திருவருட்பயன்

“பொய்யிருண்ட சிந்தை
பொறியினர் போதமா
மெய்யிரண்டும் காணார் மிக”

என்னும் அடி தெளிவுபடுத்தி நிற்கிறது. சட்டநாதனின் “ஒளி”க் கவிதையும் இத்தடத்திலேயே பிரவேசிக்கிறது. இருளில் ஒளிந்திருக்கும் ஆன்மா வழிகாட்ட எவருமின்றி அல்லற்படுகிறது. ஒளியை அறிய வகையற்று இருள்வயப்பட்டு நிற்கும் உலகு சட்டநாதனால் நரகத்தின் நடுவழிப்பாதையாக குறிப்பிடப்படுகிறது.

கோயில்கள், கர்ப்பக் கிருகங்கள்,
குடிமனைகள்,
ஊர் அம்பலங்கள்,
உள் இழையும் பாதைகள்
என்று எல்லாமே
அடர்ந்த கரும்பாசி
படர்ந்தது போல்
இருளில் கிடக்கிறது.

ஒரு அகல்தானும் இல்லை
ஒளியேற்ற
எங்களிடம்.
ஒரு துளி எண்ணெய்க்கு
ஊரெல்லாம் அலைகின்றோம்.
உண்மை இது.
ஒளி நமக்கு வேண்டும்
ஒளி நமக்கு வேண்டும்
இருளிலிருந்து
எம்மை ஒளிக்கு இட்டுச்செல்ல
ஆர் வருவார்...!

எங்கள் ஊர்
இருளில் கிடக்கிறது
நரகத்து
நடுவழிப் பாதை போல.

ஆன்மாவின் இத்தன்மையைப் “பூட்டைத் திறப்பதுங் கையாலே மனப்பூட்டைத் திறப்பது

மெய்யாலே” வீட்டைத் திறக்க முடியாமல் விட்ட விதியென்கின்றார் காகபுசண்டர்.

வாழ்க்கையில் நடக்கும் அன்றாட யதார்த்தங்கள் வாசகனைக் கவரும் மாயத்தன்மை பொருந்திய புனைவுகளாக உருமாற்றும் போது மாந்திரிக யதார்த்த எழுத்துக்கள் தோன்றி விடுகின்றன. நவீன தமிழ்க் கவிதை மரபில் இதனைச் சிறப்பாகக் கையாண்ட வரில் முக்கியமானவர்களாக பிரேம் - ரமேஷ், என்.டி.ராஜ்குமார், சித்தாந்தன், மலர்ச்செல்வன் போன்றவர்களைக் கூறலாம். யதார்த்த கலை இலக்கியமரபு தமிழ்ச் சூழலில் செல்வாக்குச் செலுத்திய வேளையில் வாழ்க்கையில் தாம் பார்க்கும் காட்சிகளை மாயத்தன்மைக்கு அழுத்தம் கொடுத்து சட்டநாதன் வெளிப்படுத்தும் போது மாஜிக்கல் ரியலிச எழுத்து வாசிப்புக்கு பழக்கப்பட்ட ஒன்றாக மாறிவிடுகிறது. மாந்திரிக யதார்த்தத்தைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்ட தமிழவனின் “ஏற்கனவே சொல்லப்பட்ட மனிதர்கள்” முதல் பா. வெங்கடேசனின் “தாண்டவ ராயன் கதை” வரையிலான நாவல்கள், ஜெயமோகனின் “டார்த்தீனியம்”, கோணங்கியின் “பிதிரா” ஆகிய புனைவுகள் வெளிப்படையாகப் புரியாத நிலையில் மாயத்தன்மையின் யதார்த்தத்தை சட்டநாதனின் “காகங்கள்” கவிதையாவரும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் புனையப்பட்டள்ளது.

சில காகங்கள்
அயற் கிராமத்திலிருந்து
அங்கு வந்தன.
திடுக்குற்று விழித்த
அவன்
செயலிழந்து,
செய்வதறியாது
தவித்தான்.
ஆனாலும்,
சில அரிசிக் குருணைகளையும்
புச்சி நாசினியையும்
கையில் எடுத்தான்.

உடல் பதற,
அவனது

கைகளும் லேசாய் நடுங்கின.

அவனது குரல்
சற்று மாற்றம் கொண்டு
காகத்தின் குரலாய்
ஒலித்தது.

அவனது முகத்தில்
கூரிய அலகுகளோடு
கருஞ் சொண்டொன்று
தானாய்
முளைத்தது.
கூடவே இறகுகளும்.
கூரிய நகங் கொண்ட
கால்களும்

குரலில் கரகரப்பு
ஏறிட
கா...கா...என
அவன்
ஒலி எழுப்பினான்.
அவனது குரல் கேட்டு,
தொகை
தொகையாய்
அவ்வூர் வந்த காகங்கள்
அவனைக் கழிந்தன.
தொந்தரவு தந்தன.
அதனைத் தாழாது
சிறகு விரித்தவன்,
மேலே...மேலே பறந்து சென்றான்.
தூரத்தில் அவனைப் பார்த்து
நிற்பது யார்...?
மங்கலாய்த்தெரியும் அவர்
ஈஸ்வரனா?
இல்லை,
சனீஸ்வரன்!

வாகனம் ஏதுமில்லாது
தவித்து நின்ற அவருக்கு
அவன்

வாகனமானான்!

சக உயிரியை நேசிக்கத் தெரியாத மனிதனின் அவலத்தைப் பாடும் இக்கவிதை பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் போது பாதுகாப்பு படையினரால் வேட்டையாடப்பட்ட அப்பாவிப் பொதுமக்கள் குறித்த சேதியினையும் உள் முகமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. செயல் தன் வயப்படும் போது செயல் நானாகவும் நான் செயலாகவும் உருமாறும் நிஜவுலகத்தை புனைவில் வெளிக் கொணர்ந்த சட்டநாதன் உயிரியை வேட்டையாடும்

மனிதனால் அன்பும் நேசிப்பும் நிறைந்த புறவுலகில் இன்பமாக வாழ முடியாது என்பதையும் இக்கவிதையில் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

மக்களின் இயல்பு நிலையைச் சீர்குலைத்த ஈழப் போராட்டம் ஒருலட்சத்துக்கும் அதிகமான மனித உயிர்களைக் காவுகொண்டது. மக்களின் உடைமைகளை சிதைத்து நாட்டிற்கு பொருளாதார ரீதியான இழப்பையும் ஏற்படுத்தியது. போரில் சிதறிக் கிடக்கும் கற்குவியலுக்கிடையே காணாமல் போன வீட்டை நினைத்து நொந்து நொடிபவனின் துயரே “நினைவில் இவை நெருடலாய்” கவிதை

“இந்த இடத்தில் தான்

இருந்தது

எங்கள் வீடு

சிதறிக் கிடக்கும் சிறு கற்களும்

சிறு குவியலாய்

தெற்கு மூலையில் கிடப்பதும்

அடையாலமா?

தென்னை அருகாகக் கிணறு என அவை

இருந்த

இடம் தெரியவில்லை

பகைவன்

தற்கெட்டுப் படை நடாத்திய எச்சங்கள் இன்று இங்கு ஏராளமாய் நூற்றாண்டுகள் கடந்தும் நினைவில் இவை நெருடலாய்...”

பெண்ணிலைவாதக் கருத்துகளை உள்வாங்கியும் சட்டநாதன் கவிதைகள் இயங்குகின்றன. மூன்று தலைமுறை வாழ்வைப் பகிரும் “துயரம் இன்னும் தூரமாய்” கவிதை அதிகாரப் போக்குடன் செயற்படும் ஆண்நிலைவாதப் போக்கினை யதார்த்த பூர்வமாய் முன்வைக்கிறது.

“உரத்த குரல் கேட்கும் போதெல்லாம்

உதிரும் உலர்கிறது

உறைந்து போகிறது

அந்தக் குரல் அப்பாவினது.

எங்கே எனது இன்கலின் மருந்து?

ஒரு ஊசி ஏடு

மூக்கு

கண்ணாடியை எங்கே தொலைத்தாய்

அம்மாவைக் கூப்பிடு

இல்லை நீ இஞ்ச வா...”

தன் தேவையை மாத்திரமே கருத்தில் கொண்டு வாழும் ஆண்களின் சுயரூபத்தை மனித வாழ்நடத்தை கூடாக விளக்கும்

இக்கவிதை காலங்கள் கழிந்தாலும் ஆண்மையவாதச் சிந்தனை மாறப் போவதில்லை என்பதை தெளிவாக முன்மொழிகிறது.

வாழ் வின் சாரமாய் விளங்கும் சட்டநாதன் கவிதைகள் அவர் தம் உறவுகளோடு வாழ்ந்த பல்வேறு காலகட்டங்களைக் கோடி காட்டிநிற்கின்றன. மென்னுணர்வுத் தளத்தில் எழுதப்பட்ட இக்கவிதைகள் வாசகன் மனத்தில் அழகாகவும் ஆழமாகவும் பதியும் வண்ணம் எழுதப்பட்டவை. காலதேசத்தில் மனித துயர்களை உள்வாங்கி பயணம் செய்யும் சட்டநாதன் பரிச்சயமான எளிய சொற்களால் மொழியை உள்வாங்கிக் கொள்கிறார். இந்திய மெய்யியலுக் கூடாக ஆன்மீக வலகைத் தரிசிக்கும் சட்டநாதன் சொற்களுக்குக் கூடாக தன் அகவுலகைத் திறக்கிறார். ஆழ்மனதில் சலனங்களை ஏற்படுத்தும் சட்டநாதன் கவிதைகள் மென்னுணர்வோடும் தீராத அவாவோடும் மனதைத் தொல்லை செய்யும் தொனியோடும் என்றும் எப்போதும் பேசிக் கொண்டே தான் இருக்கும். ●

அன்பு

அந்தப் பிஞ்சு சலிப்பேதுமற்ற துள்ளலுடன் என்னுடன் வந்தாள்.

“உனது சின்ன மனசு முழுதும் என்ன தோய்ந்து கிடக்கிறது சொல்லேன்...!”

“அம்மாவும் நீயும் தான் அப்பா என் மனசில் நிரம்பி வழிகிறீர்கள்.”

“அம்மாவின் அடி வயிற்றில் இருக்கும் குட்டித்தம்பிக்கு என் இடத்தில் ஏதும் இல்லை, அவன் நிறைந்து தளம்ப. எனக்கு

க.சட்டநாதன்

இத்தினி யுண்டு இடம் போதும் தாருங்களேன்!”

“ம்”

என்றேன்.

அவள் அடர்த்தி கொண்ட இமைகள் படபடக்க என்னைப் பார்த்த பார்வையில் இந்தப் பூ உலகம் உறைந்து ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்தது.

அப்பொழுது வானத்து நட்சத்திரங்களும் கூரிய சந்திரரும் அவளது காலடியில் சொரிந்து இடம் தேடியபடி...!

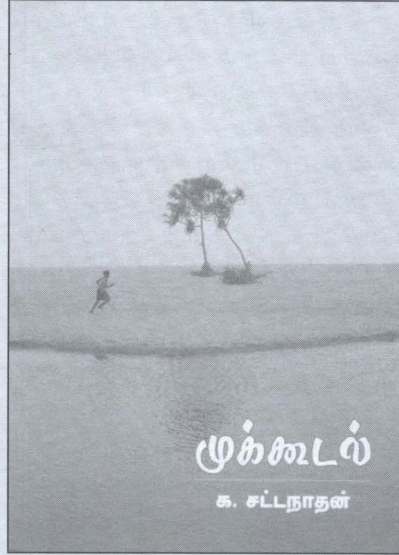
சட்டநாதனின் முக்கூடல்

சட்டநாதனைப் படிக்கும் போது ஜானகிராமனை படித்த நினைவுகள்
மேலெழுவதை என்னால் தடுக்க முடியவில்லை.

படுக்கையில் நாராகக் கிடக்கும் அவனை பராமரிக்கும் தவபாலனது செயற்பாடுகளை சட்டநாதன் நுணுக்கமாக விபரித்துச் செல்கையில், மருத்துவத்தில் இன்று பேசப்படும் கெயரர் அன்சைற்றி (Carer anxiety) பற்றி அன்றே அவர் பேசியிருக்கிறாரா என ஒரு கணம் ஆச்சரியப்பட வைத்தது.

படுக்கையில் இயலாமையில் கிடக்கும் நோயாளிகளுக்கு தம் இயலாமையை எண்ணும்போது மனக் கவலையும் விரக்தியும் ஏற்படுவது இயல்புதான். பராமரிப்பாளர் நிலையும் சிக்கலானது. இயலாமையில், நினைவிழந்து அல்லது நினைவு தடுமாற்றம் உள்ள நோயாளிகளைத் தொடர்ந்து பராமரிக்க நேர்கையில் அவர்களும் ஆழமாகப் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை நாம் உணர்ந்திருக்கிறோமா?. அது உடல் ரீதியாகவும், கால நேரம் சார்ந்ததுமான இக்கட்டு மட்டுமல்ல அதுவும் தன்னந்தனியனாகப் பராமரிப்பதானது கடுமையான மன உளைச்சலுக்கு பராமரிப்பவரை உட்படுத்தி விடும். இது பற்றித்தான் இப்பொழுது மருத்துவத்தில் பேச ஆரம்பித்துள்ளார்கள்.

ஆனால் கதையின் பாதை மாறியது. அவன் இறந்துவிட்டான் என்பதை உணர்ந்ததும் அவன் “ஒரு கணம் உறைந்து போனாலும் மறுகணம் விடுபட்டுவிட்டான்” என்பதை மிக சுருக்கமாக சொல்லி மேலே தொடருகிறார்.

தொடரும் அடுத்த சம்பவம் சற்று உறுத்தலானது. தாலி கட்டியவளின் பிணத்தை அப்படியே விட்டுவிட்டு கதவை பூட்டி வெளியே புறப்படுகிறான். வசந்தியின் வீடு சென்று, அவளது சம்மதத்தை கேட்காது “ஆடைகள் நெகிழ அவள் மீது கவிந்து படர்ந்தான்”

இறந்து கிடக்கும் மனைவியின் உடலை அநாதரவாக விட்டு விட்டு இங்கு வந்து இவளது உணர்வுகளை அலட்சியப்படுத்தி சரீர சுகம் தேடும் அவளது குண இயல்பை சட்டநாதன் ஆரவார

மின்றித் தோலுருத்துக் காட்டுகிறார். இருந்தபோதும் தீர்ப்புச் சொல்லும் நீதிமானாக கதை சொல்லாது சம்பவங்கள் ஊடாக சுருக்கெனத்தைக்கவைக்கிறார்.

சுமார் 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாசித்த ஆங்கில நாவலின் ஒரு சம்பவம் நினைவிற்கு வந்தது. அந்நேரம் அது என் மனத்தை உறுத்தவும் செய்தது.

நண்பன் இறந்துவிட்டான். மரண வீட்டிற்கு செல்ல முடியாத இவன் மாலை கவிமும் வேளையில் துக்கம் விசாரிக்கச் செல்கிறான். இடுப்பிற்கு கீழ் செயற்படாத நோயினால் துன்புறும் நண்பனின் மனைவி கட்டிலில் கிடக்கிறான். நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஒரு நெகிழ்ச்சியான தருணத்தில் அவளை ஆதரவாக பற்றுகிறான். மனங்கள் சேர கனக்கும் துயரங்கள் கரைய அவர்கள் புணர்ந்து கொள்கிறார்கள்.

அந்த இளம் வயதில் என் மனத்தை உறுத்திய அந்த சம்பவமானது சட்டநாதனின் சிறுகதையைப் படித்த பின்னர் மனத்தில் புதிய கேள்விகளையும் விளக்கங்களையும் வேண்டி நின்று. அது ஆழ்துயரின் நிர்க்கதியில் பற்றுத்தேடி ஆறுதல் காணும் நிலை. இது காட்டுமிராண்டிதனமான ஆண்மையின் வக்கிர குணம்.

சட்டநாதனைப் படிக்கும் போது ஜானகிராமனை படித்த நினைவுகள் மேலெழுவதை என்னால் தடுக்க முடியவில்லை. இத்தனைக்கும் அவரது கதா

பாத்திரங்கள் வேறு. இவர் பேசும் மனிதர்கள் வேறு. சூழல் வேறு. கரு வேறு.

இருவருமே மனித உறவுகளின் மறைந்து கிடக்கும் நெகிழ்ச்சியான தருணங்களை உணர்வுபூர்வமாகச் சித்திரிப்பதில் வல்லவர்கள். அதிலும் ஆண் பெண் உறவுகள் பற்றி அற்புதமாக சொன்னவர்கள். மற்றவர்கள் வெளிப்படையாகப் பேசத் தயங்கும் சம்பவங்களை நிதானமான சொற்களில் மனதில் உறையச் செய்பவர்கள்.

மனித உறவுகளின் சிக்கல்கள் எல்லையற்றுப் பரந்தவை. ஒவ்வொரு சிக்கலும் ஒரு புதிய முகத்துடன் மேடையேறும். அந்தச் சிக்கல்களின் சின்னஞ் சிறு துரும்புகளைக் கூட சட்டநாதனால் அவதானிக்கவும் நறுக்கெனப் பேசவும் முடிகிறது.

“பேரிளமை” கதையில் வரும் அவனும் அவளும் பல்கலைக் கழக நாட்களின் மனதால் இணங்கியவர்கள். ஆனால் சாதீயத்தின் கனல் நாக்குகள் தீண்ட அவன் விலகி வெளிநாடு சென்று விடுகிறான். சொல்லத் தெரியாத ஏதோ ஒரு எதிர்பார்ப்பில் இருவருமே சடங்கு செய்யாது இருக்கிறார்கள்.

இருவரும் மீண்டும் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிட்டுகிறது. அது பெரிய எதிர்பார்ப்புகளுடன் ஆனதாக இருப்பதில் வியப்பில்லை. நரைக் கோடுகள் அரும்பும் தருணத்தில் அவன் நாடு திரும்பியிருக்கிறான். அவன் ஓட்டி உலர்ந்தும், அவன் மத்தளம் போன்ற வயிற்றுடனும் உருமாறி நிற்கிறார்கள். அந்த நேரத்தில் அவன் சாதாரணமாகச் சொன்ன வார்த்தைகள் அவளைக் காயப்படுத்தி விடுகின்றன. “சடங்கு செய்யிற யோசனை எனக்கு இருந்ததுதான்... அதற்காக நுகத்தடியில் சிக்கிய மாடு மாதிரி அவலப்பட வேணுமா?”

அவள் எதுவும் பேசவில்லை. அவளது மன ஓட்டத்தை ஆசிரியர் வார்த்தையில் சிறைப்

பிடித்த அழகை நீங்களே மீண்டும் படித்துப் பாருங்கள்.

அவளது எதிர் வினை இவ்வாறு அமைந்தது. “கீழ் கண்டுகொண்டு, அவளை ஏளனமாகப் பார்த்தாள். உதடுகளிலும் ஒரு கீறலான சிரிப்பு அவளை வதைத்தது”. அவசர அவசரமாக அவன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து புறப்பட எத்தனிக்கிறான்.

இரு நல்ல உள்ளங்களில் ஏற்படும் ஊமைக் காயங்களும் பிரிவும் ஆறாத் துயராக எங்களைப் பற்றிக்கொள்கிறது.

ஆண் பெண் உறவு பற்றிய அவரது கதைகளில் பெண்கள் பக்கமாகவே அவரது சாய்வு பெரும்பாலும் இருக்கிறது. சமூக பொருளாதார சம்பிரதாய விலங்குகளால் கண்டுண்டு கிடக்கும் பெண்கள் பக்கம் தராக சரிவது நியாயமானதாகவே இருக்கிறது. ஆண் பெண் உறவுதான் இவரது படைப்புகளின் அடிநாதமாக இருந்தாலும் அவை காதலையும் காமத்தையும் மட்டும் பேசுவதில்லை.

இதற்குக் காரணம் இவரது பெண் பாத்திரங்கள் பள்ளிச் சிறுமிகளாக, முலை அரும்பி சமைய நிற்கும் பெட்டைகளாக, கட்டினம் பருவப் பெண்களாக, நடுவயதினராக, நரை அரும்பும் முதுமைப் பெண்களாக வேறு வேறு கோலங்களில் இருப்பதுதான். இதுவே இவரை ஜானகிராமனிலிருந்து சற்றே வேறுபடுத்தவும் செய்கிறது.

காதலி, மனைவி என்ற பாத்திரங்களுக்கு அப்பால் தாய், சகோதரி, நண்பி பல முகங்கள் அவர்கள் கொள்வதை அவதானிக்க முடிகிறது.

இருந்தபோதும் இவரது படைப்புகள் ஆண் பெண் உறவுகளை மட்டுமே பேசுகின்றன என்று பொருள்படவில்லை. உதாரணத்திற்கு தொகுப்பின் முதற்கதையான “நினைவுகளில்...” இறுதிக் கதையான “விடலை” ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

முதற்கதையில் தமிழ் தேசிய அரசியல் மறைமுகமாகப் பேசப்பட்டாலும் மனித நேயமே

முக்கியமாகப் பொருளாகிறது. இறுதிக் கதையில் விடலைப் பருவத்தின் முரட்டுத்தனமும் பண்பாட்டுக் குலைவும் பேசப்படுகின்றன. அதற்குள்ளும் ஆண் பெண் உறவின் சில சுகமான கணங்களை சட்டநாதன் தொட்டுச் செல்வதை கிளுகிளுப்போடு அவதானிக்க முடிகிறது.

இவரது படைப்புகளில் இந்த மண்ணின் மணம் தொற்றி நிற்கிறது. பேச்சுத் தமிழை அவர் பெருமளவு தவிர்த்தாலும் கதை மாந்தரின் உடை நடை பேச்சு உட்பட, செடி, கொடி, ஒழுங்கை சைக்கிள், வாகனம், கோவில் என ஒவ்வொரு சிறு சிறு சித்திரிப்புகளிலும் மண்ணின் உயிர்ப்பு செறிந்து கிடக்கிறது.

அவரது கதாபாத்திரங்களும் சாதாரணமான மக்களே அன்றிக் காவியத் தலைவர்கள் அல்ல. தத்தமக்கே உரிய பலத்துடனும் பலவீனத்துடனும் உலாவருவதைக் காண முடிகிறது.

ஒரு படைப்பானது ஆழமான ஒரு கருத்தை அல்லது பாடத்தை முன் வைக்க வேண்டும் என்பதே ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் வாய்ப்பாடாக இருக்கிறது. முற்போக்கு எழுத்துகள் ஒரு காலத்தில் முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டன அதன் தாக்கம் தொடர்வதால் எந்தப் படைப்பை எடுத்தாலும் அதில் ஏதோ ஒரு நீதி சொல்லப்பட வேண்டும் என்றே இன்றும் எதிர்பார்க்கிறோம்.

ஆனால் சட்டநாதனின் படைப்புகள் மிகவும் வித்தியாசமானவை. அவை வாசகனுக்கு போதிக்க வருவதில்லை. கருத்துக்களைத் திணிப்பதில்லை. சட்டாம் பிள்ளை போல பிரம்பைக் கையில் எடுப்பதில்லை.

உதாரணத்திற்கு “நிழல்” என்ற படைப்பு மிகவும் சுவார்ஸமானது. குழந்தைத்தனமோ என எண்ண வைக்கும் அந்த ஐயங்காரப் பெண்ணின் வெளிப்படையான பேச்சும் உற்சாகமும் குறுகுறுப்பும் வாசகனையும் தொற்றிக் கொள்கிறது. அந்தக் கதை அவளின்

வாழ்க்கைக் கோலம் மட்டுமே. அதை இரசித்து மகிழ்வதுடன் நின்றுவிடாது அதற்குள் நீதியை தேட முயல்வது வீண் என்றே நினைக்கிறேன். ஈழத்துப் படைப்புச் சூழலில் இந்த விதத்தில் எழுதிய படைப்பாளிகள் மிகக் குறைவான போதும் அதில் சட்டநாதன் முக்கியமானவர். ஆயினும் அத்தகைய கலைப் படைப்பாக்கப் பாதையில் பயணிக்க பழைய தலைமுறையினர் மட்டுமின்றி புதியவர்களும் கால் எடுத்து வைக்காதிருப்பது துயரமே.

“சட்டநாதனின் கதைகளில் கோஷங்கள் இல்லை. சுலோகங்கள் இல்லை. ஆயினும் அவை பிரசாரம் செய்கின்றன. எது சரி எது பிழை என்று தன்னை நீதவானாக்கித் தீர்ப்பு வழங்காமல் கதைப்போக்கில் நியாய அநியாயங்களை அழகாக உணர்த்துகின்றார்” என பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம் ஓரிடத்தில் கூறுகிறார். ஓரளவே என்னால் அக்கருத்துடன் ஒன்றிப்போக முடிகிறது.

ஒரு சிறுகதையை எந்த ஆலாபரணமும் பந்தாவும் இன்றி ஆரம்பிக்க சட்டநாதனால் ஆரம்பிக்க முடிகிறது. “கதவு நீக்கலில் அவள் அறையில் படுத்திருப்பது தெரிந்தது” என்று அந்த மரணமும் அவர்களும் என்ற கதை ஆரம்பித்திருந்தது. “அந்த வீட்டைப் பார்த்ததும் அவள் அசையாமல் அப்படியே நின்றுவிட்டாள்.” இது கனவுகள் கரைந்து போனபோது கதையின் ஆரம்ப வரிகள்

இப்படித்தான் ஒவ்வொரு கதையும் மிகச் சாதாரணமாக ஆரம்பிக்கும். மரம் முடிச்சுகள் அற்ற வரிகள் என்ற போதும் தொடர்ந்து வாசிக்கத் தூண்டும் நடை. சிக்கலற்ற ஆற்றொழுக்கான நடை. மற்றவர்கள் மண்டையைக் குழப்பும் விதத்தில் எழுத வேண்டும் என்று நினைக்கும் இன்றைய பல படைப்பாளிகளிடையே இவர் வித்தியாசமானவர்.

கிராமத்து மற்றும் சிறு நகர்ச் சூழலில் வாழும் மக்களின்

வாழ்வை மிக நுணுக்கமாகச் சித்திரிப்பதனால் நாமும் அந்தச் சூழலுடன் இணைந்து கொள்ள முடிகிறது., அந்த மக்கள் இடையே யான உறவின் நெகிழ்ச்சியான தருணங்களை தரிசிக்கவும் முடிகிறது நாமும் அந்த யாழ்மண்ணின் மைந்தர்கள் என்பதால் அதை மிகவும் ரசித்து ஒன்றவும் முடிகிறது.

ஆனாலும் முற்றிலும் வித்தியாசமான சூழலில் வாழும் ஒருவர் அதுவும் கராரான கருத்துக்களின் அடையாளமான வெங்கட் சாமிநாதனும் அதை ஒத்த கருத்தை மொழிந்திருப்பது ஆச்சரியமானது மட்டுமல்ல மகிழவும் கூடியது.

“கதை என்னவாக இருந்தாலும், அவர் சித்திரிக்கும் மனிதர்களும் அவர்கள் சிந்தனைகளும் என்னவாக இருந்தாலும் சட்டநாதன் கதைகளில் அவர் சித்திரிக்கும் சூழலும் வாழ்க்கையும் மிக வசீகரமானவை. அதிலும் கிராமத்து வாழ்க்கையும் கிராமத்துச் சித்திரிப்பும் மக்கள் பேசும் மொழியும் மிக ரம்மியமானவை. படிக்க இனிமை தருபவை. அவற்றின் குணமே வேறுதான். இத்தகைய நுணுக்கமான கண்முன் காட்சி எழுப்பும் சித்திரிப்பை வேறு யாரிடமும் கண்டதான நினைப்பு எனக்கில்லை.” என வெங்கட் சாமிநாதன் கூறுவது வெறும் புகழ்ச்சி வார்த்தைகள் அல்ல. அவர் அவ்வாறு முகம் பார்த்துச் சொல்பவரும் அல்ல.

இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான “மாற்றம்” 1980 ல் வெளி வந்தது. “உலா” 1992 ல், “சட்டநாதன் கதைகள்” 1996 ல், “புதியவர்கள்” 2006 ல், இறுதியாக இன்று நாம் பேசும் “முக்கூடல்” 2010 ல் வெளிவந்தது. மொத்தம் 5 தொகுதிகள் வெளிவந்திருந்த போதும் இவர் எழுதுவது குறைவு என்றே சொல்ல வேண்டும்.

குறைவாக எழுதினாலும் நினைவில் நிற்குமாறு நிறைவாக எழுதுவதால் ஈழத்து சிறுகதை ஆசிரியர்களிடையே தனித்துவமானவர். தனது படைப்பின் தரம் தாழ்ந்து விடக் கூடாது. உச்சத்தை

எட்ட வேண்டும் என்ற முனைப்போடு எழுதுபவர்.

இதனால்தான் ஈழத்திற்கு அப்பால் தமிழ் நாட்டிலும் இவரது நூல்கள் வெளியானது மட்டுமின்றி சிறந்த எழுத்தாளர்களின் கவனத்தையும் ஈர்த்துள்ளது.

“சட்டநாதன், வண்ணதாசன் வண்ணநிலவன் போன்றவர்களால் எழுதப்பட்ட மென்மையான அக உலகச் சித்திரிப்பை உருவாக்கியவர். ஆண் பெண் உறவின் நுட்பங்களையும் ஈழத்துச் சமூக அமைப்பில் வந்த நுண்மையான மாற்றங்களையும் சொல்லும் கதைகள் இவை. போரின் போது கருணை, பாசம் போன்ற அடிப்படை மானிட உணர்வுகளில் உருவாகும் நகர்வுகளைப் பல கதைகளில் வலிமையுடன் சொல்லியிருக்கிறார்.... என்று ஜெயமோகன் ஓரிடத்தில் பதிவு செய்திருப்பதைக் குறிப்பிடலாம்.

இவரின் பல படைப்புகள் ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது இவரது படைப்பாண்மைக்கு கிடைத்த மற்றுமொரு அங்கீரமாகக் கொள்ளலாம்.

அதேபோல பல்கலைக் கழக மட்டத்திலும் இவரது படைப்புகள் ஆய்வுக்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டமை ஆச்சரியமான தல்ல. பல ஆய்வுகள் இருந்தாலும் அவற்றுள் “சட்டநாதன் கதைகளில் பெண்கள்” என்ற தலைப்பில் திரு. பொன்னையா கேதீஸ்வரன் முதுகலைமாணிக்காக செய்தமை சட்டநாதனின் படைப்புலகின் ஆணிவேரைத் தொடுவது போல இருக்கிறது.

எந்த ஒரு சஞ்சிகையிலும் இவரது சிறுகதை வந்திருந்தால் நான் ஆவலோடு முதலில் படிப்பது சட்டநாதனாகத்தான் இருக்கும் என்று நான் சொல்வது அவர் மேலிருக்கும் மரியாதையால் அல்ல. அவரது படைப்புகளின் ரசிகன் என்று சொல்வதில் பெருமை அடைகிறேன்.

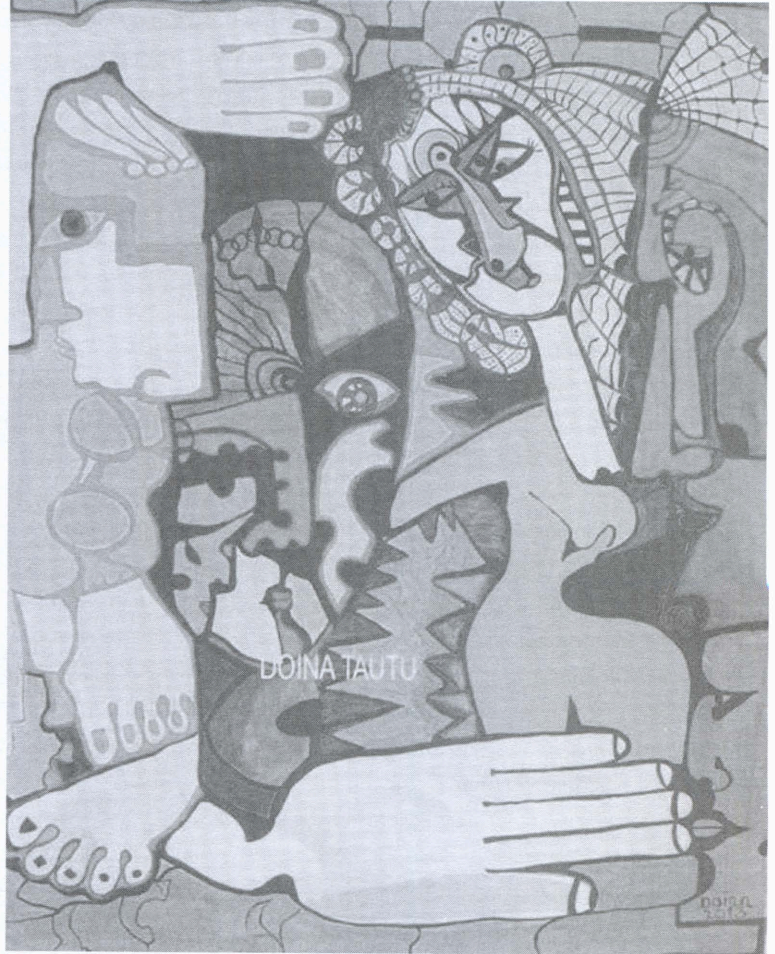

நீர் மேட்டில் தழும்பும் இலை

க. சட்டநாதன் கவிதைகள்

சட்டநாதனின் கவிதைகளை மிக அண்மையில்தான் படித்தேன். அதற்கு முன் அவருடைய கதைகளே பரிச்சயம். ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகளாக அவருடைய கதைகளைப் படித்து வருகிறேன். வாழ்க்கையை அணுக்கமான முறையில் சொல்லும் கதைகள். அகவுணர்வே அவற்றின் அடித்தளம். ஆண், பெண் உறவைச் சொல்லுவதிலும் அதிலுள்ள பிரியத்தைக் காட்டுவதிலும் கரிசனை கூடிய எழுத்து. கூடவே கிராமிய அடையாளங்களையும் மெல்ல மெல்ல மாறிச் செல்லும் சமூக அமைப்பின் நெகிழ்வையும் சொல்லும் கதைகள். ஆனால் எந்தக் கதையும் ஆர்ப்பாட்டமாக, பெருங் கொந்தளிப்பாக இருப்பதில்லை. பகிரங்கத்தொனியில் பிரகடனங்களையும் பிரச்சாரத்தையும் செய்வதில்லை. சட்டநாதனைப்போலவே உள்ளூர்வீரன் தீவிரங் கொண்டு, மெல்ல மெல்ல ஆழமாக ஊடுருவிச் செல்லும் கூர் முனைப்புடையவை. இன்னொரு வகையாகச் சொன்னால், வெளித்தெரியாத அமைதிக்குள் விளைந்த மென்னுணர்வின் வெளிப்படுத்தல்கள் அவை எனலாம். இதனால் இந்தக் கதைகள் உள்ளூர்வீரன் ஊடுருவிச் சென்று நம்முடைய இரத்த ஓட்டத்துடன் கலந்து நமக்குள் வேதியியலை நிகழ்த்தும் இயல்புடையவையாக உள்ளன.

இப்பொழுது அவருடைய கவிதைகளைப் படிக்கிறேன். ஏனோ தெரியவில்லை. இருந்தாற்போல சட்டநாதனும் கதைகளை விடக் கவிதைகளையே அதிகமாக எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய புள்ளொக்கில் இந்தக் கவிதைகளைப் படிக்கலாம். அவ்வப்போது புதிய கவிதைகள் பதிவேற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. எளிய வடிவிலான கவிதைகள். கதைகளைப்போலன்றி, இந்தக் கவிதைகள் வெளிவெளியாகப் பேசும் இயல்புள்ளவையாக உள்ளன. சட்ட

நாதனின் கதைகளைப் படித்தவர்களும் அவருடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களும் அவருடைய கவிதைகள் முற்றிலும் மாறுபாடான இயல்பில் இருப்பதை உணரலாம். அரசியல், சமூகப் பிரச்சினைகள், இலக்கிய உலகில் நடக்கும் உரையாடல்கள், அவற்றின் உள்ளோட்டங்கள், காதல், காமம், பெண்களின் நினைவுகள், குழந்தைகளைப் பற்றிய எண்ணங்கள் எனப் பலவற்றைப் பற்றியும் சட்டநாதன் எழுதியிருக்கிறார். ஏனென்றால் சட்டநாதனுக்கு எல்லாமே பிடிக்கும். அவரே சொல்கிறார் இதை -

எனக்கு
எல்லாமே பிடிக்கும்
செடி, கொடி
வளி
ஒளி
மலைகள்
இழிந்து வரும் அருவி
ஆறு
அடர்வனம்.
பெண் உடல்
அது தரும் சுகம்
குழந்தை
அதன் மழலை.
மொட்டு அவிழும் மலர்,
அதன்
உள்ளிழையும் மணம்.
பறவைகள்
மண்புழு
வண்ணத்துப்பூச்சி
அதன் மாயச் சிறகடிப்பு.
ஒரு கல உயிரங்கி,
அதன் உயிர் அணுக்கம்
என்று
இன்னும் இன்னும்
எனக்கு
எல்லாமே பிடிக்கும்.

என்று. இந்த மாதிரியான விசயங்களைப் பற்றி எல்லோரும் தான் எழுதுகிறார்களே. இதை யெல்லாம் பல இடங்களிலும் ஏற்கனவே படித்திருக்கிறோம். தொடர்ந்து படித்தும் வருகிறோம். இதில் என்ன புதுமை இருக்கு? என்று யாரும் கேட்கலாம். இங்கே தான் நாம் கவனிக்க வேண்டிய விசயமே உள்ளது. ஒவ்வொரு படைப்பாளிக்கும் உள்ள வெளிப் பாட்டு முறையும் உணர்தல் முறையும் கொள்ளும் வித்தியாசங்களும் வேறுபாடுகளுமே ஒவ்வொரு படைப்பையும் நாம் படிக்கவும் அனுபவிக்கவும் தூண்டுகிறது. அது தவிர்க்க முடியாததாக வேண்டியதாகவும் உள்ளது. அதுதான் படைப்பின் அனுபவமாகும். சட்டநாதனின் உணர்தல்கள் நம்மை வியப்பூட்டுகின்றன என்றால் அதுதான் நமக்கும் அவருக்குமான வெற்றியாகும். அதுதான் இலக்கியத்தின் வெறியுமாகும். ஒரு சாதாரண கவிதையாகத் தெரியும் “நீரின் நிறம்” காட்டுகின்ற கோலங்களும்

உணர்த்துகின்ற அர்த்தங்களும் வித்தியாசமானவை. துளிகள் விழுந்த போது விழித்துக் கொண்டேன். அருகில் பார்த்தேன் உன்னைக் காணவில்லை. நீ மழையில் நனைந்தபடி... ஏன் எதற்கு என்ன கூத்திது...?

மழை உனக்குப் பிடிக்கும் அதனால், கடும் மழையிலுமா...?

நனைந்து விறைத்த உன்னை அணைத்தபடி வந்து கட்டிலில் கிடத்தினேன்.

நீ திண்ம நிலை அழிந்து திரவமானாய், நீரின் தொடுகையில், உறைந்துகிடந்தாய்- திடுக்குற்று விழித்தேன்.

நீ அசையாமல் என்னருகில் கிடப்பது தெரிந்தது. அசப்பில் உன் நிறம் நீரின் நிறமாயிருந்தது. “தோற்றங்கள்” என்ற கவிதையில் இன்னொரு வகையில் மாயவினை புரிகிறார்.

“.....
ஒவியம்போடலாம் என்ற எண்ண உளைச்சலில் அந்தத்தாளில் புள்ளிகள் போட்டேன். புள்ளிகள் பசும் புற்களாயின, புற்களின் முனைகளில் பனித்துளிகள். சூரியக் கதிர்களின் புணர்தலில் துளிகள் உலர அங்கு சில மலர்கள் தோன்றின. மலர்கள் பொன்னொளிர் குழந்தைகளாய் மாறிய வேளை அவர்களுக்கு ரெக்கைகள் முளைத்துத் தேவதை ஆயினர். தேவதைகள் ஒவ்வொருவராய் வந்து என்னைத் தொட்டிலில் இட்டு தாலாட்டுப் பாடினர். சீராட்டினர். தாலாட்டுப்பாடலின் சறுகலில் நான் எழுந்து நர்த்தனமாடினேன். நர்த்தனமாடிய வேளை என் காற் சலங்கைகளின் தெறிப்பில் ஓராயிரம் பவளக் கற்களும் முத்துக்களும் தொடர்ச்சியறாது சிதறி மலைகளாய்க் குவிந்தன. ஒருசில முத்துக்கள் நகர்ந்து சென்று முண்டமாய் நின்ற சில பெண்களின் தலைகளாயின. அந்த ஒளி முத்துத் தலைப் பெண்கள் ஓய்யாரமாய்ச் சிரித்தார்கள். பின்னர், என்னைக் கிட்டவாக அழைத்தார்கள். கிட்டத்தில் வந்த என்னைத் தொட்டிபோது நான் காணாமல் போனேன்.

கவிதை ஒரு கற்பனைச் செயல் - புனைவின் சாத்தியங்களை அதிகமாகக் கொண்டது என்பதற்கும் மனம் எண்ணற்ற விதங்களில் வாழ்வை இன்னொரு யதார்த்தத்தைத் தன்னுடைய தேவைக்கு ஏற்றமாதிரி விரித்துக் கொள்ளும் என்பதற்கும் இந்தக் கவிதை ஒரு அடையாளமாக உள்ளது. நாம் வாழ்கின்ற வாழ்வை விட, வாழ நிர்ப்பந்தித்திருக்கும் வாழ்வை விட இன்னொரு வாழ்வை நம்முடைய மனம் அவாவிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த வாழ் விற்கான அவா

வுகையையே கலையும் இலக்கிய மும் பிரதிபலிக்கின்றன. நிறைவாக்க எத்தனிக்கின்றன. “தோற்றங்கள்” என்ற இந்தக் கவிதை அந்த எத்தனங்களின் விளைவே.

சட்டநாதனுடைய பெரும் பாலான கவிதைகள் தன்னுணர்வு சார்ந்தவை. இயற்கையையும் பிரிவின் ஆற்றாமையையும் மையமாகக் கொண்டமைந்த தன்னிலை இது. காதல், ஏக்கம், வியப்பு, கரைதல், மறுகுதல் என்ற பல நிலைகளிலான தன்னிலை. இதில் பெரும் பாலானவை காதற் துடிப் போடுள்ளவை. ஒளிவுமறைவின்றி காதலையும் காமத்தையும் பேசுகிறார் சட்டநாதன். தமிழ்ச் சூழலில் அடக்கியும் அமுக்கியும் வைக்கப்படும் கலாசாரப் புனிதங்களை விட்டு நீங்கி அல்லது அவற்றை உடைத்துக்கொண்டு பேசவிளையும் தவிப்பு இது. அதிலும் பெண் தொடர்பான ஈர்ப்பும் ஆராதிப்பும் அதிகமாகக் கொண்டுள்ள கவிதைகள் பலவற்றை சட்டநாதன் எழுதியிருக்கிறார். இன்னும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த மாதிரியான கவிதைகள் முன்வைக்கும் அர்த்தப்பாடுகளில் வாதப்பிரதிவாதங்களுக்கிடமும் உண்டு. ஆனால், பெண்ணுடனான நேசமும் காதலும் காமமும் இணைந்த வாழ்க்கை சமனிலை கொள்ள எத்தனிப்பதையும் நாம் அவதானிக்க வேண்டும். இந்த அவதானிப்பு அவரைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் தடுக்க உதவும். ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ளவும் வைக்கும்.

இப்படிக்காதலோடும் காமத்தோடும் சமூகம் மீதான சீற்றத்தோடும் ஊடாடிக் கொண்டிருந்த சட்டநாதனுக்கு எதிர்பாராத விதமாக ஒரு இழப்பு ஏற்படுகிறது. அவர் மிகப் பிரியமாக இருந்த அவருடைய சகியின், துணையின் இழப்பு அது. இது அவருடைய மனைவியின் இழப்பு. உறவாக இருந்த ஒரு பெண்ணின் இழப்பு, காதலையும் காமத்தையும் கலந்து பகிர்ந்து கொள்ளமுடியாமல் ஆகி விட்ட இழப்பு என்பதற்கு அப்பால்,

பரந்த தளத்தில் இந்த இழப்பின் கனதியையும் பரிமாணங்களையும் உணரவும் உணர்த்தவும் முற்படுகிறார் சட்டநாதன்.

அப்படி உணரும்போது, உணர்த்த முற்படும் வேளையில் அதன் கனதியை அவர் இன்னும் இன்னும் ஆழமாக உணர்கிறார். ஆகவே இந்த இழப்பும் அது உண்டாக்கிய பிரிவும் அதன் விளைவான அமைதியிழப்பும் எதிலும் நிலைகொள்ள முடியா ஆற்றாமையும் தனிமையும் சட்டநாதனை மிக ஆழமாகப் பாதிக்கின்றன. அண்மைய நாட்களில் எழுதப்பட்ட, இப்பொழுது அவர் எழுதி வருகின்ற பெரும்பாலான கவிதைகள் இந்தப் பிரிவின் ஆற்றாமையே. இந்த ஆற்றாமையை அவர் புலம்பல்களாக எழுதாமல், தனக்கும் துணைக்குமிடையில் நெகிழ்ந்து ததும்பிய காதலாகவும் நேசமாகவும் எழுதுகிறார். அந்த உறவை மையப்படுத்தி, நெகிழும் இயற்கையில் தன்னை இணைத்து விலக்கி கொள்வதாகவும் விலக்கி இணைத்துக் கொள்வதாகவும் ஒரு மாய நிலையில் எழுதிச் செல்கிறார்.

இந்தக் கவிதைகளை ஆரம்பத்தில் படிக்கும்போது சட்டநாதனின் மீது பரிவு உண்டானது. காரணம், அவரையும் அவருடைய இந்த உறவையும் இப்பொழுது அவர் தனித்திருப்பதையும் நன்றாக அறிந்ததாக இருக்கலாம். அவருக்கு அவருடைய துணையே நெருக்கமான உலகம். அதற்கு அப்பால் வேறு ஆதாரம் இல்லை எனும் அளவுக்கு “ஒருவரோடு ஒருவர்”, “ஒருவருக்காக ஒருவர்” என்றெல்லாம் இல்லாமல் இருவரும் ஒன்றித்திருந்தனர். இருவருக்கு மிடையில் இருந்த உறவும் நெருக்கமும் தனியே கணவன் மனைவி என்ற பந்தத்திற்கு அப்பாலானது. இதைத்தான் அவர் இந்தக் கவிதைகள் பலவற்றிலும் எழுதியிருக்கிறார். அல்லது இந்தக் கவிதைகளைப் படிக்கும்போது இதெல்லாம் தாம்பத்தியத்திற்கு அப்பாலான, பேருறவு என்று புரியும்.

எனவே, சடுதியாக நிகழ்ந்த

துணையின் இழப்பு சட்டநாதனை மிக ஆழமாகப் பாதித்துத் தனிமையில் வீழ்த்தியது. இந்தத் தனிமை அவரை வெவ்வேறு நிலைகளிலும் வெளிகளிலும் கொண்டு செல்கிறது. தன்னுள் அமிழ்த்தி மூச்சுத் திணற வைக்கிறது. சிலவேளை அவருக்குச் சிறகுகளை அளித்துப் பறக்க வைக்கிறது. சிலபோது அவர் காற்றாகிச் சஞ்சரிக்கிறார். இப்படியெல்லாம் பல நிலைப்படும் அனுபவத்தையும் அறிதல்களையுமே அவர் கவிதைகளாக்கியிருக்கிறார். இவற்றின் ஊடுபாவில் நம்முடைய உள்மனம் அறிவது, கொந்தளிக்கும் ஒரு மனதையே. இந்தக் கொந்தளிப்பில் உண்டாகும் அலைக்கழிப்பும் அது கண்டடையும் கால வெளிகளும் மனித மனதின் கோலங்களையும் அதன் விசித்திரத்தையும் நமக்குக் காட்டுகின்றன. நமக்கும் இத்தகைய ஒரு நிலை உண்டாகும்போது நாம் அடைகின்ற நிலை பற்றிய ஒரு சித்திரத்தை இவற்றில் நாம் பார்க்க முடியும். நம்முடைய வாழ்க்கையில் நாம் பொருத்திக் கொள்ளக் கூடிய அல்லது நாம் சந்தித்தே தீர வேண்டிய ஒரு நிலையை எதிர் கொள்வதற்கான முன்னாயத் தங்களை இந்தக் கவிதைகளின் வழியாக நாம் பெற்றுக்கொள்கிறோம். இதுதான் படைப்பின் அடிப்படைக்குணங்களில் ஒன்றும் முக்கியமானதுமாகும். நம்மைச் சமனிலைப்படுத்துவதற்கான அகநிலைத் தூண்டலை அளித்துக் கொண்டேயிருப்பது.

சட்டநாதனை ஆழமாக வாசிக்கும்போது அவர் இயற்கையையும் பிரபஞ்சத்தையும் மனித உறவுகளையும் இணைக்கும் புள்ளிகளை கவிதையில் பேசுகிறார் என்பது தெரியும். ஆகவே, தனியே தன்னுடைய துணையை இழந்ததற்கான துயரம் என்றில்லாமல் அந்தத் துயரம் வாழ்வின், பிரபஞ்சத்தின் பொதுவிதி என்ற உணர்தலில் பிரதியிடுகிறார். இதுதான் நம்மை இந்தக் கவிதைகளின் பால் ஈர்க்கிறது.

“அலைகளில் நுரையும் இல்லை,
அலைவுமில்லை.

காற்று உறைந்து விட்ட நிலையில்,
மீதந்து வரும்
அந்த ஒற்றை மலர் மட்டும்
மெல்லிய
அசைவுகளுடனும்
சில்லிட்ட சிலிர்ப்புடனும்
எதை நோக்கி நகர்கிறது?"

இந்த மாதிரிக் குரலும் கவிதையும் நமக்கு ஏற்கனவே பரிச்சயமானதைப் போலத் தோன்றலாம். ஒன்றின் அல்லது பல வற்றின் மாதிரிபோலவும் படக்கூடும். ஆனால், அப்படியல்ல. நவீன கவிதையின் மர்மமும் தன்மையும் மாயத் தன்மையும் இதுதான். முன்னர் எங்கோ, எப்போதோ படித்ததைப் போலிருக்கும் உணர்வைத் தருகின்ற பல கவிதைகளை நாம் வாசிக்கிறோம். அல்லது ஏற்கனவே நம்முடைய மனதில் பதியமாகியிருக்கும் பரிச்சயமாகியிருக்கும் கவிதைகளை நினைவு படுத்துவதைப்போன்ற கவிதைகளையும் வாசிக்கின்றோம். அப்படி ஏற்கனவே உள்ளவற்றை நினைவு படுத்தும் வகையில் எழுதப்படும் கவிதைகளின் முக்கியத்துவம் என்ன என்ற கேள்வி இங்கே எழலாம். அல்லது சாயைகளை மறு உற்பத்தியாக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? அதற்கான பெறுமதி என்ன? என்ற கேள்விகளும் கூடவே வரலாம். படைப்பின் அடிப்படையே இப்படித்தான் உள்ளது.

நமக்கு முன்னர் பரிச்சயமான ஒன்றாக இருக்கும் படைப்பு நிச்சயமாக அப்படியானதல்ல. இதை நாம் கூர்ந்த அவதானிப்பில் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஒவ்வொன்றுக்குமிடையில் வேறுபாடுகளும் கோல மாறுதல்களும் விலகல்களும் நிச்சயமாக உண்டு. இதுதான் ஒவ்வொரு கவிஞரையும் வேறுபடுத்துகிறது. தனித்துவங்களின் அடையாளங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இடையில் உருவாகுவதும் இப்படியானபோதுதான். அப்படியென்றால். ஏன் சாயைகளைப் போன்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது? என்ற கேள்வி நம்முள் மீள எழும். நாம் தொடர்ந்து வாசிக்கிறோம். இந்த உலகோடு, சூழலோடு

ஒன்றியிருக்கிறோம். நமக்கும் இந்த உலகத்துக்கும் சூழலுக்கும் இடையில் தொடர்ந்து ஊடாட்டங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. நமக்கும் கவிதைக்குமான ஊடாட்டங்களும் தொடர்ந்து நிகழ்கின்றன. இதெல்லாம் எங்களுடைய ஆழ்மனதில் படிந்து அதுவே ஒரு தளமாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. அப்படி மாறிக்கொண்டிருக்கும் அந்தத் தளத்தில் எல்லாம் சமநிலை கொள்கின்றன. மண்ணில் எதைக் கொட்டினாலும் எதை எரித்தாலும் எதை நட்டாலும் இறுதியில் எல்லாம் ஒன்றாகவே ஆகி விடுவதைப்போல, இந்த ஆழ்மனப்படிவுகளில் சேர்பவை எல்லாமே ஒன்றாக மாறிவிடுகின்றன. இப்படி மாறும்போது நமக்கு ஏற்கனவே பரிச்சயமானதைப்போல, பலவும் உள்ளன. அதனால் புதியதாக எதுவந்தாலும் அது ஒன்றின் அல்லது பலவற்றின் சாயைகளைப்போலவே தோன்றுகிறது. தவிர, கவிஞருடைய வாசிப்பும் சூழலில் அவருடைய ஊடாட்டமும் மொழியிலும் இலக்கியத்திலும் அவருக்கிருக்கும் உறவும் ஒரு தொடர்ச்சியை அளிக்கும். இந்தத் தொடர்ச்சியின் மறுவளம் சாயையென்றே உணரவைக்கும்.

"இந்த வழி போகலாமா?" என்று அவனைக் கேட்டேன்.

"அந்தவழி போனால் இந்த வழி வரும்" என்றான் அவன்.

அந்த வழியால் போனபோது "ஏன் இந்தவழி" என்று என்முன்னால் வந்த இன்னொருவன் கேட்டான். பின்னர், "அந்தவழியாலும் போகலாம் இந்தவழியாலும் போகலாம்" என்றான்.

.....
என்னை அழைத்துச் சென்றவன்,

"இதுதான் அது அதுதான் இது" என்று சொன்னான்.

"அவன் வந்தது என பின்னாலா இல்லை முன்னாலா...?" திகைத்தபடி நின்றேன்"

இதுபோலக் கவிதைகளை நாம் முன்னர் எங்கோ படித்தது போன்றிருந்தது. குறிப்பாக நகுலனுடைய கவிதைகளில் இந்தத் தொனியுண்டு. ஆனால், இது நகுலன் கவிதை இல்லை. சட்ட நாதனின் கவிதை. நகுலனுக்கும் சட்டநாதனுக்கும் ஒத்ததன்மையுடைய அனுபவமும் உணர்வும் சிந்தனையும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். புழங்கும் மொழிகூட வாசிப்பினாலோ வெளிப்படுத்தல் முறையினாலோ ஒத்ததாக அமையக்கூடும். அதனால் எங்களுக்கு அப்படியொரு அருட்டுணர்வு ஏற்படலாம். ஆனால், தொடர்ந்த வாசிப்பில் நாம் ஒவ்வொன்றுக்குமான வேறுபாடுகளையும் விலகல்களையும் கூர்மையாக உணர முடியும்.

இதோ இதற்குச் சான்றாக இன்னொரு கவிதை.

அவன்

அசுப்பில் அவன் போல இருந்தான்.
கிட்டவாகப் போய்ப் பார்த்தபோது அவளில்லை என்பது தெரிந்தது.
இவளும் அழகாகத்தான் இருக்கிறாள்.
சிறிது கண்களைச் சுருக்கிச் சிரிக்கும் அழகு இவளிடமும் இருக்கிறதே, இது எப்படி...?
அவளாகத்தான் இருக்குமோ...? இவளும்.
இருக்கலாம்!

இந்த மாதிரியான அனுபவங்கள் நமக்கு ஆச்சரியமுட்டிய படியும் மாயவித்தை புரிந்தவாறும்

நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதைப்போன்ற தருணங்களை சட்டநாதன் பல கவிதைகளில் எழுதியிருக்கிறார். புதிர் நிலை. இது நமக்கு மிக ஈர்ப்பாக உள்ளது. இதே வேளை இதைக் கடந்து சமூகப் பிரச்சினைகளையும் அரசியலையும் வெளிவெளியாகவே சாடும் பல கவிதைகளும் சட்டநாதனிடம் உண்டு. அவருடைய அகச்சீற்றம் அது. நிகழ்கால நிகழ்வுகளின் மீதான எதிர்வினைகள் என அவற்றைச் சொல்லலாமா? அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும். எதுவெல்லாம் ஒரு படைப்பாளியைப் பாதிக்கிறதோ, எதுவெல்லாம் ஒரு கவிஞரின் உள்ளணர்வில் கொதிப்பையும் உண்டாக்குகிறதோ, எதுவெல்லாம் தூண்டலை ஏற்படுத்துகிறதோ, எது அனுபவமாகவும் உணர்வாகவும் உருப்பெறுகிறதோ அதை எழுத வேண்டிய அல்லது வெளிப்படுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. அப்படி அமையும்போது அதற்கான வடிவமும் வெளிப்பாட்டு முறையும் உண்டாகின்றன. இங்கும் அது நிகழ்கிறது. பிற கவிதைகளில் காணப்படும் மொழிதலுக்கும் அரசியல் மற்றும் சமூகநிலை சார்ந்த கவிதைகளின் மொழிதலுக்கு மிடையில் வேறுபாடுகள் உள்ளன. பின்னவற்றில் ஆக்ரோசமும் பிரகரணத் தன்மையும் வந்து விடுகின்றன. இது இயல்பானது.

சட்டநாதனின் கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்டு நூலாகுவது அவசியம். அப்படி அமைந்தால் பல பரிமாணங்களுடைய இன்னொரு வாசிப்புக்கும் இன்னொரு அனுபவ அறிதலுக்கும் வாய்ப்பேற்படும். படிமம், ஆராதனை, தீ, தோற்றம், பாலைப்புதிர், பின்னையாய் நான், நினைவில் நெருடலாய், துயரம் இன்னும் தூரமாய், உள்ளொளி, விசாரம், உரிமை, நீரின்நிறம், இவளும் அவளும் போன்ற பல கவிதைகள் மிக ஈர்ப்புடையனவாக உள்ளன. இந்தப் பட்டியல் இன்னொருவருடைய வாசிப்பிலும் தேர்விலும் வேறுபடலாம். ஆனால் இவற்றின் மொழிதலும் உள்ளீடும் சட்டநாதனை தனியாக அடையாளப் படுத்தக் கூடியன.

பொதுவாகவே சட்டநாதனின் கவிதைகளில் அடியொலிப்பாக உள்ளது கேள்விகளே. தன்னுள் எழுகின்ற எண்ணற்ற புதிர்களுக்குப் பதில்களைத் தேட முயற்படும் கேள்விகள். சில இடங்களில் எழுகின்ற கேள்விகளை அப்படியே நம்முன்னே அவர் வைக்கிறார். அந்தக் கேள்விகளுக்கான பதிலை நாங்களும் தேட வேண்டும். ஏனென்றால் இந்தக் கேள்விகள் என்னிடமும் உள்ளதே. கேள்வி மயமாகியதே வாழ்க்கை. எமக்குள்ளேயே எண்ணற்ற கேள்விகள் உண்டு. எம்மைச் சுற்றியும் பல கோடிக் கேள்விகள் உள்ளன. பிரபஞ்சமே புதிர்கள் நிறைந்த ஒன்றுதான். வாழ்க்கை முடிவுற்ற கேள்விகளை உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கும் ஒரு நிகழ்வு. கவிமனம் இந்தக் கேள்விகளில் தன்னை ஈடுபடுத்தியும் விலக்கியும் நிகழ்த்திக்கொண்டிருக்கும் ஒரு புதிர் விளையாட்டுத்தானோ!

இனி

இரவுகள் எல்லாமே
பனியில் நனைந்தபடி
கடந்தேக வேண்டுமென்பது
எனக்குத் தெரிகிறது...!

விரகமென்று ஏதும் இல்லாததால்
நாம் விலகி நிற்கிறோம்.

காமம் கரைந்து வடிந்து
கரை தட்டிய மரக்கலமாகிவிட்டது.

கலவியில் திளைப்பதும் சுகிப்பதும்தான்
வாழ்க்கையா...?
விரிவு கொள்ளும் விசம்பில்
தொங்கி இருக்கும் பிசிறுநானே
காமம்.

காமம் கரைந்து,
வடிந்து
கரை தட்டிய மரக்கலமாக வேண்டியதுதான்
என்பது எனக்கும் தெரிகிறது.

முதுமை நரைத்துப்
பிசிறு தட்டித்
தும்பு தும்பாய்ப் போனதுவும்
இதற்கான காரணமா...?
விலகல் ஏதும் இல்லாமலே
நாம்
பிரிந்து கிடக்கிறோம்.

காமம் அல்ல,
வாழ்க்கை பெரியது
எதற்கும் மேலானது.

சுகம் தருவது காமம்
மாறாக
சுடர்மிகு எல்லை விரிவையும்
இருப்பின் உள் அர்த்தங்களையும்
உரசி உரசி
உணர்த்துவது வாழ்க்கை.

இனி

இரவுகள் எல்லாமே
பனியில் நனைந்தபடி
கடந்தேக வேண்டுமென்பது
எனக்குத்தெரிகிறது...!

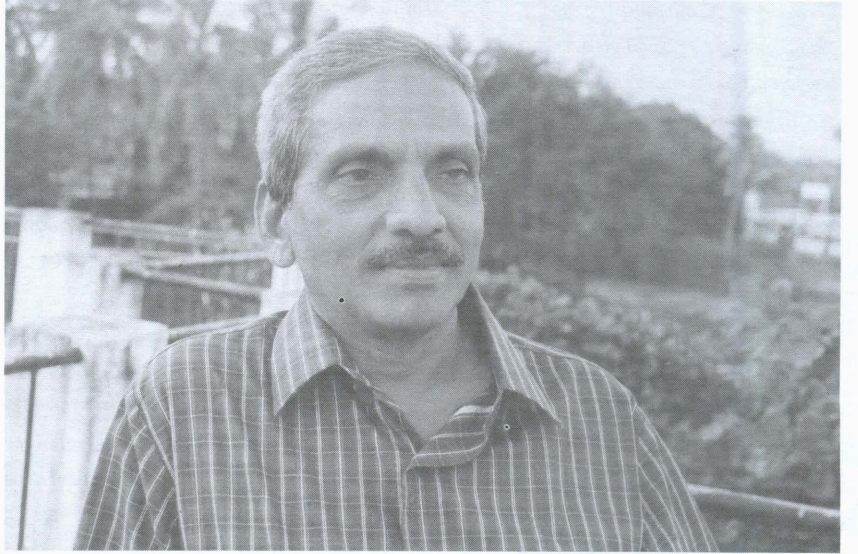
க.சட்டநாதன்

“வசிட்டர் வாயால் மகரிசுஷிப் பட்டம்” பேராதனைப்பல்கலைக் கழகத் திலே காசிநாதனின் பாராட்டைப் பெறும் விடயங்களை இவ்வாறு கூறுவது அவரை, அவரது சிந்தனையால் ஈர்க்கப்பட்டு அன்று சுற்றிப்படர்ந்த நண்பர் குழுவினரிடம் வழங்கிய வாசகம். கவிதை என்றதும், பாரதியைப் பாடுவார். கூடவே இணையாகவே மு. பொ வின் “மார்கழிக் குமரி” யையும் ஆலாபனை செய்வார். ஈழத்துச் சிறுகதைகள் என்று வருகையில் சட்டநாதனின் சிறுகதைகளை அவர் நயப்புடன் கூறியதை நான் அடிக்கடி கேட்டிருக்கிறேன். காசி எழுபதுகளில் சட்டநாதனின் சிறுகதைகளைப் படித்த போது, அவர் எனது ஊரவர் என்பதினால், அவர் பற்றி என்னிடம் கேட்ட தோடு, “அவர் ஒரு நல்ல எழுத்தாள ராக வருவார்.!” என மகரிசுஷிப்பட்டம் வாங்கினார். இவ்வாறு காசி பட்டை தீட்டிய பின்னரே சட்டநாதனின் ஆக்கங்கள்பால், அவரை நீண்ட காலமாகத் தெரிந்த எனக்குக்கூட ஆர்வம் பிறந்தது. ஆக்க பூர்வமான விமர்சனம் என்பது பட்டை தீட்டும் செயலே.

வேலணையில் அறுபதுகளில் நானும் சில இளைஞர்களும் மறு மலர்ச்சிக் கழகம், தீவுப்பகுதி எழுத் தாளர் சங்கம் என்று அமைத்து “இளம் எழுத்தாளர்” மகுடம் தாங்கி தம்பட்டம் அடித்து திரிந்த காலத் தில் சட்டநாதன் நல்ல தரமான ரசனைமிக்க வாசகராகவே இருந் தார். அவரது தம்பி இரகுநாதன் எங்களுடன் இருந்தமையால் நானும் “அண்ணர்” பாங்குடனேயே அவருடன் பழக நேர்ந்தது. அப்போதெல்லாம் அவர், தான் படித்த ஆங்கிலச்சிறுகதைகள், ஆங்கில மொழி மூலம் ஏனைய பிற மொழிச் சிறுகதைகள், தரமான தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பற்றி மிக்க நயப்புடன் எங்களுக்கு கூறுவார்.

மனிதம் பேசும் எழுத்தாளர் சட்டநாதன்

வயல் வரம்புகளிலே, குளக்கட்டுப் பூவரசமர நிழலின் கீழே, மணல் பரம்புகளிலே நாம் சட்டநாதனிடம் இலக்கியம் பயின்றோம். இவற்றை நான் நினைத்துப் பார்ப்பது ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைக் கூறுவதற்காகவே.

சட்டநாதன் சிறந்த எழுத்தாளராக விளங்குவதற்கு அடிப்படைக் காரணம், அவர் அரை வேட்காட்டு நினைவாற் பேனா பிடிக்கவில்லை. நிறைய நிறைய வாசித்து, ரசித்து, நயத்து, ஜீரணித்த பின்னர்தான் பேனா பிடித்தார், அவர். இனி ஏதாவது மற்றவர்களுக்குச் சொல்லலாம் - சொல்ல வேண்டும் என்ற நிலை வந்ததின் பின்னரேயே அவர் பேனா பிடித்தார் என நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும்.

வேலணைக் கிராமத்திலே “நல்ல பண்பான குடும்பம்” என பேச்சு வழக்கில் அர்த்தம் பொதியச் சொல்வார்களே, அவ்வாறானதோர் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் சட்டநாதன். மூன்று அக்கா, மூன்று தம்பி இவரது உடன் பிறப்புக்கள். எல்லோருமே பட்டதாரி நிலைக்குப் படித்தவர்கள். வேலணை சரஸ்வதியில் ஆரம்பக் கல்வியும், யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்வியும் கற்ற சட்டநாதன் இளம் வயதிலேயே இந்தியா சென்று 1964இல் விஞ்ஞானமாணிப் பட்டம் பெற்றார். அவரது இந்தியத் தொடர்பு அவரை இலக்கியவாதி ஆக்கியதிற் பெரும் பங்காற்றிய

தென்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

சட்டநாதனின் சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் வித்தியாசமில்லை. ஒரு பண்பான எழுத்தாளர் எனும் போது எந்த விதத் தயக்கமும் இன்றி சட்டநாதனின் பெயரை நான் உச்சரிப்பேன். சட்டநாதனின் இலக்கியச் செழுமைக்கு அவரிடமுள்ள “மனிதம்”, உயர் நிலைமையே காரண மென்பேன். அவர் மிகவும் மென்மையான மனிதர். அதனால் தான் இலக்கியங்கள் தேடும் மென்மையான இதயத் துடிப்புக்களை அவரால் நல்லபடி இனங்கண்டு இலக்கியமாக்க முடிகின்றது போலும்.

சட்டநாதன் சிறுகதையாளர் மட்டுமல்ல: கலைத்துவமான சினிமாப்பிரியர். கலைத்துவ சினிமா பற்றிக் கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளார். 1972 முதல் 1974 வரை வெளிவந்த பூரணி - இலக்கிய விமர்சன காலாண்டு இதழின் ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றியவர். அவரது அயராத உழைப்பின் பெறுபேறாகவே பூரணி கனதியான சிற்றிலக்கிய ஏடு எனப் பெயர் பெற்றது. பூரணியின் வருகைக்கு வித்தாக விளங்கிய மூன்று முதல் நான்கு இதழ்களில் பிரதம ஆசிரியப்பணி இவரைச் சார்ந்ததாகவே இருந்தது. இவை மாத்திரமன்று, ஆங்கில மொழி மூலம் பிறமொழிச் சிறுகதைகள் சில வற்றையும், கட்டுரைகள் சிலவற்றையும் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார். இவரது மொழி பெயர்ப்பை மூலநயத்தை நல்ல முறையில் வெளிக் கொணர்கிற தரமான மொழியாக்க முயற்சி எனப்படும் பாராட்டியுள்ளனர்.

சட்டநாதன் தரத்திற் சிறந்த சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். தரத்தைப் பேணுவதில் இவர் காட்டும் அதிக அக்கறையே இதற்கான காரணம் ஆகலாம். மணிக்கணக்கில், நாட்கணக்கில், ஒரு சிறுகதையை உருவாக்கிவிட முடியாது. மாதக்கணக்கில் ஏன் சில வருடக்கணக்காகவே சிந்தனையில் ஓழுங்குபடுத்தப்படுகின்றன. பூரணமாக திருப்திகரமாக ஓழுங்குபடுத்தப்பட்ட பின்னரேயே அவை எழுத்தில் வடிக்கப்படுகின்றன எனக் கதையோடு கதையாகக் கூறும் சட்டநாதனின் கதைகளை வாசிப்போருக்கு இவ்வுண்மை புலனாகும். அவர் கதை கூறும் பாங்கு அவருக்கே உரிய தனித்துவம். இலகுவான நடையில் கருத்துச் செறிவுள்ள சொற்களைப் பயன்படுத்தி தேவைக்கேற்ப பகைப்புலத்தைக் காட்டி பெருமளவிற்கு மெய்மையான சம்பவங்களை மையப்படுத்திக் கதையை நகர்த்தும் பாங்கு நல்ல கலைத்துவ அனுபவத்தை தருவதாக அமைகிறது. இவரது பாத்திர வார்ப்புக்கள் மிகவும் அற்புதமானவை. இவரது அனேக கதைகள் குழந்தைகளினதும், பெண்களினதும் மென்மையான உணர்வுகளின் கலைத்துவ வெளிப்பாடாக அமைவதற்கு கதாசிரியரது மென்மையான சுபாவமே காரணமாகலாம். மேலும் அவரது கதைகளில் கிராமிய மண்ணின் வாசனை மிகத் துல்லியமாக வீசுவதைக் காணலாம். அத்தீ சமூகப் பிரஞ்சை உள்ளவராக எல்லாக் கதைகளிலும் தன்னை இனங்காட்டிக் கொள்ளும் சட்டநாதன் சமூகத்துடனான மனித உறவுகளையும் அதில் ஏற்படும் முரண்பாடுகளையும் சித்திரிப்பதோடு, வர்க்க முரண்பாடுகளையும் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. சாதாரணமாக எம் கண்ணுக்குப் புலப்படாது உலவும் மனிதர், மனிதர் போல் உள்ளவர்களை இனங் கண்டு தன் பார்வையூடாக அவர்களை எம்மையும் தரிசிக்க வைக்கும் பாங்கு வியக்கத்தக்கது. இவரது அனேக கதைகளில் வரும் கிராமியப் பாத்திரங்களை வேலணைக் கிராமத்தில் உயிருடன் நான் கண்டிருந்தும் இவருடாக அவர்களைத் தரிசிக்கும் போது, உண்மையான தரிசனம் கிடைப்பதாக உணர்கிறேன்.

சட்டநாதன் தன் இலக்கியப் படைப்புக்கள் மூலம் எதனைத் தேடுகிறார்?! உண்மையை அதன் ஒளியை. அவருக்குப் பிடக்காதது எது? நடிப்பு, சிறுமை, பொய்மை. அவர் கோட்பாடு என்ன? மானுடத்துவம். அதாவது மனிதத்தன்மை மனித நேயம். தனது எழுத்துப்பற்றி சட்டநாதன் கூறுகிறார்: “எந்தப் புறநிகழ்வுமே என்னைப் பாதிக்கிறது. மனதைத் தொட்டு நெருடுகிறது. சில சமயங்களில் காயப்படுத்துகிறது. இந்த அனுபவங்களை

எல்லாம் சிறைப்பிடிக்கும் எத்தனம் தான் எனது எழுத்து.” எனக் கூறும் கதாசிரியர், “மனித நேயம் சாஸ்வதமானது” எனக் கூறி காயம விளைவித்தவனையும் அச் செயலுக்கு அவனை இயக்கிய பகைப்புலத்தைக் காண்பித்து அங்கும் மனித நேயத்தை முதன்மைப்படுத்துவதை அவரது கதைகளிற் காணலாம். ஒரு சிறந்த இலக்கியவாதிக்கு “மானுட நேயம்” எனும் கோட்பாடே போதுமானது.

இதுவரை சட்டநாதன் ஐந்து சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். மாற்றம் - 1980, உலா - 1992, சட்டநாதன் கதைகள் - 1996, புதியவர்கள் - 2006, முக்கூடல் - 2010 இந்தத் தொகுதிகளுடன் நீளும்

பாலை எனும் குறுநாவலையும் படைத்துள்ளார்.

இவரது சில கதைகள் சில ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வாசகர் மத்தியில் பரவலாகியுள்ளமை இவரது சிறப்பிற்கு சான்றாய் அமைந்துள்ளது.

இவர் தேசிய அளவிலும் மாகாண அளவிலும் தமது ஆக்கங்களுக்குப் பரிசில்கள் பல பெற்றுள்ளார். வடகீழ் மாகாண மட்டத்தில் “உலா”, “முக்கூடல்” சாகித்திய விருதையும், மற்றும் தேசிய சாகித்திய விருதையும் பெற்றுள்ளார். இவருடைய புதியவர்கள் சிறுகதை ஆக்கத்திற்கு நாவேந்தன் விருதையும் பெற்றுள்ளார். இவற்றுடன் இவரது சிறுகதையாக்க

முயற்சிக்கு சுதந்திர இலக்கிய அமைப்பு விருது மற்றும் புதிய யாழ் இலக்கிய வட்ட விருது மற்றும் உதிலியான பல கதை களிற்ரு தமிழ்க் கதைஞர் வட்டத் தின் பரிசினையும் பெற்றுள்ளார்.

இவரது படைப்பாற்றல் பற்றி சில ஆளுமைகள் கூறுவதை இங்கு பதிவு செய்வதில் மகிழ்சியடைகிறேன். அவை பின்வருமாறு:

இவரது படைப்பாற்றல் பற்றிய விமர்சன மதிப்பீடுகள்:

மென்மையான உணர்வுகளை கலை நயத்தோடும் மனித நேயத்தோடும் வெளிப்படுத்துவதில் ஆசிரியர் வெற்றி பெறுவதால், ஈழத்தின் சிறுகதை உலகில் சட்டநாதன் தனது தனித்துவத்தை நிலைநாட்டியுள்ளார்.

- ஏ.ஜே.கனகரத்தினா

சட்டநாதனுடைய கதைகளில் கோஷங்கள் இல்லை. சுலோகங்கள் இல்லை. ஆயினும் பிரச்சாரம் செய்கின்றன. எது சரி எது பிழை என்று தன்னை நீதவானாக்கித் தீர்ப்பு வழங்காமற் கதை போக்கில் நியாய அநியாயங்களை அழகாக உணர்த்துகிறார்.

- சி.சிவசேகரம்

மிகக் குறைவான கதைகளையே எழுதி, நிலையான இடத்தைப் பெற்றுவிட்ட சட்டநாதன் அவர்கள் இன்றைய ஈழத்துச் சிறுகதையின் உயர்தரத்திற்கு ஒரு உரைகல் ஆகக் கொள்ளத்தக்கவர். குறுநாவலில் அவர் பதித்துள்ள முதலாவது அடி எதிர்காலத்தில் அவர் நிகழ்த்தக் கூடிய சாதனைகளிற்கு கட்டியம் கூறுவதாக உள்ளது.

- நா.சுப்பிரமணியன்

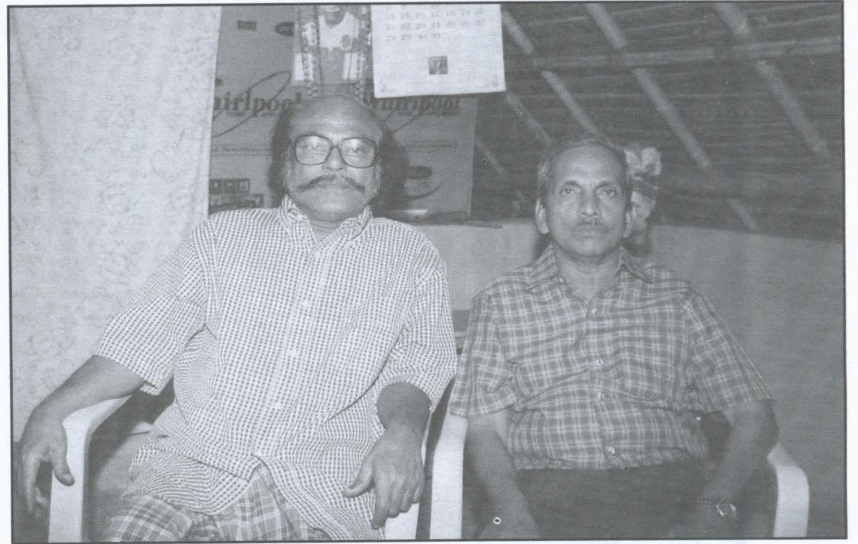
சட்டநாதன் தொகையிற் குறைந்த, ஆனால் தரத்திற் சிறந்த சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். தரத்தைப் பேணுவதில் இவர் காட்டும் அதிக அக்கறையே இதற்குக் காரணமாகும். இவரது அனேக கதைகள் குழந்தைகளினதும் பெண்களினதும் மென்மையான உணர்வுகளின் கலைத்துவ வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளது.

- இரா.சிவச்சந்திரன்

கதைத்தொகுதியில் பல கதைகள் எனக்குப் பிடித்திருந்தன. மாற்றம் ஒரு அருமையான கதை. அதில் ஜயாவின் பாத்திரம் மிகவும் மென்மையுடன் அமைக்கப்பட்டு உள்ளது. அவர் சிரிப்பை மகன் பார்க்கும் விதத்தில் எவ்வளவு அன்பு! உறவு கொண்டாடிப் பேசும் அந்தப் பையன், அவனைப் பிட்டுச் சாப்பிட அழைக்கும் மாமி, அவள் இடும் முத்தம், எல்லாமே மனதைத் தொட்டது. "பக்குவம்" படித்த பின் கணவரிடம் அதை மொழி பெயர்த்துச் சொன்னேன். இது நான் படமாக்க வேண்டிய கதை என்றான். அதன் பின் உலா வரை குழந்தைகள் வரும் கதைகள். இவை மிகவும் நுண்ணுணர்வுடன் எழுதப் பட்டவை.

- அம்பை

உறவின் நுட்பங்களையும் ஈழத்து சமூக அமைப்பில் வந்த நுண்மையான மாற்றங்களையும் சொல்லும் கதைகள் இவை. போரின் போது கருணை, பாசம் போன்ற அடிப்படை மானிட உணர்வுகளில் உருவாகும் நகர்வுகளை பல கதைகளில் வலிமையுடன் சொல்லியிருக்கிறார். சட்டநாதன் (1940) வண்ணதாசன், வண்ணநிலவன் போன்றவர்களால் எழுதப்பட்டமென்மையான அக உலகச் சித்திரிப்பை உருவாக்கியவர். ஆண், பெண் உறவின் நுட்பங்களையும் ஈழத்து சமூக அமைப்பில் வந்த நுண்மையான மாற்றங்களையும் சொல்லும் கதைகள் இவை. போரின் போது

கருணை, பாசம் போன்ற அடிப்படை மானிட உணர்வுகளில் உருவாகும் நகர்வுகளைப் பல கதைகளில் வலிமையுடன் சொல்லியிருக்கிறார். ஈழத்தில் வாழும் இவர் எழுதிய ஒரு தொகுதி இங்கே வெளிவந்தது. சட்டநாதன் கதைகள் மேற்கொண்டு எழுதுகிறாரா? தெரியவில்லை. மாற்றம், நகர்வு போன்ற கதைகள் முக்கியமானவை.

- ஜெயமோகன்

ஈழத்தின் அழிவின் குவியலுக்குள் இன்னமும் அழியாது ஒளிரும் அதன் ஆன்மாவைக் கண்டுகொள்கிறார் எல்லா அழிவி லிருந்தும் மீண்டும் புத்துரு எடுத்து விடும் இந்த ஆன்மா, ஒரு கலைஞனால் மட்டுமே உணர முடிகிற உண்மை இது. இது போன்ற கதைகள்தான் (நகர்வு) ஈழத்துச் சிறுகதைமரபில் சட்டநாதனுக்கான இடத்தை உறுதி செய்கின்றன.

- எம்.வேதசகாயகுமார்

இத்தகைய சிறப்புகள் பலபெற்ற இந்தபடைப்பாளியிடம் இலக்கிய, உலகம் நிறையவே எதிர்பார்க்கிறது. சிறுகதைகளிலும், கவிதைகளிலும் தனது வல்லபத்தைகாட்டியுள்ள இவர் பல அரிய நாவல்களை தரவேண்டுமென நாம் எதிர்பார்க்கிறோம்.

அன்பில் இழைக்கப்பட்ட கதைகள்

— த.சிவந்தகுமார்

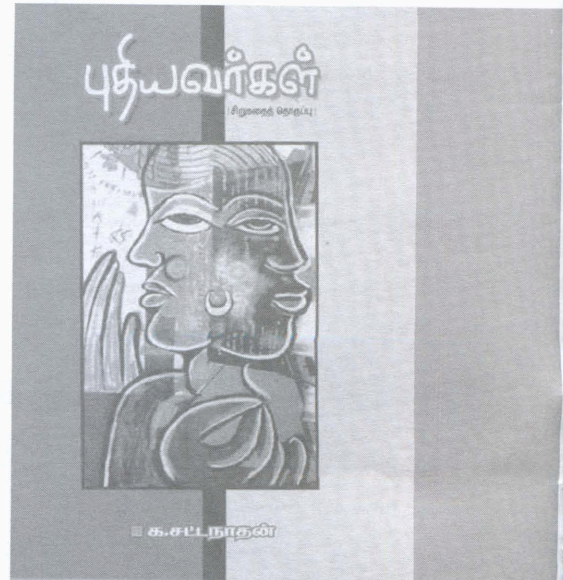
இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை என்றவுடன் நம் மனதில் பளிச்சென்று தோன்றும் ஒருவர் சட்டநாதன். எழுபதாம் ஆண்டு முதல் இன்று வரை தொடர்ச்சியாக எழுதிவருபவர். அவரை நேரில் காண்பதைப் போன்றதே அவரது எழுத்துக்களும். சிலருடைய படைப்புக்களில் தான் காலத்தைத் தாண்டி நிற்கும் வலிமையும் இளமையும் கைகூடி நிற்கும். ஒருவகையான மென்மை, கதையோடு கரைத்து விடும் மொழி, வழமையான தொடக்கம், வளர்ச்சி, முடிவு என்ற பின்னலுக்குள் தன்னை ஆழ்த்திக் கொள்ளாத கதை சொல்லி. எல்லாக் கதைகளிலும் பெண்மையின் வியப்பும் அழகும் காதலும் காம்பும் இயல்பும் ஒரு சேர வெளிப்படும். தனது சிந்தனைகளை உரத்துச் சொல்வதில்லை. அதனதன் இயல்பில் போகிற போக்கில் சொல்லிவிடும் இலாவகம் இவருக்கும் வாய்த்திருக்கிறது. விரக்திக்குள்ளும் வெறுப்புக்குள்ளும் பிரச்சினைகளுக்குள்ளும் ஆழ்ந்து போகாமல் நம்பிக்கையுடன் அழகைத் தேடும் தேட முயலும் ஒருவகைப் பயணம் இவருடையது.

சட்டநாதனின் சிறுகதைகள், மாற்றம், உலா, சட்டநாதன் கதைகள், புதியவர்கள், முக்கூடல் என்ற தொகுதிகளாக வெளிவந்திருக்கின்றன. இதில் “புதியவர்கள்” என்ற தொகுதியூடாக சட்டநாதனின் கதையுலகத்துள் இக்கட்டுரை பயணிக்கின்றது. சென்னையிலுள்ள பொன்னி பதிப்பகத்தாலே 2006 ஆம் ஆண்டு இத்தொகுதி வெளியிடப்பட்டது. விருந்து, தளிர்கள், ஒருவகை உறவு, முடிவு, பழக்கம், துணை, காலங்கள், சபலம், புதியவர்கள், அனுமதி, ஒரு அவிழ்கூட, சின்னத் தேவதைகள், பொழுது என்று பதினமூன்று கதைகள் இதில் அடங்கியுள்ளன. வறுமை, காதல், முதிர்கன்னிப் பிரச்சினை, பெண்ணுரிமை, ஆணாதிக்கம், சாதி, சபலம், பண்பாட்டு மீறல், அகதிவாழ்வு, சிறுவர் பிரச்சினைகள், கணவன் - மனைவி உறவு என்று பல விடயங்களைச் சட்டநாதன் இக்கதைகளில் பேசியுள்ளார். சட்டநாதனின் கதைகளின் அழகே, அவரது கதை சொல்லும் முறையும் அவருக்கும் இயல்பாகும் அவரது மொழியுமேயாகும். கவிதையுடன் பயணிப்பது போன்ற அனுபவம் மனதுள் இணைந்து கொள்வதை உணரலாம். சில கதைகளில் மாயா யதார்த்தவாதம் இவரது கவித்துவ மொழியால் புது உருப்பெறுவதைக் காணலாம். இக்கதைகளில் சாதியைப் பேசுகின்றதாக அமையும் “காலங்கள்” வழமையான எல்லோரும் எழுதுகின்ற கதை போலவே அமைகின்றன. “ஒரு அவிழ் கூட” என்ற சிறுகதையின் வளர்ச்சியே, “சின்னத் தேவதைகள்” என்ற கதையாகும். ஆனால் இரண்டு கதைகளும்

வெவ்வேறான கதைசொல்லும் முறைகளில் உருவம் பெற்றிருக்கின்றன. சட்டநாதனின் தனித்துவத்தை இவ்வகையான கதைகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

அழகான பெண், சின்னக் குழந்தை, இரக்கத்திற்குரிய மனிதர்கள் சட்டநாதனை உடனடியாகக் கவர்ந்து விடுகிறார்கள். சமயத்திற்குள் கரைந்து போவதோ பண்பாட்டுக்குள் உறைந்து போவதோ சட்டநாதனுக்கு உவப்பானவையல்ல. மீறல்களை மெல்லிய குரலில் பேசுகிறார். ஆனால் அவை ஆழமான அர்த்தத்திலேயே வெளிப்படுகின்றன. ஆண் - பெண் உறவு என்பது முதுமையிலும் கனிந்து கொள்ளும் மனதுடன் நிறைகின்ற ஒன்றாக இவரைக் கவருகிறது. மற்றவர்களுக்குப் பிழையாகத் தெரிவது, அவர்களின் உளவியலுக்குள் பயணித்து சரியாகப் புரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பை இவருக்குத் தருகின்றது.

“விருந்து” என்ற கதை வறுமையிலும் புரிந்துணர்வுடன் மற்றவரின் மகிழ்ச்சியில் தாம் மகிழ்கின்ற கனகவினதும் தனத்தினதும் உலகத்தைப் பேசுகின்றது. தொழில் ரீதியிலான சுரண்டல் ஆண் - பெண் உறவுக்குள் இருக்கும் புரிந்துணர்வு, மனித உறவுகளின் இயல்பு மற்றவரை மகிழவைக்கும் மனப்பாங்கு, வறுமை என்று பல விடயங்கள் கதைகளில் வந்து

போகின்றன. சட்டநாதனின் கதைகள் மையத்துக்குள் சுருங்கி விடுகின்றனவல்ல. ஓட்டப் போட்டியில் எல்லைக்கோட்டைத் தொட்டு விடும் பாய்ச்சலுடன் செல்பவையல்ல. நுண்ணுணர்வுத்தளத்தில் நிதானத்துடன் அழகிய மொழியால் உருக்கி வார்க்கப்படுபவை. பல கதவுகளையும் யன்னல்களையும் இவர் கதைகள் கொண்டிருக்கின்றன. வாசகனுக்கு விடுதலறியா விருப்பைத்தரக்கூடிய கலை மனம் இவரிடம் இருக்கின்றது.

“ஒளிரும் தாமரை நிறத்தில் சிறிய மெல்லிய மூக்கும் குழந்தைத் தனம் கசியும் கன்னங்களும் பெரிய கனவு காணும் கண்களுமாக...” (விருந்து)

“அவளது வட்டமுகமும், கூர்த்த நாசி, வளைந்து படர்ந்த புருவங்கள், மேல் உதட்டோர பசியதடம் கழுத்தின் இடது புற கடுகு மச்சம், பிருஷ்டத்துடன் தழைந்து அசையும் கூந்தல், வதவத வளர்த்தி, அந்த உடம்பு, அதன் இறுக்கம், திண்மை எல்லாமே அவனுக்குக் கவிதையாய் இருந்தது” (தளிர்கள்)

“அவள் மெல்லியதாக வதவத வென்று வளர்ந்திருந்தாள் குளிர்ச்சியான பெரிய கண்கள், கனிந்த ஈரலிப்பான உதடுகள், அளவாகப் பிடித்து வைத்தது போன்ற நாசி, நீண்ட கழுத்து, சிறிய மாற்பகங்கள், பிருஷ்டம் வரை அசையும் கூந்தல்” (ஒரு வகை உறவு)

“அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்கு வெளிறிய குருத்தோலை நெட்டிதான் ஞாபகம் வரும். அவளது அந்த அடர்ந்த புருவங்களும்,

ஆர்வமூட்டும் பிரியமான கண்களும், கூர்மையான சற்று விடைத்த நாசியும், தீர்ப்பமான வட்டமுகமும் மலராய் உதிரும் சிரிப்பும் என்னை நினைவழிந்து பரவசம் கொள்ள வைத்தன” (துணை)

இவ்வாறு ஒவ்வொரு கதையிலும் பெண் பற்றிய பிரமை, முதுமைப்பாத்திரங்கள் வரை காதலுடனும் காமத்துடனும் தொடர்ந்து வருவதைக் காணலாம். ஒரு வகை உறவு, சபலம், துணை, புதியவர்கள், அனுமதி ஆகிய கதைகளிலே ஆண் - பெண் உறவின் பல்வேறு தரிசனங்களைக் கலைத்தரிசனமாக்கியுள்ளார்.

முதுமையிலும் ஆண் - பெண் உறவிலிருக்கும் ஆழ்ந்த நேசத்தைத் “துணை” பேசுகின்றது. அக்கதையில் வரும் இளமைக்கால நினைவுகள், இயற்கையின் பரவசம், பால்ய காலத்தின் அன்பில் இழைக்கப்பட்ட நினைவுகள் அழகான மொழியில் உயிர்ப்புப் பெறுகின்றன. சிறுவயதின் நினைவுகள் இயற்கையின் பிரியத்துடன் இவரது மொழியில் சுவாரி செய்யும் போது ஏற்படும் கலையுணர்வு சட்டநாதனின் தனித்துவமாகும்.

“ஒரு வகை உறவு” என்ற கதை பெண்ணுரிமை பேசும் ஒரு பெண் கபடத்தனமாக ஏமாற்றப்பட்ட தன்மையைப் பேசுகின்றது. பெண்ணின் பிரச்சினையும் பெண்ணின் உரிமையும் பிரசாரப்படுத்தப்படாமல் இவரது கதையில் வடிவம் கொள்கின்றன.

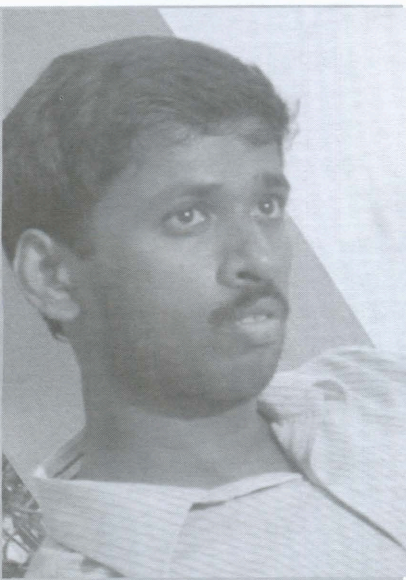
“புதியவர்கள்” என்ற கதை திருமணமாகாமல் ஒரு பெண்ணும் ஆணும் வாழ்வதை யதார்த்த பார்வையில் நியாயப்படுத்துகின்றது. “சபலம்” என்ற கதை தகப்பன் இன்னொரு பெண்ணுடன் தொடர்பு வைத்திருப்பதை மகன் பார்வையில் எதிர்க்காததாக அமைகின்றது. சட்டநாதனின் கதைகள் முன்வைக்கும் உடைப்புக்கள் சத்தமிடாத, ஆரவாரமில்லாத யதார்த்தத்தின் கீழே இயல்பாக நடந்து விடுகின்றன.

“ஒரு அவிழ் கூட” என்ற சிறுகதை அகதிச் சிறுமி ஒருத்தியின் வறுமையால் ஏற்பட்ட அவமானங்களைப் பேசுகின்றது. அந்த அவமானம் அந்தச் சிறுமியை இறக்கவைத்து விடுகின்றது. அந்தச் சிறுமிக்காக இவர் எந்த இடத்திலும் குரல் கொடுக்கவில்லை. வாசகன் நெஞ்சிலேயே ஆயிரம் ஊசிகள் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து குத்தும் வலி அது தொடர்ந்திருக்க வேண்டும். அதனால் தான் “சின்னத்தேவதைகள்” என்று தொடர்ச்சியாக எழுதியிருக்கிறார்.

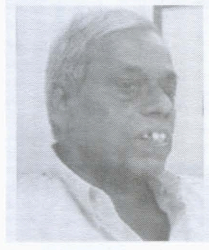
“பொழுது” என்ற சிறுகதை ஒரு சிறுவனின் வித்தியாசமான அகவுலகத்தைப் பேசுகின்றது. அதற்குள் இளம்பெண் ஒருத்தியின் ஆசைகள் பாலியல் பிறழ்வுகள், வஞ்சகமில்லாத பால்ய காலத்து நேசங்கள் இக்கதையில் வெளிப்படுகின்றன. இக்கதையில் வரும் சிறுவன் பசுவின் முலைக்காம்பில் வாய் வைத்து சுவைக்கின்றான். இயற்கையோடு கலந்து திரிகின்றான். தனக்கு நிகழும் பாலியல் சுரண்டலை விளங்கிக் கொள்கின்றான். இரக்கமுடையவனாக இருக்கிறான். நாகதாளிப் பழங்களை மதிக்கு ஆய்ந்து கொடுப்பதற்காக பாம்பு தீண்டலுக்கு ஆளாகின்றான். நீந்துகிறான். இறுதியில் இறந்து போகின்றான் பல விடயங்களை இயல்பான போக்கில் கதை பேசுகின்றது.

சட்டநாதன் “புதியவர்கள்” தொகுதியை ஐம்பது வருடங்களின் பின்னர் படிக்கும் போதும் திகட்டாத அனுபவத்தையே தரப்போகிறது. செயற்கையற்ற கதை சொல்லும் முறையும் கலைத்துவம் இழையும் மொழியும் கரைந்திருக்கும் மென்மையும் காதலும் இவர் கதைகளுக்கு எப்பொழுதும் இளமையைக் கொடுக்கும். பிரச்சினைகளை எடுத்துரைக்கும் அவரது கதைமுறை அகவுலகத்தின் அதிர்வுகளுக்கு உரியது.

சட்டநாதனை எப்பொழுது காணும் பொழுதும் தெரியும் குழந்தமையும் மென்மையும் கதைகளிலும் ஓர் இளமைப் பூரிப்புடன் விரிந்து நிற்கின்றன. இலங்கையின் பெயர் சொல்லத்தக்க கதைசொல்லிகளில் சட்டநாதனும் ஒருவராக எப்பொழுதும் வீற்றிருப்பார்.

சட்டநாதன் கதைகள்

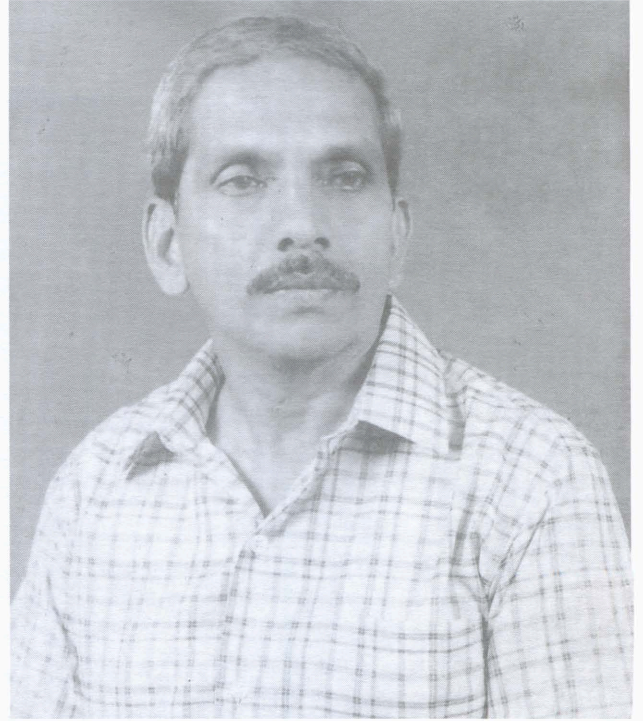
வி.ரி.கேதாரநாதன்

சட்டநாதன் எழுதத்தொடங்கிய ஆரம்ப ஆண்டுகளான 1970 களின் முற்கூறுகளில் ஈழத்தில் சிறுகதைத்துறை முக்கிய வரலாற்றுக் காலகட்டத்தை எய்தியிருந்தது. கலைத்தன்மை மற்றும் சமூக அக்கறை ஆகிய இரண்டிற்குமான அழுத்தங்கள் படைப்புக் கூறுகள் என்ற வகையில் ஓரளவு கூர்மையடைந்திருந்த காலப்பகுதியான 1970 களைக் குறிப்பிடுவது தவறல்ல. இந்த வகையில், இக்காலப் பகுதியில், சிறுகதைகளை எழுதத்தொடங்கிய சட்டநாதன் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையலகில் தனக்கெனத் தனி அடையாளத்தைப் பெற்றக்கொண்ட ஒருவராகவே கணிக்கப்படுகின்றார்.

இவர் வேலணைக் கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். சென்னையில் பட்டப்படிப்பினை முடித்துக்கொண்டதன் பின் இங்கு நீண்டகாலம் ஆசிரியப் பணியினை மேற்கொண்டார். நவீன கலை இலக்கியத்துறையில் தொடர்ச்சியான ஈடுபாடு காட்டி வந்த புடம் போட்ட வாசகர் அவர். குறிப்பாக, புதுமைப் பித்தன், ஜெயகாந்தன், சுந்தரராமசாமி, கு.ப.ராஜ கோபாலன், மௌனி, ஜானகிராமன் போன்ற படைப்புச் சிகர ஆளுமைகளால் ஈர்க்கப்பட்டதை யடுத்து படைப்புத்துறைக்குள் பிரவேசித்தார்.

சட்டநாதனின் படைப்புகளின் ஊற்றுக் கண்ணாக, பிரதான தளமாக வேலணையிலுள்ள தாவாடிக் குறிச்சி திகழ்கிறது. பாரம்பரிய நிலவுடமை யுடன் கூடிய பிற்போக்குத் தனங்கள், சாதிய அடிப்படையிலான ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஆகியவற்றால் தழும்பட்டிருக்கும் இக்குறிச்சியில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்கள், மதிப்பீடுகள் போன்றவற்றின் சரிவுகள் என்பனவே இவரது பெரும்பாலான சிறுகதைகளின் தொனிப் பொருள்களாகும். அவருடைய தொகுதி யொன்றில் இடம்பெற்றிருக்கும் ஆறு கதைகளுக்கு மதிப்பாய்வுடன் கூடிய அறிமுகக் குறிப்பொன்றினை எழுத விரும்புகின்றேன்.

இக்கதைகளுட்பட ஏனைய சில கதைகளையும் ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கி, பல வருடங்களுக்கு முன்னதாக வெளிவந்திருக்கும் சட்டநாதன் கதைகள் இத்தொகுதிக்கு முன்னுரையொன்றினை அளித்திருந்தார் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை

விரிவுரையாளரான கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியன். அவரது முன்னுரையில், அவர் தமது அவதானிப்பினை பின்வருமாறு பதிவு செய்திருப்பது மிகவும் பொருத்தப் பாடுடையதென எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

“மனித நேயம் மிக்கதும் ஏற்றத் தாழ்வுகள் அற்றதுமான அமைதி நிறைந்த ஒரு சமூகச்சூழலை சட்டநாதன் அவாவி நிற்பது நன்கு புலனாகின்றது. குறிப்பாக ஆண் - பெண் சமத்துவம், குழந்தைகள் மீது பரிவுணர்வு கொண்ட வன்முறையற்றதொரு உலகினை அவர் நாடி நிற்பது முனைப்பாகத் தெரிகிறது. சாதி தொடர்பான ஏற்றத் தாழ்வுணர்வு நாளடைவில் மங்கி மடிந்து விடும் என்ற நம்பிக்கையும் அவர் படைப்புக்களில் வெளிப்படுகின்றது. இந்த வகையில் ஆர்வம், நம்பிக்கை போன்றவற்றை எச்சந்தர்ப்பதிலும், வெளிப்படையாகப் பேசாமல் கதைகூறும் முறைமை கதாபாத்திரங்களை சிந்திக்கவும் செயற்படவும் வைக்கும் முறைமை, போன்றவற்றினூடாக கதைப்போக்கில் நுட்பமாக

உணர்த்தவல்லவராக அவர் திகழ்வதைக் காணமுடிகின்றது.” எனக்குறிப்பிட்டிருந்தார்.

“பிச்சைப்பெட்டிகள்” சுவாரசியமானதொரு கதைக்களம். மீதிக்காக கொடுக்காத நடத்துனர் ஒருவர், சவடால் தனமான, கலகலப்பான சற்று பெண் பலவீனங்கொண்ட நபரொருவர், மனிதர்கள் மேல் பரிவும் சமூக அக்கறையும் கொண்ட ஆசிரியரொருவர், ரிக்கற் ஏதுமின்றி பயணிக்கும் முதியவரொருவர் மற்றும் பஸ் சாரதியெனப் பல வேறுபட்ட மனிதர்களுடனான ஊடாட்டமே இக்கதை. பொருளியல் நிலையிலும் பண்பாட்டு அடிப்படையிலும் சீர் குன்றிப் பிச்சைப்பெட்டி யாகிப்போன சமூகத்தின் வெட்டுமுகத் தோற்றமாக இக்கதை விரிந்து பரிணமிக்கின்றது.

“மாற்றம்” சாதியத்தின் அடிப்படையில் வார்க்கப்பட்ட கதை. தனி மனித உறவுகளுக்கு ஊடாக ஒரு தளத்தில் சிறிய அளவிலான மாற்றம் நிகழ்வதை கதை பிரதிபலிக்கின்றது. எனினும் “மாற்றம்” என்பது மானிடவிடுதலை தழுவியதாக ஏற்படவில்லை. அதீதமின்றி மிக எளிமையாக கதாபாத்திரங்களின் நெகிழ்ச்சிப் போக்குகள் நம்பகத் தன்மையுடன் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. சாதிய மாற்ற உறவில் விளைந்த இளம் தனிநுக்கு கிடைக்கும் அரவணைப்பும் குடும்ப அங்கீகாரமும் உணர்வுபூர்வமாக சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

“உறவுகள்” கொழும்பில் வாழ்ந்திருந்தாலும், யாழ்ப்பாணத்து சாதிய முறைகளில் பற்று வைத்திருக்கும் ஒருவனுக்கும் அவன் காதலித்து திருமணம் செய்து கொண்ட பெண்ணுக்குமிடையே நிகழும் உறவு பற்றிய கதை. இதன் கதை சாதிக்கப்பால் இன்னொரு தளத்தில் விரிகின்றது. உண்மையில் பெண் மீதான, பெண் உடல் மீதான ஆணின் சந்தேகங்கள் சார்ந்த வக்கிர உணர்வுகள் இயல்புகெடாமல் சித்திரிக்கப்படுகின்றது. திருணம் - ஆண், பெண் உறவு நிலை பற்றி எமக்கான பண்பாட்டு சூழலிருந்து பார்ப்பதும் அது நிகழ்மறுக்கும் போது அல்லது எல்லை மீறும் போது பெண் மனம் பற்றியும், ஆண் மனம் பற்றியும், காமம் பற்றியும் துலக்கமான சித்திரம் ஒன்றை நாம் காணலாம்.

“பக்குவம்” வித்தியாசமான ஒரு சிறுகதை. பூட்டில்லாத சைக்கிள் பற்றி மிகப்பலமாக யோசிக்கின்ற ஒருவனுக்கு யுத்தகாலம் பற்றி, அக்கால இழப்புக்கள் பற்றி, அதற்குள் கரைந்து போய்விட்ட வாழ்வியல் பற்றி பிரக்ஞை இல்லாமலா போய்விடும்? யுத்தத்தினால் ஏற்படும் மரணம் குறித்து எவருமே அறிந்திராத இருண்மைச் சூழலுக்குள் நம்பிக்கை வரண்டு போய்விடுமா? ஆனால், சட்டநாதன் கூறுவதைப் போல கடந்து போகும் மேகக்கூட்டங்கள் தான் எல்லாமே. வாழ்க்கை நம்பிக்கைகளையும், வசீகரங்களையும் தந்து கொண்டு தானே இருக்கின்றது. அவன் உற்சாகமாக துவிச்சக்கரவண்டியை உந்தி மிதிக்கத் தொடங்குகின்றான்... புதிய தடத்தில் செல்லும் மிக வித்தியாசமானதொரு கதை இதுவாகும்.

சமூக அவலங்களை, வயது வந்தவர்களின் போலித்தனங்களை, குழந்தைகளின் பார்வையில், அவர்களது மனப்பதிவுகள் ஊடாக விமர்சனப்பாங்கில் எழுதப்பட்ட கதைகளே உலா, அரும்பு ஆகிய இரு கதைகளும் குழந்தைகளது மன ஓட்டத்தை அவர்களுக்கான உளவியல் சார்ந்து படைப்பதில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்ற, தனித்துவமானவர் என்பதை மெய்ப்பித்து விடுகிறார் சட்டநாதன்.

புனைகதையின் உயிர்ப்பு அதன் உரை நடையாகும். அனுவத்தை தொற்றவைப்பதில் அதற்கான வகிபாகம் முதன்மை வாய்ந்தது. சட்டநாதன் கதைகளில் இதனைப் பரவலாகக்காணலாம். சூழலை விமர்சிப்பதும், கவிதை நயத்துடனான ஒரு கலைத்துவப் பார்வை அவர் கதைகளில் வெளிப்படுவது அவர் தனித்துவமாகின்றது. ●

பக்தி

அவளைப் பற்றி

நான்

ஏதும் அறிந்திருக்கவில்லை.

ஆனாலும்

அவள் எனக்கு நன்கு தெரிந்தவள் போலத் தோற்றம் காட்டுகின்றாள்.

ஞாபகங்களின்

உள் அடுக்குகளை உடைத்துப் பார்த்தேன்; அங்கு,

அவளைப் பரிச்சயம் கொண்டதற்கான பதிவுகள் அதிகம் இல்லை.

முன்பு,

முன்னால் தொலைந்து போன

நாட்களில்

அவள் என்னுடன் இருந்திருக்கக் கூடும்!

ஓயாது மன அரங்கில்

வந்து வந்து உழலும் அவள்

இதமாய்த் தரும்

இந்த நெருக்குதலுக்கு

பொருள் என்ன...?

கனவிலும் நனவிலும் கூடச்

சில சமயம்

அருந்தலாய்க் கண்டு பழகிய

அவளை

இன்று முழுமையாய்

எங்கள் ஊர் அம்மன் கோயிலில்

கர்ப்பக்கிரகத்தில்...!

அங்கு அவள்

என்னைப் பார்த்தபடி;

ஓரு

சின்னச் சிரிப்புடன்.

சட்டநாதனின் “மாற்றம்”

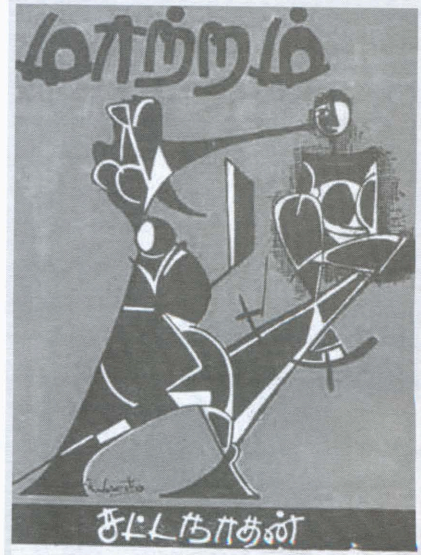
எழுபதுகளின் தொடக்கங்களில் எழுதத் தொடங்கிய படைப்பாளிகளின் சிறுகதைத் தொகுப்புகளை அண்மைக்காலமாக வாசித்துவருகின்றபோது இந்தக் காலகட்டத்தில் உள்ளடக்கம் சார்ந்தும், சொல்லப்படும் விதம் சார்ந்தும் முக்கியமானதொரு மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கின்றது என்று உறுதியாகக் கூறமுடிகின்றது. அறுபதுகளில் ஈழத்தில் இடம் பெற்ற இலக்கியம் பற்றிய விவாதங்களையும் அந்நேரத்தில் முன்வைக்கப் பட்ட முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிய வரையறைகளையும் தொடர்ந்து கலையமைதிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, உள்ளடக்கத்திலும் பல்வேறு புதிய கருக்களைப் படைப்புகளுடாகப் பேசிய காலப்பகுதியாக இது அமைகின்றது. குறிப்பாக தனிமனிதர்களுக்கிடையிலான உறவுகள், அதனால் எழுகின்ற சிக்கல்கள், சமத்துவத்தையும், விடுதலையையும் அவாவி நிற்கின்ற இனைய சமூகத்தினரின் ஊடான சமூகப் பார்வை என்பன இந்தக் காலகட்டங்களில் வெளியான சிறுகதைகளில் காணக்கிடைக்கின்றன. இந்த வகையான எழுத்துக்களை எழுதியவர்களுள் தனித்துவமான ஒருவர் க. சட்டநாதன்.

க. சட்டநாதன் குறுநாவல், சிறுகதைகள், கவிதைகள் என்று பல்வேறு படைப்பிலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு இருந்தாலும் அவரது அடையாளமாக சிறுகதைகளே அமைகின்றன. அவரது முதல் சிறுகதை 1970ல் வெளியானது என அறியமுடிகின்றது. நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளாகத் எழுதிவந்தாலும் மிகக் குறைவாகவே எழுதியிருக்கின்றார் என்றே சொல்லவேண்டும். அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பான மாற்றம் 1980ல் வெளியானது. அதனைத் தொடர்ந்து உலா, சட்டநாதன் கதைகள், புதியவர்கள், முக்கூடல் என்று மொத்தம் ஐந்து சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வெளியாகி இருக்கின்றன.

மாற்றம் என்கிற அவரது முதலாவது தொகுப்பில் மாற்றம், அந்தக் கிராமத்தியச் சிறுமி, தாம்பத்தியம், பிச்சைப் பெட்டிகள், இப்படியும் காதல் வரும், உறவுகள் என்கிற ஆறு சிறுகதைகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. பிச்சைப் பெட்டிகள் இதில் இருக்கின்ற முக்கியமான கதைகளுள் ஒன்று. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வெளியான மதுபானக் கடை என்கிற திரைப்படம், மதுபானக் கடை ஒன்றை களமாக வைத்து சமூகம் பற்றியும் சமகால நிகழ்வுகள் பற்றியும் காத்திரமான விமர்சனம் ஒன்றைப் பதிவு செய்திருந்தது. கடந்த சில ஆண்டுகளில் வெளியான முக்கியமான திரைப் படங்களில் அது ஒன்று. கிட்டத்தட்ட அதை ஒத்த ஒரு படைப்பினையே

பிச்சைப் பெட்டிகள் ஊடாக சட்டநாதனும் செய்திருக்கின்றார்.

இந்தக் கதையில் வருகின்ற ஈசன் ஒரு வேடிக்கையான மனிதர். பழம் பெருமையையும், தற்புகழ்ச்சியையும் வைத்து வாய்வார்த்தைகளால் தன்னை வாழ வைத்துக் கொண்டிருப்பவர். நாள்தோறும் எம்மைச் சுற்றி இவர் போல பல ஈசன்களை நாமும் கண்டே தான் இருப்போம். இவர்களைச் சுற்றி இருப்பவர்கள் அனேகம் பேருக்கு இவர்களது பொய்மை நன்கு தெரிந்தே தான் இருக்கும். ஆனாலும் அவர்கள் ஒரு சுவாரசியத்துக்காக இவர்களை ஏற்றுக்கொண்டவர்களாக இருப்பர். அவர்கள் அணிந்துகொண்டிருக்கும் அந்த கம்பீரமான முகமூடியைக் களைந்துவிட்டுப் பார்த்தால் அவர்கள் மிகுந்த கழிவிரக்கத்திற்கு உரியவர்களாக இருப்பர். தனது செல்வாக்குப் பற்றியும், இதோ மிகப் பிரகாசமான எதிர்காலம் ஒன்று தனக்கு அமையப்போகின்றது என்றும் தொடர்ந்து பேசும் ஈசன் கேட்காமலேயே அவருக்கு பஸ் ரிக்கெட் முதல், கோப்பி வரை தனது செலவிலேயே வாங்கிக் கொடுத்து உபசரிக்கின்றார் கதை சொல்லி. ஈசனது பெரிய மனிதத் தோரணையும் வைத்தியர் தாமோதரத்தாற்ர பேரன், சேர்துரை குமாரசாமியின் தம்பி பிள்ளை என்கிற அவரது சமூகப்

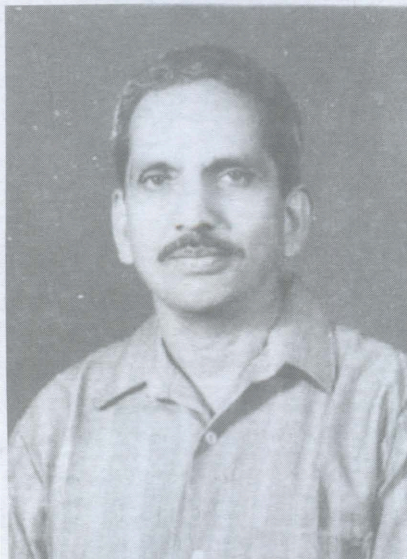

பின்னணியும் கதைசொல்லி மீது செலுத்தும் மறைமுகமான அதி காரமும் இதற்குக் காரணமாகக் கூடும் என்றும் புரிந்துகொள்ளலாம்.

இதே கதையில் பஸ்ஸில் ரிக்கெட் எடுக்காமல் பயணித்து டிக் கெட் பரிசோதகர்களால் குற்றப் பணம் செலுத்தும்படி கூறப்படும் கிழவர் ஒருவர் வருகின்றார். அனேகமாக ஏழ்மை காரணமாக ரிக்கெட் எடுக்காமல் தவிர்த்திருக்கக் கூடியவராகவே இந்த கிழவர் சித்திரிக்கப்படுகின்றார். ஆயினும் அவர் குற்றப்பணம் செலுத்துவதற்காகப் பிச்சை எடுப்பதுவரை கொண்டு செல்லப் படுகின்றார். இறுதியில் “அந்தப் பொடிச்சீற்ற தட்டிப் பறிச்சதுக்கு செம்மையாப் பட்டிட்டன்... இது நல்லதுக்குத்தான்” என்ற குற்ற உணர்வுடன் செல்கின்றார் கிழவர். ஆனால் அந்தக் குற்ற உணர்வு ஏதும் ஈசனுக்கு இல்லை. சர்வ சாதாரணமாக அவரால் “தம்பி ஒரு பத்து ரூபாய் தாரும். பிறகு தாறன்” என்று கதைசொல்லியிடம் கேட்க முடிகின்றது. கிழவரால் அப்படி யெல்லாம் கேட்க முடியாது. அவருக்கு இருப்பது பிச்சை எடுப்பது அல்லது தட்டிப் பறிப்பது என்கிற தெரிவுகள் மாத்திரமே.

கதையில் வருகின்ற இளம் பெண் பாத்திரமும் முக்கியமானது. அந்த ஒரு பஸ் சந்திப்பிலேயே ஈசன் அவளுடன் நெருக்கமாகப் பழகத் தொடங்குகின்றார். அவளும்

அதற்கு இடம்கொடுப்பவளாகவே காட்டப்படுகின்றாள். குற்றப் பணத்துக் காக பஸ்ஸில் இருந்த மற்றவர்களிடம் பணம் இரக்கும் கிழவர் ஈசனும் அந்தப் பெண்ணும் இருந்த இடத்தை அணுகியதும் அவள் தன்னிடமிருந்த சில்லறைகளை அவரிடம் கொடுத்து விட்டு அவசர அவசரமாக பஸ்ஸை விட்டு இறங்கிவிடுகின்றாள். அதன் பின்னர் தனது “பொக்கற்றைப்” பார்க்கின்ற ஈசன் “நாற்பது ரூபாயும் சில்லறையும் இருந்த தனது பேர்சை அவள் அடிச்சிட்டாள்” என்கிறார். ஈசன் பொய்மை நிறைந்தவர் என்றும் அவர் சொல்பவற்றை நம்பமுடியாது என்று கதையூடாகத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லும் கதைசொல்லியே, தனது பர்சை அந்தப் பெண் திருடி விட்டாள் என்று சொல்வதை அப்படியே நம்பி ஈசனுக்காக இரக்கப்பட்டுக் கொள்ளுகின்றார். எத்துவாளித்தனம் நிரம்பிய ஈசனைவிட அறிமுகம் இல்லாத ஆணுடன் நெருக்கமாகி, இழைந்து இழைந்து பேசுகின்ற பெண் மோசமானவளாக இருக்கக்கூடும் என்பதாகத்தானே பொதுப்புத்தி இருக்கின்றது.

சமூகத்தில் பெரிதாக எந்த விதமான அதிகாரமும் இருக்கமுடியாத சாதாரணமான நடத்துனரும் ஓட்டுனரும் அந்த பஸ்ஸில் தமது உச்சபட்ச அதிகாரத்தையும் பிரயோகிக்கின்றார்கள். மிச்சக்காசினை கேட்ட பயணி யிடம் தான் ஏற்கனவே மிச்சக்காசினைக் கொடுத்துவிட்டேன் என்று பொய்யுரைப்பதுடன், அவர் இரண்டாம் தடவை மிச்சக்காசினைக் கேட்டார் என்றும் கூறி அவமானப்படுத்துகின்றான் கொண்டக்டர். அதுபோலவே பத்து றாத்தல் செத்தலும், ஐஞ்சாறு பிஞ்சுக் கத்தரிக்காயையும் ஒரு சிறு பையில் எடுத்துக்கொண்டு பேருந்தில் ஏறும் ஒரு சிறுவியாபாரியிடமும் அந்தப் பையுக்கும் ரிக்கெட் போட்டுப் பணம் அறவிடுகின்றான். சாரதியும் டிக்கெட் எடுக்காமல் பயணித்த கிழவர் இதர பயணிகளிடம் பணம் சேகரித்த பின்னரும் ஒரு ரூபாய் நாற்பது சதம் குறைவாக இருந்தபோது அவனது வேட்டி மடியைப் பிடித்து பரிசோதகர்கள் இழுக்க அதிலிருந்த வெற்றிலைப்பொட்டலமும் சில்லறைக்காகுகளும் சிதறி விழுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற பஸ் சாரதி கிழவரைப் பார்த்து அடக்கமுடியாமல் குபீரிட்டு விழுந்து விழுந்து சிரிக்கின்றான். தன் சக மனிதன் தாழ்வுற்று இருப்பது கண்டு அவனுக்கு எந்த வருத்தமும் இல்லை. ஆனால் இதே சாரதியும், நடத்துனரும் பேருந்தை விட்டு இறங்கிய பின்னர் மானுடநேயம் மிக்கவர்களாக மாறிவிடுகின்றனர். பேருந்தில் இருக்கின்றபோது நகைப்பிற்கிடமாகத் தோன்றிய அதே கிழவர் மீது இரக்கம் கொண்டு அவருக்கு கைச்செலவுக்கு என்று ஐந்து ரூபாய் பணத்தைக் கொடுத்து உதவுகின்றான் சாரதி. கதைசொல்லியின் மிச்சக்காசைக் கொடுக்காமல் அவரை ஏய்க்க நினைத்த ஓட்டுனரும் மனம் மாறுகின்றான். அவரது மிச்சக்காசினைக் கொடுப்பதோடு தம்பிக்கு ஏதேனும் நெருக்கடியோ என்று கேட்கும் கதைசொல்லியிடம், “நெருக்கடி என்டாலும் இப்படி வேண்டாம் மால்லர்” என்கிறான். எனது வாசிப்பில் மிக முக்கியமானதாக நான் அவதானித்த விடயம் இது. பேருந்தினை விட்டு இறங்கியபின்னர் அந்தச் சாரதியும், ஓட்டுனரும் கூட சாதாரண மனிதர்கள். அப்போது அவர்களால் அந்தக் கிழவரையும், பயணியையும் சகமனிதராக நேசிக்க முடிகின்றது. ஆனால் அதிகாரம் கையில் இருக்கின்றபோது அது எல்லா மீதும் அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்க வைக்கின்றது. இந்த வாழ்வனு பவத்தை மிகுந்த கலையமைதியுடன் இந்தச் சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார் சட்டநாதன்.

மாற்றம் சிறுகதையில் கதைசொல்லியின் மாமாவான காசிப் பிள்ளைக்குத் திருமணமாகி பதினைந்து வருடங்களாகியும் பிள்ளைகள் பிறக்கவில்லை. ஊர் வைத்தியன் ஒருவனிடம் சொன்னதன்படி தனது கணவனில் தான் குறைபாடு இருப்பதாகக் கூறி தொடர்ந்து சண்டையிட்டு வருகின்றான் அவன் மனைவி. இந்த நிலையில் வள்ளிப்பிள்ளை என்கிற தாழ்த்தப்பட்ட பெண்ணுடன் காசிப்பிள்ளைக்கு உறவு ஏற்பட்டு, அவள்

கர்ப்பமாகின்றாள். தனது கணவனுக்கு இன்னோர் பெண்ணுடன் உறவு இருப்பதையும் அவள் தன் கணவனால் கர்ப்பமடைந்துவிட்டாள் என்பதையும் அறிந்த காசிப்பிள்ளையின் மனைவி சண்டையிட, வள்ளிப்பிள்ளை வன்னிக்குப் போய்விடுகின்றாள். அதன்பிறகு காசிப்பிள்ளையும் இறந்த பிறகு தனது தாய் மாமன் வீட்டில் வந்து தங்குகின்றாள் வள்ளிப்பிள்ளைக்கும் காசிப்பிள்ளைக்கும் பிறந்த மகன். அவனை ஏற்பதற்கு அவர்கள் தயாராக இல்லாத நிலையில் கதை சொல்லியின் இறந்து போய்விட்ட தங்கையின் புகைப்படத்தைப் பார்த்து, தனது தங்கையைப் போல அவள் இருப்பதாகக் கூறுகின்றாள் வள்ளிப்பிள்ளையின் மகன். தொடர்ந்து அவன் தனக்கு மருத்துவம் கற்க அனுமதி கிடைத்திருப்பதையும் கூறுகின்றாள். இவையெல்லாம் சேர்த்து அவர்கள் மனதை நெகிழ்த்த “அடுத்த முறை வரேக்க உன்ர தங்கச்சியையும் கூட்டிக்கொண்டு வா” என்று கூறுகின்றனர். தமது சாதிய அபிமானம் அல்லது சாதிய வெறியை விட உறவுப்பிணைப்புகள் (sentiments) வலிமையானது என்று ஒரு கோணத்தில் காட்டப் படுவது முக்கியமானது.

தாம்பத்தியம் என்கிற கதையில் வேலாயுதம் என்பவரின் மனைவி பர்வதம் நோயுற்றபின்னர் உதவிக்கு வருகின்ற பர்வதத்தின் தங்கை லட்சுமிபுடன் வேலாயுதத்துக்கு உறவு ஏற்படுகின்றது. லட்சுமி குழந்தையையும் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றாள். பர்வதமும் இதனை ஓரளவு ஏற்றுக்கொள்கின்றாள். இந்தக் கதையுடன் சேர்த்துப் பார்க்கின்றபோது இந்தக் கதையும் சரி இதற்கு முன்னர் குறிப்பிட்ட மாற்றம் கதையும் சரி, சாதிய, பொருளாதார ரீதியில் தமக்கிருந்த ஆதிக்கங்களின் மூலம் ஆண்கள் பெண்களை திருமணத்துக்கு அப்பாலான உறவுகளாகப் பேணியமையை ஆண்கள் மீதான மென்மையான போக்குடன் பார்க்கின்றமை ஒரு உறுத்தவே செய்கின்றது.

இப்படியும் காதல் வரும் என்கிற கதையில் கல்விகற்று நகர்ப்புறங்களில் வேலைக்குச் சென்ற இளம் பெண்ணொருத்தியின் பார்வையில் சாதித் தடிப்பு, பழம் பெருமிதம் பேசும் பொறுப்பற்ற பெற்றோர், குடும்பத்தினர் மற்றும் சமூக வழமைகள் பற்றிய விமர்சனத்தை முன்வைக்கின்றது. ஆயினும் அந்த விமர்சனங்களிலும், விமலாவிற்கும் சிவாவிற்கும் இடையிலான உறவிலும் ஒரு விதமான செயற்கைத் தன்மையும் திரைப்படங்களின் தன்மையும் இருப்பதாகவும் உணர முடிகின்றது. இத்தொகுப்பில் இருக்கின்ற மாற்றம், இப்படியும் காதல் வரும் ஆகிய இரண்டு கதைகளிலும் கதை நகரும் களங்களில் இருந்து காணாமற்போவதாகக் காட்டப்படுபவர்கள் வன்னிக்குச் சென்று விட்டார்கள் என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றது. கதை எழுதப்பட்ட காலங்களில் வன்னி யாழ்ப்பாணத்து மக்களுக்கு அந்நியமான ஒரு பிரதேசமாகவா அல்லது சற்றே மதிப்புக் குறைந்த பிரதேசமாகவோ கருதப்பட்டமையும் இதனூடு புலப்படுகின்றது. இப்படியும்

சிறுகதைகள் எழுதுவதை ஒரு சிறப்புக் கலையாகவே எடுத்து எழுதி வருபவர் சட்டநாதன். பல சிறுகதைகளில் வெற்றியும் பெற்றுள்ளார். இலக்கியம், சினிமா, இசை போன்ற கலை இலக்கியங்களில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்ட அவர், சிறுகதை எழுதுவதிலேயே தன் முத்திரையைப் பதித்துள்ளார்.

மொழி நடையில் மிகவும் கவனம் கொண்டவர். நுணுக்கமான அவதானிப்புகள், உரையாடல்கள், பிரச்சினைகள், கதை ஆகியவற்றில் சிறுகதைகளை வளர்த்துச் செல்பவர். நிச்சயமாக, சட்டநாதனின் சிறுகதை களில் கதை இருக்கும். கற்பனையும் விவரணையும் உரையாடலும் கதைகளை நிர்ணயிக்கும். பாத்திரங்களுக்குச் சார்பான எதிரான நிலைப்பாடுகளை சில வேளை ஆசிரியர் எடுப்பதையும் வாசகன் உணர்ந்து கொள்வான். அதற்கான தர்க்கத்தை ஆசிரியர் வெளிக் காட்டியும் இருப்பார். ஆசிரியரின் முற்சாய்வு பண்கள், குழந்தைகள், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் பக்கமும் உள்ளதை உணருவதற்கு வாசகருக்கு அதிக நேரம் பிடிக்காது. அதனால் கதைகளில் வெளிப்படையாக ஒரு நோக்கம் உள்ளது போன்ற ஒரு தோற்றத்தையும் அவர் அளித்து விடுவார்.

- என்.கே.மகாலிங்கம் -

(காலம் - 36)

காதல் வரும் கதையில் வருகின்ற அதே சமூக நிலைமை களுடன் கூடிய கதாபாத்திரங்களே உறவுகள் என்கிற கதையில் வந்தாலும் அந்த உறவில் இருக்கின்ற சாதிய வேறுபாடும், ஆணாதிக்கத்தனமும் இன்னொரு பரிமாணத்தைக் காட்டுகின்றன. கிராமங்களை விட்டு வெளியேறி நகர்ப்புறங்களில் பணியாற்றும் படித்த இளைஞர்கள் என்றவுடன் அவர்களது இலக்கியப் பரிச்சயம், ஆங்கில வாசிப்பும், பல்வேறு கலைகளிலான நாட்டம் என்பவற்றை விதந்து கூறும் தன்மையை அனேகமான எழுபதுகளில் வெளியான படைப்பிலக்கியங்களில் காணலாம். இந்தக் கதைகளும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி ஈழத்து இலக்கிய செல்நெறியில் புதியமாற்றம் ஒன்று ஏற்பட்ட காலங்களில் வெளியானது. இந்தக் காலப்பகுதிகளில் கலைவடிவங்களிலும், அரசியல் ரீதியாகவும், பாலியல் உறவுகளிலும், ஆண்-பெண் உறவுகள் பற்றியும் உலகெங்கும் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் இந்தக் கதைகளில் காணலாம். இதேகாலப்பகுதிகளில் ஈழத்தில் சாதிய ஒழிப்புப் பற்றியும் பல்வேறு போராட்டங்கள் நிகழ்ந்திருந்தன. சட்டநாதனின் கதைகளில் வெவ்வேறு சாதிப் பின்புலம் கொண்டோரிடையை ஏற்படும் பாலியல் மற்றும் காதல் உறவுகள் பேசப்பட்டாலும் அவை தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் குரலைச் சரியாகப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பது ஒரு குறையே. அவர் தான் வாழ்ந்த தூழலை உன்னிப்பாக அவதானித்தார். அந்தப் பாதிப்புகளையெல்லாம் தனது பார்வையில் தன் எழுத்துக்களில் பதிவு செய்தார். மனித உணர்வுகளதும், உறவுப் பிணைப்புகளதும் மென்மையான பக்கங்களை கலைத்துவமாக வெளிப்படுத்தியவை என்ற வகையில் சட்டநாதனின் “மாற்றம்” முக்கியமானதே!

கடிதங்கள்

(1)

அன்பர் சட்டநாதனுக்கு!

உங்களுடைய குறுநாவல் “நீளும்பாலை” யைப் படித்தேன், ஒருமுறை மாத்திரமல்ல; இரண்டு தடவைகள். முதல் வாசிப்பு, கதாசிரியர் அழைத்துச் செல்ல அவரோடு சென்ற பயணம், இரண்டாவது கதாசிரியரை நான் அழைத்துக் கொண்டு நாவலின் அர்த்தங்களையும் அழகுகளையும் நுழைந்து நுழைந்து பார்ப்பதற்காகக்கொண்ட பயணம், இந்த இரண்டு இலக்கிய யாத்திரைகளுமே உள்ளத்துக்கு உவகை தந்த அனுபவங்கள்

யாழ்ப்பாணத்து நிலத்தின் தன்மையால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றனவாகிய இப்பிரதேச மக்களது குணவியல்புகள், நடத்தைகள் என்பவற்றை, அவற்றின் திரட்சியாகவுள்ள எங்களது சமுதாயத்தை, இலகுவில் நெகிழ்ந்து கொடுக்க மறுக்கும் இச்சமுதாய அமைப்பி லிருந்து வெளியேற முயல்கின்ற இன்றைய தலை முறையினரது திணறலை இந்த நாவலில் நான் கண்டேன்.

கதை வெகு யதார்த்தமாக இருக்கிறது. கதையின் உள்ளடக்கம் பெரும்பாலும் நமது குடும்பங்களை விழுங்கிக்கொண்டிருக்கும் பிரச்சினை களும் போராட்டங்களுமே தான். குடும்பப் பொறுப்பு எதிலும் பட்டுக்கொள்ளாமல் நடந்து கொள்ளும் குடும்பத்தலைவர் “ஐயா”, ஈட்டுறுதி கைக்கு வந்ததும், தனது மகளுக்காகப் பிலாக்கணம் வைப்பதை நிறுத்தி விட்டு வாயெல்லாம் பல்லாசி நிற்கும் அம்மா - இப்படி யானவர்கள் நம்மிடையே பலர் இருக்கிறார்கள்.

பசுப்பண்ணை நடத்த மேற்கொண்ட முயற்சி நிலத்தின் வறட்சியால் பாலையாகி விடுகிறது. செல்வம், வரதா இருவரதும் ஆசைகள், பெண்ணின் பெற்றோரது அகம்பாவத்தினால் பாலையாகி விடுகின்றன! மகேஸ்வரியின் வாழ்வு தருமுவினது தறிகெட்ட போக்கினால் பாலையாகிவிடுகிறது! இப்படி யாக உங்களது நாவலில் பாலைகள் பல வருகின்றன. அவை நீளவும் செய்கின்றன. நமது ஊர்களிலே குடும்பங்கள் பலவற்றின் இன்றைய நிலை இதுதான் எங்கும் வியாபித்து நிற்கும் இந்தப் பாலைக்கு உங்களது

குறுநாவலின் கதை ஒரு பொருத்தமான வகைமாதிரியாக அமைந்திருக்கின்றது.

இந்த நாவலிலே முக்கிய பாத்திரம் மகேஸ்வரி அவளை நடுவனாகக் கொண்டே கதையும் கதாசிரியனது சிந்தனையின் குவியமும் அமைகின்றன. அவளை இன்றைய, படித்த மங்கையரது பிரதிநிதியாக இந்நாவலிலே உலாவவிட்டிருக்கிறீர்கள். அவளுடைய எண்ணத்திலும் பேச்சிலும் செயலிலும் அவளது வயதுக்குரிய பக்குவமும் படிப்பறிவும் பளிச்சிடுகின்றன.

மகேஸ்வரி தனது பருவ உணர்வுகளுக்குப் படிப்படியாகத் தன்னை அர்ப்பணிக்கும் பாங்கினையும், இந்நிலையில் தனது எதிர்கால வாழ்வுபற்றி அவளுடைய மனத்தில் எழுகின்ற பயம் கலந்த நம்பிக்கையையும் வெகு யதார்த்தமாகச் சித்திரித்திருக்கிறீர்கள். அவளிடம் காணப்படும். துணிவு, நம்பிக்கை, நிதானம், இடர்களை எதிர்கொள்ளும் மன உறுதி - இவற்றை நான் மிக ரசித்தேன்.

செல்வம் நமது அனுதாபத்துக்கு உரியவன். செல்வனுக்கு, “தனது ஊர் வறண்டது; வளமற்றது” என்ற விபரம் தெரியாதா? அவன், பண்ணை நடத்துவதற்கு ஜேர்சி முதலிய உயர்ந்த இனப் பசுக்களை ஏன் வாங்கி வந்தான்? அவற்றை அவனது ஊரில் தாபரிக்க முடியாதே - இந்த ஒரு சந்தேகம் தான் இந்த நாவலைப் படிக்கும் போது மனதில் தோன்றியது. அதை இன்னும் போக்க முடியவில்லை.

பாத்திரங்களின் மனவியல்பு அவற்றுக்கு ஏற்படும் அகத்தாக்கங்களாலும் புறத்தாக்கங்களாலும் படிப்படியாக மாறி வருவது நன்கு காட்டப்படுகின்றது. உதாரணமாக: மகேஸ் தருமுவில் தன்னை இழத்தல் (அத்.6), சியாமளா செல்வம் தொடர்பு. இந்த நாவலில் அத்தியாயம் 6, வெகு கவனமாக நிதானமாகச் செதுக்கிய ஒரு சிற்பம் என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

நீங்கள், மன வேட்கைகளை விரசம் தலை காட்டாத படி சித்திரிக்கும் பாங்கு வெகு அற்புதம். செல்வம் - வரதா காதலை எவ்வளவு நுணுக்கமாகப் பொட்டிட்டாற் போலத் தொட்டுக் காட்டியிருக்கிறீர்கள்! (பக்.10)

இந்தக் குறுநாவலில் இதன் ஆசிரியரை நான் காணவில்லை. ஆனால், அவருடைய சிந்தனைகள், சமுதாயத்துக்கு அவர் கூற விரும்பும் செய்திகள் முதலியவற்றை ஆங்காங்கே கண்டேன். பாத்திரங்கள் மூலம் ஆசிரியர் பேசுகிறார்.

வாசகனுக்கு இடறல் கொடுக்காத மெத்தென்ற மொழிநடையும், ஆரவாரமும் சிக்கலும் இல்லாத கதையோட்டமும் நீளும் பாலைக்குச் செழுமையூட்டுகின்றன.

கதை, நாம் அறிந்த நமக்குப் பரிச்சயமான களத்தில் நிகழ்கிறது. கதைப் பொருளும் கதாப்பாத்திரங்களும் நமக்கு அந்நியமானவையல்ல. இப்படியிருப்பதனால், நாங்கள் நாவலில் முற்றாக ஒன்றிப் போக முடிகிறது. ஆசிரியர் கூறுகின்ற

கருத்துக்களை - அவரது சிந்தனைகளை முழுமையாக உள்வாங்கிக்கொள்ளவும் முடிகிறது.

திருநெல்வேலிக் கொலைகள் பற்றிய நிகழ்வு நூல்களில் பதிவாக வேண்டிய வரலாற்றுக் குறிப்பு, உணர்வு நரம்புகளை அதிர்ச் செய்த அந்தச் சம்பவம், உங்களது நாவலில் அந்த உணர்வுக் கொந்தளிப்புக் குறையாத வகையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீளும் பாலை உங்களுடைய முதலாவது குறுநாவல் என நினைக்கிறேன். உங்களுக்கு வெற்றி! அந்த வெற்றிக்கு எனது மனம் நிறைந்த பாராட்டு!

இந்தக் கருத்துரை அளவு மீறி நீண்டு விட்டது. மன்னிக்கவும்.

- வ. இராசையா.

(2)

15.03.1998

அன்புள்ள சட்டநாதன், உங்கள் கடிதமும், கதைத்தொகுதியும் (2 பிரதிகள்) கிடைத்தன மிக்க நன்றி.

கதைத்தொகுதியில் பல கதைகள் எனக்குப் பிடித்திருந்தன. முதல் கதை “உறவுகள்” சரியாக அமையவில்லை போல் படுகிறது. அதில் ஒன்ற முடியவில்லை. “மாற்றம்” ஒரு அருமையான கதை. அதில் ஐயாவின் பாத்திரம் மிகவும் மென்மையுடன் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அவர் சிரிப்பை மகன் பார்க்கும் விதத்தில் எவ்வளவு அன்பு! உறவு கொண்டாடிப் பேசும் அந்தப் பையன், அவனைப் பிட்டுச் சாப்பிட அழைக்கும் மாமி, அவள் இடும் முத்தம் எல்லாமே மனதைத் தொட்டது. “பக்குவம்” படித்த பின் விஷ்ணுவிடம் (என் கணவன்) அதை மொழிபெயர்த்துச் சொன்னேன். “இது நான் படமாக்க வேண்டிய கதை. இது என் படைப்புலகத்தைச் சேர்ந்தது” என்றான். அதன் பின் “உலா” வரை குழந்தைகள் வரும் கதைகள். இவை மிகவும் நுண்ணுணர்வுடன் எழுதப்பட்டவை. இந்தக் குழந்தைகளுடன் உறவு வைக்கும் மனிதன், இவர்களைப் பற்றிச் சொல்லும் மனிதன், ஒரு நல்லிதயம் படைத்தவன் என்று நினைக்கத் தோன்றுகின்றது. “இப்படியும் காதல் வரும்”, “வித்தியாசமானவர்கள்” போன்ற கதைகள் உறவுகளை - பெண்ணின் துயரறிந்து உறவு கொள்ளும் ஆண்களையும் - விவரித்தாலும், இவற்றின் அமைப்பில் இன்னும் சற்று மாற்றம் இருந்திருக்கலாம் என்று பட்டது. அவை முடியும் விதம் எனக்கு உடன்பாடுதான் நீட்டி இழுக்காமல் பட்டென்று முடியும் விதம் பிடித்தது. “நீளும் பாலை” கதை நன்றாக வந்திருக்கின்றது. “நீளும் பாலை” என்ற சொற்கள் கதையில் வந்திருக்க வேண்டாமே, சட்டநாதன்? திணித்தாற் போல் இருக்கிறது. “நகர்வு”, “அவர்கள்”, “துயரம்” போன்ற

கதைகளின் சோகம் மனதில் ஒரு கனத்தை ஏற்றுகிறது. சோகத்தைப் பலவாறு விவரிக்காமல் நிகழ்வாகக் காட்டியிருப்பது அந்தச் சோகத்தின் கனத்தை அதிகரிக்கிறது.

நீங்கள் உங்கள் கதைகளில் சுந்தர ராமசாமி போன்ற எழுத்தாளர்கள் பெயர்களைக் குறிக்காமல் விடலாமே? “நான் இத்தகைய எழுத்தாளர்களைப் படிக்கும் மட்டத்தைச் சேர்ந்தவன்” என்று சொல்லிக் கொள்வது போலிருக்கிறது. இது அவசியமில்லை. தன்னை இப்படி ஒரு எழுத்தாளன் பிரகடனப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமா என்ன?

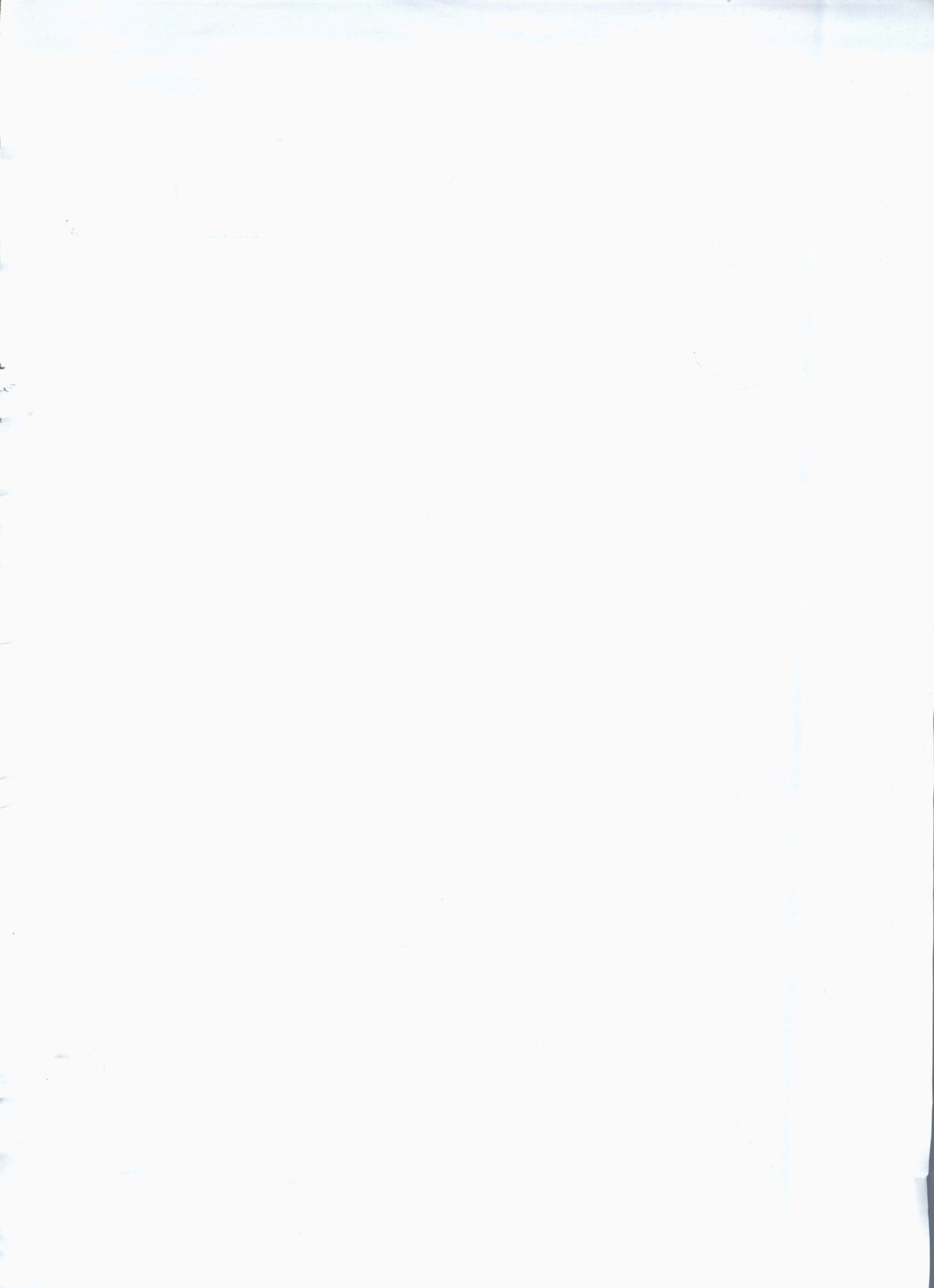
நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள எழுத்தாளர்களைப் படித்திருக்கிறேன். எல்லோர் பெயரையும் குறிப்பிட முடியாதல்லவா, டானியல் கதைகள் நிஜமாகவே என்னைப் பாதிக்கின்றன, சட்டநாதன் அவற்றின் மேல் குத்தப்பட்டுள்ள முத்திரை பற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை. சாதி என்ற ஒன்றால் எந்த வகையிலும் பாதிக்கப்படாதவள் நான். நகர்ப் புறத்தில் வளர்ந்தவள். தமிழ்நாட்டில் நான் வளரவில்லை. அதனால் டானியலின் கதைகளில் உள்ள மண் மற்றும் மக்களைப் பற்றிய விவரங்கள் என்னைத் தொடுகின்றன. உங்கள் கதைகள் மற்றும் பல இலங்கை எழுத்தாளர்கள் எழுதும் கதைகளில் உள்ள நிலம் நீச்சு பற்றிய விவரணைகள், பயிர்கள், செடி, கொடிகள், மாடுகள் பற்றி எழுதுவ தெல்லாம் அன்பின் இதமான துள்ள ஒரு உலகத்தை எனக்குள் விரிக்கின்றன. அந்த உலகத்தை எனக்கு மிக அருகில் வைத்துக்கொள்ள ஆசை.

கையொப்பமிட்டு உங்கள் கதைகளை அனுப்பியதற்கு நன்றி.

அன்புடன்

அம்பை.

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீர்தழ்
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சேர்க்கை அவ்வாறு கையாடல் செய்யப்பட்டு, உரிமையாளர் கணாதிபதி ச. காமராசி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தின் அச்சிட்ட வெளியிடப்பட்டது.